

MARY McNEAL

*Prizoniera
șeicului*

ALCRIS

Capitolul 1

Lisa era uluită. Își punea, desigur o mulțime de întrebări, dar o interesa în special ce motiv avea Geoffrey să se implice atât de mult în ultimul timp în toate activitățile grupului. Până atunci membrii acestuia se limitaseră la distribuirea de manifeste tipărite pe banii lor și denunțarea măsurilor pe care ei le considerau nedrepte.

De data asta însă, se hotărâseră să treacă la o altă etapă a demersului lor și să-și facă auzite revendicările într-un mod mai zgomotos. Văzându-se pusă în fața acestei noi tactici, Lisa devenise nervoasă și temătoare. Din fericire, Geoffrey îi inspira foarte multă încredere.

Geoffrey Mason era frumos, serios și foarte britanic. În ciuda caniculei marocane, se încăpățâna să poarte costum și cravată. După părerea Lisei, tânărul era extrem de reprezentativ pentru mediul din care provenea și meseria pe care o practica.

Era funcționar la ambasadă și, urmând această carieră, nu făcea decât să calce pe urmele tatălui său, care era un

diplomat celebru. Totuși, corpul diplomatic n-ar fi fost prea entuziasmat să afle că unul din secretarii lui face parte dintr-un grup ca Balek! Geoffrey însuși era conștient de consecințele pe care le-ar fi putut avea convingerile politice asupra viitorului său.

Lisa ținea foarte mult la tânăr. Nu voia să i se întâmple ceva rău. Nu-i era decât bun prieten, dar el lua lucrurile atât de în serios, încât uneori își făcea griji pentru el.

– Ești foarte tăcut, observă ea. Te-a supărat cineva?

Geoffrey se întoarse spre ea, cu ochii plini de tandrețe. Tânăra nu era numai frumoasă, dar era înzestrată și cu o prospețime, un farmec și o senzualitate față de care nimeni nu putea rămâne nepăsător.

– Mă gândesc tot timpul la ce ar putea să ți se întâmple atunci când vei fi acolo, mărturisi el.

Lisa își stăpâni un zâmbet. Era într-adevăr tipic pentru Geoffrey să vadă o nenorocire acolo unde nu era cazul.

– N-am organizat suficient de bine lovitura, continuă el. Dacă iese prost?

Tânăra schiță o grimasă. Era și ea conștientă de asta, dar prefera să nu se gândească la eventualele urmări.

– Avem de ales? se interesă ea. Am încercat să ne întâlnim cu el în toate felurile, dar fără succes. De altfel, nici n-ar fi trebuit să vii în seara asta. Îți asumi niște riscuri prea mari.

– E posibil.

Indiferența tânărului era numai aparentă, deoarece nu se arunca niciodată orbește într-o afacere fără să fi chibzuit îndelung înainte.

– Poți să renunți, îi sugeră ea, știind foarte bine însă că tânărul nu-și lua niciodată cuvântul înapoi, odată ce și-l dăduse. Nu-ți mai reproșa nimic, Geoffrey. Pot să mă descurc foarte bine și singură.

– Problema asta nici nu intră în discuție! Vei avea nevoie de cineva prin apropiere, fie și numai pentru a te sprijini moral. Mă simt foarte prost la gândul că eu voi rămâne pe loc, iar tu te expui unor mari pericole.

– Oh, nu fi ridicol! spuse ea zâmbind. Doar nu-ți închipui că n-am nevoie de ajutorul tău!

Geoffrey nu spuse nimic. Acțiunea risca să se termine prost și cu cât se apropiau mai mult de destinație, cu atât tânăra era mai nervoasă. Individul cu care urmau să trateze era un personaj foarte important și reacția lui putea fi una îngrozitoare.

Ce îndepărtată i se părea dintr-o dată cafeneaua în care se aduna grupul ca să stea de vorbă, să bea ceaiuri de mentă și să ronțăie prăjituri cu miere! Lisa cunoștea mai mulți marocani – chiar în grupul lor era unul sau doi – dar ea locuia în Casablanca numai de un an. Stătuse mai înainte mulți ani la mătușa ei, după care se hotărâse să vină la tatăl ei, care era consilier comercial pe lângă guvernul marocan. Apoi o prietenă o prezentase grupului, atunci când ea își manifestase interesul față de acesta.

N-ar mai fi venit la următoarele reuniuni, dacă n-ar fi existat în rândurile acestuia Geoffrey Mason. Făcuseră cunoștință încă din prima seară și se simpatizaseră reciproc din primul moment.

– Lisa, ești într-adevăr hotărâtă să te duci acolo? o întreabă tânărul, oprind-o din visare.

– Bineînțeles. Oricum, aproape am ajuns, așa că nu mai e cazul să avem emoții.

– Nu te-aș condamna deloc dacă ai avea, insistă Geoffrey pe un ton serios.

Lisa izbucni în râs.

– Și ceilalți membri ai grupului ar proceda la fel. Aș avea impresia că vă trădez, dacă aș renunța acum.

Tânăra privi prin geamul mașinii străzile moderne, bine luminate din Casablanca, apoi se lăsă pe spătarul scaunului și își puse mâinile pe genunchi.

– Va fi chiar palpitant, continuă ea. Ce crezi, mă vor lua drept una din invitatele șecului Abahn?

Geoffrey se întoarse spre ea. Părul lung, decolorat de soare, îi încadra ovalul perfect al feței, cu buze senzuale și ochi albaștri.

Tânăra purta o rochie din mătase galbenă încrêțită în talie, cu corsajul mulat pe trup. O eșarfă subțire îi apăra părul de vânt și de praf.

– Ești foarte frumoasă, spuse el cu obișnuitul lui ton serios. Mult prea frumoasă ca să te duci acolo singură pentru a-l înfrunta pe Yusuf ben Dacra.

– Ei bine, poate că asta mă va ajuta să-l conving!

Lisa îi zâmbi prietenului ei, dar inima îi bătea ca o tobă în piept gândindu-se la misiunea care i se încredințase. Yusuf ben Dacra era fiul adoptiv al șecului Abahn el Boudri, unul din oamenii cei mai puternici și mai bogați din Maroc. Avea de gând să distrugă un întreg sat de băștinași ca să construiască

un hotel de lux. Acestei intenții i se opunea grupul. În sinea ei, Lisa se îndoia că Yusuf ben Dacra va catadicsi s-o asculte în cazul în care ar reuși să se apropie de el.

Observă că Geoffrey o privește cu coada ochiului. Era evident că tânărul părea convins că tânăra nu va duce la bun sfârșit misiunea încredințată.

– Nu sunt deloc sigur, Lisa, spuse el, confirmând astfel bănuielile tinerei. Simt că ar trebui să vin cu tine.

– Oh, nu, n-avem cum să mai schimbăm ceva față de planul stabilit anterior. Totul va fi bine, n-am de ce să mă tem, spuse ea neluând în seamă presimțirile rele. Voi intra prin ușa care dă în grădină, așa cum am vorbit. Apoi mă voi duce să-l caut pe Yusuf ben Dacra și să-i spun să renunțe la demolarea satului Zobi, altfel... altfel grupul se va opune prin forță.

– Dar asta este deja o amenințare! îi răspunse Geoffrey, ca și cum nu se gândise mai înainte la aspect.

– Păi asta și este, nu? spuse Lisa, privindu-l mirată.

– Da, da, desigur. Dar mi se pare că ești prea calmă, observă el cu reproș în tonul vocii. Nu ți-e frică?

Lisa zâmbi. Nu voia să pară speriată în fața tânărului.

– Mă simt în toate felurile, recunosc eu, dar poate că e din cauza emoției. Ca să-ți spun drept, nu reușesc să-mi dau seama exact ce simt. În viața mea n-am mai dat vreun ultimatum cuiva și e foarte probabil să fiu dată frumos pe ușă afară. Mă mai liniștește puțin faptul că știu că mă aștepți tu la ieșire ca să mă duci acasă.

– În cazul în care nu cheamă poliția!

Lisa simți că-i sare inima din piept. Se întoarse spre Geoffrey, cu ochii măriți de uimire. Știuse întotdeauna că risca

să fie arestată, dar abia acum era conștientă pe deplin de ceea ce o putea aștepta. Dacă Yusuf ben Dacra era atât de neînduplecat și insensibil în legătură cu realizarea proiectului, era clar că va face apel fără nici o ezitare la forțele de ordine. Aparținea doar uneia din cele mai influente familii din Casablanca.

– Dacă mă arestează, îi spuse ea, silindu-se să adopte un ton glumeț, va trebui să vii să mă scoți pe cauțiune. Sper totuși ca acest lucru să nu se întâmple.

– Și eu îmi doresc din toată inima, spuse Geoffrey cu o voce mult mai puțin optimistă. Yusuf ben Dacra este un om dur. Probabil i se va părea că depășești anumite limite în cazul în care-l ameninți.

– Chiar crezi asta? îl întrebă tânăra după câteva clipe, speriată brusc de vorbele lui, deoarece prietenul ei glumea foarte rar.

Tânărul îi luă mâinile Lisei ca s-o liniștească.

– Îl vei lua prin surprindere, ceea ce este în avantajul tău. Dacă reușești să-i transmiți ultimatumul și apoi să fugi repede de acolo, mă îndoiesc c-o să facă ceva în condițiile în care are casa plină de invitați.

– Sper și eu să fie așa, spuse Lisa oftând.

Se simțea deja profund implicată în toată aventura aceea. De fapt, ce știa ea despre omul acela pe care se pregătea să-l amenințe în propria lui casă? Nu mare lucru, îi spuse ea. Ar fi fost mai bine să se fi informat mai înainte în legătură cu el.

– Cine este adversarul meu? Ce știm de fapt despre Yusuf ben Dacra? se interesă ea.

Geoffrey nu-i răspunse imediat.

– Foarte puțin, spuse el în cele din urmă. Este fiul adoptiv al șeicului Abahn.

– Asta înseamnă că este adevăratul fiu al șeicului?

Geoffrey dădu din umeri. Era evident că întrebarea îl puneă într-o situație jenantă. Oare celebrul șeic Abahn el Boudri îl adăpostea sub acoperișul lui pe fiul lui nelegitim? Tânărul ezită să se pronunțe în legătură cu o problemă atât de delicată.

– Așa se spune, afirmă el cu prudență, dar n-am prea mare încredere în zvonuri. Se mai aude și că n-ar fi complet arab, ar avea și sânge european... lucru de care mă cam îndoiesc, dat fiind felul cum arată.

– Deci l-ai văzut?

– O singură dată, recunosc Geoffrey, la o recepție. Vorbește bine englezește, știe perfect franceza și se descurcă în spaniolă și italiană. Ca să nu mai pun la socoteală araba.

– Spune-mi și mie cum arată, insistă Lisa.

– Ăă... are trăsăturile specifice unui marocan, spuse tânărul dând din umeri. Foarte brunet, poate ceva mai înalt decât media. Este un inginer celebru, un om de afaceri excelent și este vestit pentru cinstea lui.

– Dar care își propune să abuzeze fără să clipească de bună-credința compatrioților lui! adăugă Lisa încuntându-se. Reputația lui de om cinstit mi se pare cam falsă, nu crezi? Dacă ar fi fost adevărat, n-ar fi plănuisit să demoleze satul Zobi.

– Poate că ai dreptate, recunosc Geoffrey. Oricum ar fi, nu-mi place deloc să te văd ducându-te acolo, Lisa. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi place mai puțin. Vreau să te însoțesc. Insist.

– Și eu insist să merg singură, i-o reteză tânăra pe un ton atât de hotărât, încât prietenul ei se întoarse spre ea mirat. Nu-ți face griji pentru mine, continuă ea punându-și o mână pe brațul lui Geoffrey atunci când mașina apucă pe un drum îngust. Nu vreau să mai discut nimic pe tema asta.

Tânărul nu mai spuse nimic. Pe fața lui se citea clar că nu este de acord și atunci când în sfârșit apăru o ușă între două ziduri foarte înalte, avea fața foarte îngândurată. În spatele acelor ziduri se aflau grădini înmiresmate, terase răcoroase și case luxoase care aparțineau marocanilor bogați, precum șeicul Abahn. Opri motorul. În liniștea absolută din jurul lor nu se mai auzi decât foșnetul ușor al frunzelor din copaci.

Lisa fu străbătută de un fior de teamă. Strada slab luminată i se părea deodată că seamănă a închisoare.

– Aici este, îi șopti Geoffrey, în cazul în care informatorul nu ne-a păcălit.

Oprise mașina în fața unei uși solide, apărată de niște bare de fier, care părea special concepută pentru a-i pune pe fugă pe musafirii nepoftiți.

– Nu e încuiată? Ești sigur? se interesă tânăra.

Geoffrey dădu afirmativ din cap.

– Am fost asigurat că nu este. Șeicul Abahn are o fire încrezătoare.

– Oh, Geoffrey! Nu-mi face sarcina și mai dificilă! Îl imploră ea privindu-l cu reproș. Mă simt prost la gândul că urmează să profit de buna lui credință.

– Poate că e doar neglijent, îi sugeră tânărul. Lisa, ar trebui, cred că...

– Ei bine, acum e momentul...!

Îi adresează un ultim zâmbet înainte să deschidă portiera.

– Îl voi contacta pe Yusuf ben Dacra cu orice preț, mai adăugă ea. Să mor eu, dacă mint!

– Nu vorbi așa, Lisa, spuse Geoffrey serios. Nu se glumește cu așa ceva.

Dar, înainte de a o mai putea opri, tânăra deja coborâse din mașină. Se uită în stânga și în dreapta ei. Strada pustie i se păru înfricoșătoare, ceea ce o sperie puțin. Spre ușurarea ei, văzu că Geoffrey iese și el din mașină și se apropie de ea.

Inima Lisei îi bătea puternic în piept. Își simțea mâinile umede. Nu-i fusese niciodată așa teamă ca acum. Pentru câteva clipe, fu gata-gata să cedeze ispitei de a se lăsa însoțită de Geoffrey, dar la gândul că Yusuf ben Dacra ar putea chema poliția, își stăpâni spaima, de teamă să nu aducă prejudicii carierei diplomatice a tânărului.

– Mai întâi vreau să mă asigur că ușa este deschisă, îi șopti ea vrând să-și facă un pic de curaj.

Așadar, îl lăasă pe prietenul ei în mijlocul străzii și se apropie de zid, cu picioarele tremurând și aproape dorindu-și ca informatorul lor să se fi înșelat.

Tânăra puse mâna pe clanță și împinse ușa care se deschise încet. Rămase pe loc, înspăimântată, și începu să respire greu. În cele din urmă se întoarse spre Geoffrey și-i spuse pe un ton care se voia triumfător:

– E deschisă!

În spatele ușii se întindea nu numai o grădină imensă, dar și un gang acoperit de-a dreptul înfricoșător. Lisa ezită câteva clipe.

– Lisa? șopti Geoffrey, bănuind starea sufletească a prietenei lui.

Ea ridică o mână în semn de tăcere, apoi trecu pragul ușii.

– Totul este în regulă, îl asigură ea. Încerc să mă orientez.

Gangul era întunecos, rece și umed. Tânăra auzi la capătul acestuia un zgomot înfundat de voci, așa că se mai liniști puțin. Se întoarse, îi făcu cu mâna pentru ultima oară, apoi închise ușa în urma ei.

O luă pe coridorul îngust, ștergând cu rochia pereții umezi ai acestuia și curând se trezi la capătul ceălalt, la aer curat. Avu deodată impresia că fusese eliberată dintr-o închisoare, dar sarcina cea mai grea abia acum începea, deoarece habar n-avea cum să-l găsească pe Yusuf ben Dacra pentru a-i transmite mesajul grupului.

Se găsea într-o grădină interioară, înconjurată de bughenvilele și alte plante mediteraneene. Mulțimea florilor de toate culorile înmiresmau aerul, iar în centru se găsea o fântână arteziană care cădea cu un zgomot cristalin într-un bazin uriaș din piatră.

Era un loc superb. În alte împrejurări, Lisei i-ar fi plăcut să stea să-l admire, dar acum nu se gândea decât la misiunea pe care o avea de îndeplinit.

– Bună seara, domnișoară!

Lisa tresări și se întoarse rapid. Părea atât de speriată, încât tânărul care o salutase se uita la ea curios.

– Îmi... îmi pare rău, șopti ea încercând să-și recapete sângele rece. Nu v-am văzut.

– Ah! Sunteți englezoaică... aș fi zis că sunteți franțuzoaică, îi explică el studiind-o din creștet până-n tălpi. Sunteți atât de... elegantă!

Tânăra nu se putu împiedica să zâmbească atunci când auzi acest compliment. Necunoscutul, în vârstă de douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, era foarte oacheș la față și foarte frumos, așa cum erau mulți dintre marocani. Poate că va reuși să-și facă din el un aliat... În calitatea lui de invitat al șeicului, era convinsă că îl cunoștea pe Yusuf ben Dacra măcar din vedere.

Purtarea ciudată a Lisei nu rămăsese însă neobservată de tânăr.

– Păreți cam stânjenită, spuse el. Ați fost cumva părăsită de cavalerul dumneavoastră?

– Oh, nu, deloc, spuse Lisa dând din cap.

Nou-venitul era în mod vădit din ce în ce mai intrigat. O studie preț de câteva secunde, cu capul ușor înclinat.

– Să nu-mi spuneți că ați venit singură! Nici un bărbat demn de acest nume n-ar fi făcut așa ceva...!

În alte împrejurări s-ar fi lăsat curtată de un tânăr atât de seducător, dar cum avea altceva mai bun de făcut, se mulțumi să-i zâmbească destul de rece.

– Sunt Yacub ben Abahn el Boudri, spuse el.

Așadar, era un membru al familiei șeicului. Tânăra strânse mâna care i se întindea, dar nu se prezentă, deoarece prefera să nu-și divulge identitatea.

– Sunteți fiul șeicului Abahn? se interesă ea.

– Unul din fiii lui, o corectă el cu un zâmbet larg care-i dezveli dinții foarte albi. Ca să fiu mai exact, eu sunt cel mai mic. Am șase frați.

Inclusiv fratele adoptiv Yusuf ben Dacra, își spuse Lisa.

– Sunt sigur că frații mei nu vă vor interesa prea mult. Toți sunt căsătoriți, în afară de unul. Nici eu nu sunt însurat. Cel puțin până în prezent.

– Vorbiți foarte bine engleza, observă Lisa încercând să devieze conversația spre Yusuf ben Dacra, fără să știe prea bine cum. V-ați făcut studiile în Anglia, domnule?

– Tatăl meu și-a desăvârșit educația acolo, ca și patru dintre frații mei. Cât despre fratele meu adoptiv, el este foarte talentat la limbile străine. A învățat-o limba franceză pe sora noastră mai mică.

Acesta i se păru Lisei momentul oportun și se hotărî să profite de ocazie.

– Vă referiți la Yusuf ben Dacra? se interesă ea imediat.

Tânărul, din ce în ce mai intrigat, o privea din ce în ce mai bănuitor.

– Îl cunoașteți pe Yusuf?

– De fapt, am venit aici special ca să-l întâlnesc, mărturisi ea neliniștită.

Mirat, Yacub Boudri se încruntă subit.

– Trebuie neapărat să-l văd în seara asta, e esențial, continuă tânăra. V-aș rămâne recunoscătoare dacă mi-ați arăta care este.

– Vreți neapărat să vorbiți cu el deși nu l-ați cunoscut încă?

– Am să-i spun ceva de o importanță capitală, îl imploră ea. E urgent... foarte urgent!

Acum se simțea foarte aproape de atingerea scopului ei și era convinsă că tânărul îi va sări în ajutor..

– Sunt foarte nedumerit, îi răspunse el. Nu l-am văzut niciodată pe fratele meu făcând afaceri cu femei atât de

frumoase. Nu prea e în stilul lui. Dar poate că nu este vorba despre o afacere obișnuită...

– Oh, nu cumva să credeți că...

Lisa se opri și se înroși la față observând că ochii lui catifelati îi studiază chipul cu o privire de cunoscător.

– V-aș rămâne foarte îndatorată dacă ați avea amabilitatea să mi-l arătați.

– Voi face mai mult de atât, îi promise Yacub Boudri râzând, în timp ce-și punea mâna pe brațul tinerei. Îi voi cere lui Yusuf să vină aici în persoană... pentru această afacere urgentă!

Atunci, Lisa înțelese că Yacub, chiar dacă nu credea ce spunea ea, era suficient de curios ca să intre în foc.

– Totuși vreau să vă atrag atenția asupra unui lucru, spuse el devenind deodată serios. Poate că pe mine ați reușit să mă păcăliți, dar Yusuf nu cade așa ușor în capcană. Nu este prea binevoitor cu intrușii... și nici cu intrusele, oricât de frumoase ar fi ele. Nu uitați asta.

– N-o să uit, promise ea. Vă mulțumesc.

Tânărul traversă grădina, îndreptându-se spre casă.

În timp ce aștepta, Lisa începu să se uite în jurul ei. Luna scălda într-o lumină blândă vegetația luxuriantă. În apropiere, o magnolie își legăna florile ca de ceară. Tânăra nu rezistă tentației de a se apleca și a le mirosi, uitând pe moment de motivul prezenței ei în acea grădină de vis.

Deodată, tresări. Yusuf ben Dacra se apropie cu pași mari de ea. Înalt, viril, cu pielea oacheșă, inginerul avea părul și ochii negri, nasul drept și gura hotărâtă. Purta o cămașă albatru-deschis și un costum alb care-i scotea în evidență tenul

închis, trupul musculos și picioarele lungi. După felul cum arăta, părea a fi un om hotărât și cu un caracter puternic.

– Nu știu cine ești, domnișoară, începu el să vorbească cu o voce gravă, seducătoare, și vreau să știu motivul prezenței dumitale aici.

Yusuf ben Dacra o fixa pe tânără cu o privire intensă. Ea fu nevoită să se înarmeze cu tot curajul de care se simțea în stare ca să poată vorbi.

– Sunteți Yusuf ben Dacra?

Acesta dădu scurt din cap.

– Domnișoară, dumneata n-ai nici o legătură nici cu viața mea profesională și nici cu cea privată. Înseamnă că ai un alt motiv pentru care vrei să mă întâlnești. Dar dat fiind că nu obișnuiesc să neglijez invitații importanți ca să răspund somațiilor ciudate ale unor persoane necunoscute, ai mare noroc că nu te dau afară de pe proprietatea tatălui meu și nu pun să fii arestată. Bună seara, domnișoară!

– Am fost trimisă să te avertizez, Yusuf ben Dacra! strigă fata imediat.

Ochii negri ai marocanului, plini de dispreț dar și de curiozitate, se îngustară ușor.

– Ai fost trimisă să mă avertizezi, ai spus? repetă el fixând-o pe Lisa cu o privire care o făcu să se cutremure de spaimă.

– Măcar dă-mi voie să-ți spun de ce... începu ea.

– Nici nu mă gândesc să ascult ce ai de zis, domnișoară. Te rog să ieși afară imediat pe acolo pe unde ai venit. În caz contrar, voi lua măsurile necesare pentru expulzarea ta din țară!

Prea tulburată ca să mai poată rosti vreun cuvând, nu spuse nimic, dar în momentul în care se pregătea să plece din grădină, simți cum crește în ea vâlvătaia unei furii necontrolate.

– Dar nu am...

Vocea lui tunătoare o reduse din nou la tăcere.

– Deci, nu recunoști că ai intrat în casa tatălui meu prin ușa din fundul grădinii?

Întinse mâna ca să-i smulgă eșarfa subțire de mătase galbenă cu care-și acoperise părul, și fluturând-o prin fața ochilor ei, îi arătă urmele de pământ care era evident că proveneau de pe zidurile pasajului.

– Nu ești decât o intrusă și dacă nu binevoiești să dispari imediat, o să te trezești la închisoare!

Lisa tremura din cap până-n picioare, dar nu numai din pricina spaimei. Era furioasă și mai simțea ceva ciudat, pe care nu putea să-l definească exact.

– N-ai dreptul să pui să mă aresteze numai pentru că am intrat în casa ta fără să fi fost invitată. Nu voi pleca până când...

Deodată, lăsa să-i scape un țipăt de durere. Marocanul o prinsese de mână și o târâse până la intrarea în gang. Lisa încercă să se elibereze din mâinile lui, dar în zadar. În timp ce mergea pe dibuite prin lungul tunel lugubru, bodogănea cu o voce gâfâită amenințări indignate.

Peste câteva clipe, era aruncată în stradă. Extrem de tulburată și cu răsuflarea tăiată, auzi ușa grea din lemn trântindu-se și cheia răsucindu-se în broască.

Surprins de apariția bruscă a tinerei, lui Geoffrey îi trebuiră câteva secunde ca să-și revină. Apoi alergă la ea și o cuprinse protector cu brațul pe după umeri.

Lisa, cu inima bătându-i puternic în piept și fața stacojie, încă mai tremura. De nervi, credea ea cu covingere. Îi zâmbi jalnic camaradului său.

– Am dat-o în bară, îi mărturisi ea, părându-i-se brusc că Geoffrey este cam gălbejit în comparație cu Yusuf ben Dacra.

– Cum te simți? se interesă tânărul. Ce s-a întâmplat?

Lisa îi povesti modul „cavaleresc” în care fusese aruncată în stradă și sângele i se înfierbântă în vene. Era mai hotărâtă ca niciodată să-l împiedice pe omul acela să demoleze satul Zobi. Lupta ei împotriva lui Yusuf ben Dacra era de-acum o problemă personală pe care o va urmări până la victoria finală.

– Poate că astăzi a învins gonindu-mă din casa lui, dar asta nu înseamnă nimic! Până la urmă, vrând-nevrând, mă va asculta.

– Asta nu-mi prea miroase a bine, șopti Geoffrey.

Auzind cuvintele lui, spre mirarea ei, Lisa, fu enervată de prietenul ei.

– N-are importanță! Am eu grijă de Yusuf ben Dacra! Voi găsi eu un mijloc prin care să-l fac să-i vină mintea la cap! Las' pe mine!

Capitolul 2

Lisa era supărată că nu-i reușise figura. Contrar tuturor așteptărilor, Yusuf ben Dacra nu era așa cum își închipuisese. Fusesse dur și indiferent cu ea, era adevărat, dar trebuia să recunoască faptul că avea și ceva care trezise în ea niște emoții nebănuite. Și modul în care rezolvase problema o descumpănise de asemenea pe fată.

Noaptea care se scursese însă nu-i schimbase cu nimic hotărârea. În timp ce-și lua micul dejun, Lisa se gândea la diferitele modalități de abordare a individului. Din când în când își ducea, în mod inconștient, mâna la brațul stâng, în locul de care o prinsese marocanul. Amintirea aceluia episod o făcea să fie mai hotărâtă ca niciodată să remedieze eșecul suferit în seara anterioară.

Dat fiind că Geoffrey lucra toată ziua la ambasada din Rabat, Lisa se hotărî să facă o plimbare cu mașina de-a lungul coastei și să se gândească la un alt mijloc de atac împotriva lui Yusuf ben Dacra. Atunci când se afla la volan, se relaxa complet și reușea astfel să-și pună ordine în gânduri.

Era o caniculă insuportabilă în timp ce rula pe bulevardul Sour Sjedid, dar după ce ieși din oraș pe faleză, briza care sufla dinspre mare îi răcori fața și brațele.

Priveliștea era grandioasă. Stâncile ascuțite, lovite de spargerea neconținută a valurilor, o fascinau nespuse pe Lisa.

Nu departe de Casablanca știa un mic platou situat lateral față de șosea, de unde putea să admire peisajul cât voia. Locul, cam periculos, nu era frecventat deloc de automobiliști. Fata ajunsese aici prima oară destul de greu, dar acum, că știa drumul, deveni mai puțin temătoare.

Va opri mașina în locul în care stâncile se prăvăleau în Atlantic, își spuse ea, apoi se duse să se așeze pe o piatră plată ca să admire spectacolul superb.

Poate că era riscant să conducă pe acel drum plin de pietre pe marginea prăpastiei, dar Lisa o mai luase pe aici de mai multe, ori fără să pătească nimic. Numai suspensiile mașinii avuseseră de suferit. Atunci când tânăra părăsi șoseaua, nu era nimeni prin preajmă, în afară de câțiva muncitori care se zăreau ceva mai departe de platou. Trecu în viteză întâi ca s-o pornească pe drumul plin de pietre și scrâșni din dinți, în așteptarea hopurilor.

– Fir-ar să fie! blestemă ea cu voce tare.

Roțile se loviseră de o piatră mare. Volanul îi scăpă brusc din mâini și văzu cu groază că pierde controlul mașinii, care se îndrepta spre o stâncă uriașă. Neputincioasă, nu putu decât să apese până la fund pedala de frână.

Mașina se opri brusc. Datorită izbiturii, Lisa se lovi cu capul de parbriz, după care se prăbuși fără cunoștință peste volan.

Atunci când își reveni, auzi mai întâi niște voci. În jurul ei se vorbea în limba arabă.

Niște mâini neîndemânate o pipăiau pe frunte. O dureau capul și-și simțea pleoapele grele.

Dintr-o dată, simți razele soarelui pe față. Se auzi de mai multe ori rostindu-se cuvântul efendi, apoi se făcu liniște. Tânăra încă nu era pe deplin conștientă ca să poată deschide ochii, dar reușea acum să distingă anumite lucruri.

Nou-venitul, care mirosea a colonie scumpă, se aplecă asupra ei. O mână mai sigură, dar mai blândă, îi palpă fruntea. Lisa scoase un geamăt fără să vrea în momentul în care degetele acelei mâini îi atinseră un cucui apărut la rădăcina părului. Necunoscutul îi amintea de cineva, își spuse ea înainte de a-și pierde din nou cunoștința.

Când își reveni, fusese ridicată de niște brațe puternice și avea capul sprijinit de un umăr de bărbat. Se simți deodată atât de calmă, încât se lăsă pe el cu toată greutatea. Întoarse capul ca să scape de razele fierbinți ale soarelui și și-l lipi de cămașa curată care acoperea un piept musculos.

— Domnișoară?!

Lisa gemu și clipi des din gene recunoscând acea voce blândă, dar și gravă, extrem de seducătoare, și se lipi și mai tare de umărul lui puternic.

Era aceeași voce care o amenințase că o aruncă în închisoare dacă nu părăsea imediat proprietatea șeicului Abahn. Fata nu prea avea chef să dea ochii cu Yusuf ben Dacra. Auzi niște șoapte și peste câteva secunde era așezată cu mare atenție pe ceea ce i se păru a fi un pat foarte moale.

O mână îi dădu părul la o parte de pe frunte, dar Lisa rămase cu ochii închiși pentru a nu fi nevoită să vadă chipul cu trăsături amenințătoare pe care și-l amintea.

– Domnișoară, te rog să deschizi ochii!

Lisa se conformă aproape instinctiv și-și ridică pleoapele cu greutate. Era întinsă pe bancheta din spate a unei mașini lungi de lux care mirosea a piele și a colonie.

Bărbatul care stătea îngenuncheat lângă ea se ridică imediat și-și retrase mâna. Ieși afară și rămase câteva clipe nemișcat, studiind-o pe pasagera lui.

– Ți-ai revenit, domnișoară, ceea ce mă bucură nespus, spuse el într-o engleză perfectă. Dar mașina arată jalnic. Te simți suficient de bine ca să te ridici?

Fără să-i mai lase răgazul de a răspunde, îngenunche din nou între scaunul din față și bancheta din spate, își vârî un braț pe sub umerii fetei și, ridicând-o, o apropie de el. Nu purta haină. Cămașa de culoare crem se mula frumos pe pieptul lui musculos, lăsând să i se vadă la gât pielea măslinie. Era într-adevăr un bărbat tulburător, își spuse ea, devenind nervoasă fără să-și dea seama de ce.

Fiind sigur acum că Lisa își revenise în întregime, ieși din nou din mașină și atunci ea putu să-l studieze pe îndelete. Pantalonii, asortați cu cămașa, se mulau pe coapsele lui înguste. Cu toată simplitatea îmbrăcăminții lui, observă că nu-și pierduse deloc din aroganță. Era la fel de impresionant și irezistibil ca în seara în care îl întâlnise în grădina șecului Abahn.

– Nu prea știu ce s-a întâmplat, îndrăzni să spună în cele din urmă Lisa, rupând în felul acesta tăcerea.

– După câte se pare, ai părăsit șoseaua și te-ai aventurat cu bunăștiință pe drumul stâncos, domnișoară, o informă Yusuf ben Dacra. Cei doi indivizi de-acolo erau în apropiere și te-au văzut.

Ochii negri o fixau cu calm și tânăra trebui să facă un efort ca să-i facă față.

– După părerea muncitorilor, ai făcut insolatie, adăugă el. Înclin să-i cred, dat fiind că nici un om în toate mințile nu s-ar fi aventurat până într-un asemenea loc.

– Ei bine, te înșeli! îi răspunse Lisa indignată, ridicând capul cu mândrie.

Totuși, mișcarea respectivă îi provocă o durere ascuțită de cap. Îi aruncă lui Yusuf ben Dacra o privire plină de reproș, ca și cum l-ar fi făcut pe el vinovat de accident.

– Am mai fost acolo de multe ori și am parcat mașina fără nici o problemă, continuă ea.

– Ai avut noroc, îi răspunse Yusuf ben Dacra imediat. Nu te-ai gândit niciodată la cât de periculoasă este o asemenea escapadă?

Privind în jos, Lisa nu-i răspunse. Se simțea foarte prost că n-avea nimic de spus în apărarea ei.

– Ai mai avut și norocul că ai rămas în viață. Ai fi putut să cazi în prăpastie și să te zdrobești de stânci.

Avea dreptate, dar fata refuza să recunoască acest lucru. Se simțea jignită că era dojenită în modul acela. În starea jalnică în care se găsea, dimpotrivă, ar fi avut nevoie de compasiune. Ridică privirea spre el, dar ochii marocanului nu exprimau decât o mare nerăbdare.

– N-am avut probleme până acum, insistă ea cu o voce răgușită, încercând să se justifice. Pur și simplu m-am izbit de un pietroi.

– Ar fi fost și greu să n-o pățești din moment ce mergeai pe un drum atât de denivelat! observă el cu un dispreț vădit.

Cei doi muncitori asistau la scenă cu o atenție deosebită. Probabil că nu înțelegeau limba engleză, dar era evident că discuția urma să se transforme în ceartă.

– În orice caz, continuă el, acum nu mai ai mașină.

Lisa ridică spre el o privire cam nesigură. Ea, care de obicei era atât de independentă, era furioasă că se simțea atât de neputincioasă. Yusuf ben Dacra se grăbise să-i sară în ajutor, dar nu părea dispus să facă mai mult de atât. Cum să facă să-i ceară s-o ducă acasă? Își spuse ea încercând să iasă din mașină.

În clipa în care punea pe pământ picioarele tremurânde, el o prinse de mâini și o ajută să se ridice. Spre marea ei mirare, Lisa simți că e străbătută de un fior din cap până-n picioare.

Când, în sfârșit, Yusuf ben Dacra îi dădu drumul, o făcu cu o încetineală și o senzualitate care o făcură să tresară.

– Ești rănită ușor la frunte, îi spuse el. Din fericire, nu atât de grav încât să fie nevoie să consulți un medic. Ai avut noroc că ai scăpat numai cu atât.

– Te repeți! nu se putu împiedica să-i spună simțindu-se extrem de prost, date fiind împrejurările.

Fruntea o durea și se întrebă dacă nu cumva marocanul nu minimaliza în mod intenționat gravitatea rănii ei. Avea un cucui la rădăcina părului și zgârieturi pe piele.

– Mă doare foarte tare, îi spuse ea. Probabil că m-am lovit de parbriz când am frânat.

– Asta este cea mai plauzibilă explicație, aprobă Yusuf ben Dacra. Atunci când am sosit eu, erai inconstientă. Muncitorii te scosesea deja din mașină și te întinseseră pe pământ. Au făcut și ei cum au crezut că e mai bine.

– Le sunt foarte recunoscătoare.

Tânăra își aduse brusc aminte de momentul în care Yusuf ben Dacra o ridica de jos cu brațele lui... forța și virilitatea care se simțeau în acel trup viguros.

– M-ai cărat până la mașină, continuă ea cu o blândețe neobișnuită pentru ea. Ai fost foarte amabil.

– Era necesar să stai la umbră, spuse el scurt, și mașina mea părea locul cel mai potrivit.

– Îți mulțumesc, spuse ea ducând o mână la frunte, în mod automat.

Scrâșni fără să vrea din dinți atunci când își atinse cucuiul. Se simțea încă ușor amețită și se întreba cum va ajunge acasă. Purtarea lui Yusuf ben Dacra nu prevestea nimic bun în acest sens.

– Am cam băgat-o pe mânecă! spuse ea zâmbind jalnic și încercând să ghicească reacția inginerului printre genele întredeschise.

– Locuiești la Casablanca, domnișoară?

Lisa aprobă din cap, bănuitoare.

– În cazul acesta, te duc eu acasă.

Fata își imaginează imediat drumul de întoarcere alături de un bărbat pe care căutase atât de mult să-l cunoască în urmă cu o zi și se simți foarte emoționată.

– Sunteți foarte amabil, domnule, răspunse ea pe un ton indiferent. În cazul în care nu sunteți nevoit să ocoliți prea mult, sunt de acord.

– Așa cum știi deja, domnișoară, locuiesc în Casablanca, îi aminti el. Poate preferi să iei un taxi sau să te întorci în oraș pe jos. Mașina ta oricum nu mai poate fi folosită și nici n-ai fi în stare să conduci deocamdată.

Ar fi putut totuși să-i vorbească mai blând, își spuse Lisa, dar o ofertă făcută în mod silit trebuia acceptată, în lipsă de altceva mai bun. În alte împrejurări s-ar fi folosit de această ocazie ca să repare eșecul anterior, dar era greu să te apuci să ameninți un om care era dispus să te ajute.

Era evident faptul că individul nu înțelegea motivul ezitărilor ei, deoarece se încruntă. Probabil o considera o persoană inconsecventă. În seara anterioară era gata să ajungă la închisoare numai ca să-l poată cunoaște, iar acum dovedea un entuziasm ponderat la gândul că se va întoarce la Casablanca în compania lui.

– Domnișoară, atunci când vei lua o hotărâre în privința întoarcerii acasă, spuse el pe un ton plin de sarcasm, ești amabilă să-mi spui și mie, pentru ca să putem în sfârșit să pornim la drum?

– Oh, da, desigur! își reveni ea. V-aș rămâne recunoscătoare dacă m-ați duce acasă.

– Îți pun totuși o condiție! adăugă el.

Lisa ridică brusc capul spre el.

– În cazul în care vei începe din nou să mă ameninți, ca aseară în casa tatălui meu, voi opri fără nici o jenă mașina și te voi lăsa în voia soartei. E clar? Te conduc acasă numai dacă te vei purta mai politicos decât atunci când ai intrat în grădina noastră fără să fii invitată.

Lisa se făcu stacojie la față. Indignată la culme, îi spuse cu o voce tremurată:

– Aseară, domnule, nici unul din noi n-a respectat codul bunelor maniere. Purtarea mea n-a fost cu nimic mai nepoliticoasă decât a dumatăle. Aveam un motiv întemeiat să procedez în felul acela.

Yusuf o fixă pe tânără cu și mai mult dispreț, încât în cele din urmă ea lăsa privirea în jos.

El deschise portiera și-i făcu semn să urce, apoi se întoarse și vorbi ceva cu muncitorii. Unul din ei înclină ușor capul înfășurat în turban în direcția fetei și rosti câteva cuvinte în arabă.

Deși erau îmbrăcați în niște haine din bumbac pline de praf, din cei doi se degaja o demnitate emoționantă.

– Aș vrea să le mulțumesc pentru faptul că mi-au sărit în ajutor, spuse fata repede înainte de plecarea muncitorilor. Sunteți amabil să le transmiteți mulțumirile mele, vă rog?

Yusuf ben Dacra îi strigă imediat. Muncitorii se întoarseră, ascultară vorbele marocanului și înclinară din nou capul înainte să plece.

Lisa aruncă o ultimă privire spre mașinuța ei făcută armonică, apoi urcă în cea a inginerului.

Acesta se așeză la volan și demară.

– Sper, domnișoară, că realizezi ce noroc ai avut că ai scăpat atât de ieftin din aventura asta, spuse el. Tare mi-e teamă că mașina ta nu mai este bună de nimic. Ai putea totuși să te adresezi unui atelier de reparații după ce vei ajunge acasă, poate că ei vor reuși să mai salveze câte ceva din ea.

Lisa ținea foarte mult la rabla ei, dar Yusuf ben Dacra probabil că nu era omul care să înțeleagă acel sentiment.

– Îmi plăcea foarte mult bătrânica Lizzie, spuse ea laconic.
– În cazul ăsta, dacă este posibil, trebuie să încerci s-o repara, îi răspunse el pe un ton în care tânăra descoperi cu mirare o umbră de simpatie. Te sfătuiesc să te duci la Omar el Idris, pe strada Tarik, poate că va reuși să te ajute. În cazul în care îți va spune că nu mai e nimic de făcut, crede-l pe cuvânt. E cel mai bun mecanic din Casablanca.

Lisa fu foarte impresionată de neașteptata lui amabilitate și nu știu ce să-i răspundă, atât de uluită era.

– Mă voi duce la el, îi spuse ea după câteva secunde. Îți mulțumesc.

Timp de câteva clipe el o privi în tăcere și Lisa simți că ritmul bătăilor inimii ei se accelerează.

– Il n'y a pas de quoi, mademoiselle. N-ai pentru ce, domnișoară, îi răspunse el în timp ce mașina luxoașă gonia pe faleză.

Yusuf ben Dacra trecuse în mod automat de la engleză la franceză, în loc să se exprime în arabă. Și părea să procedeze întotdeauna la fel, atunci când folosea altă limbă.

Dar tânăra nu dădu atenție acestui fapt.

*

* *

Lisa se opri întâmplător la restaurantul Bab. Se dusesese în oraș să facă niște cumpărături, cu intenția de a se întoarce acasă pentru masa de prânz, dar simțindu-se prea obosită ca să plece în căutarea unui taxi, dat fiind că rămăsese cu o durere cumplită de cap după accident, se hotărî să facă o scurtă escală.

Tatăl ei plecase într-o călătorie de afaceri și doamna Raymond, menajera, își petrecuse ziua la sora ei. Tânăra prefera deci să ia masa de prânz la restaurant, decât să mănânce singură în sufrageria lor imensă.

Știa de Bab numai din auzite, deoarece acesta depășea posibilitățile ei financiare. Deși fusese construit de curând, era decorat în mod tradițional și Lisa, în momentul în care se așeză la masă, își dori să aibă destui bani ca să achite nota de plată.

Niște frumoase arcade maure împărțeau sala uriașă în mai multe sectoare, care la rândul lor erau formate din separeuri cochete izolate unele față de celelate prin niște palmieri imenși, plantați în ghivece ornamentale din piatră.

Tănăra avu parte de o masă excelentă. Tocmai se pregătea să savureze o cafea bine îndulcită, când auzi un zgomot de scaun care este deplasat de partea cealaltă a separeului în care se afla ea. La masa de alături veniseră niște clienți. Auzi vocea chelnerului, apoi pe cea a unuia din comeseni, din câte se părea un englez.

Vorbi apoi și o altă persoană. Recunoscui imediat tonul grav și secucător: era tot el.

– Ce se mai aude despre povestea cu hotelul de la Zobi? se interesă brusc englezul.

Lisa tresări și ciuli urechea. Marocanul îi făcu britanicului un scurt rezumat al situației. Va construi cel mai mare și mai luxos hotel de pe coasta marocană.

– Voi pleca mâine sau poimâine ca să supraveghez începerea lucrărilor, încheie el pe un ton satisfăcut. Apoi voi lăsa totul în seama lui Abdullah, adjunctul meu.

– Bănuiesc că te duci cu iahtul, nu-i așa? se interesă englezul cu o invidie evidentă. Djenoun parcă se numește. E un vas superb, Yusuf. Aș da mult să am și eu unul la fel!

– E adevărat, aprobă interlocutorul lui, dar un vas frumos e ca o femeie frumoasă: uneori e greu de manevrat. Aș putea să mă duc cu mașina la Zobi, aș ajunge mai repede, dar prefer să călătorsc cu iahtul, drumul va fi mult mai plăcut.

Părea atât de calm și sigur pe el, atât de convins că nimeni și nimic nu poate sta în calea planurilor lui, încât Lisei îi veni să se ridice de pe scaun, să dea ocol paravanului care separa cele două mese și să-i spună ce urma să-l aștepte din partea grupului în cazul în care se va încăpățâna să-și ducă planurile la bun sfârșit. Dar se mulțumi să-și termine de băut cafeaua, după care-i făcu semn ospătarului să-i aducă nota de plată.

Când se ridică, picioarele îi tremurau. De fapt, era imposibil să plece din restaurant fără să fie observată de bogatul marocan, lucru care se și întâmplă. Îl văzu cum încruntă din sprâncene.

Atunci când Lisa, vrând să iasă cât mai repede, trecu pe lângă el, Yusuf ben Dacra se ridică în picioare și se înclină ușor în fața ei:

– Domnișoară, spuse el cu o voce politicoasă. Sper că ți-ai revenit după accident.

Celălalt comesean al marocanului se ridicase și el și se uita curios la tânără, care își duse, în mod instinctiv, mâna la frunte.

– Da, mă simt mai bine, zise ea, schițând o grimasă de durere care-i infirma spusele. Vă mulțumesc, domnule.

– Dacă e să mă iau după cucuiul din frunte, cred că nu te-ai refăcut complet. Probabil că încă te deranjează destul de mult.

– Mă doare puțin capul, atâta tot. Suneți foarte amabil să vă interesați de sănătatea mea, dar vă asigur că mă simt minunat.

În acele împrejurări, Lisei îi venea greu să se poarte nepoliticos. În plus, interesul evident pe care i-l arăta celălalt comesean o stânjenea foarte tare. Acesta își dresese glasul în mai multe rânduri ca să-i atragă atenția și abia după câțva timp își dădu seama tânăra că Yusuf ben Dacra nu știa cum se numește.

– Pe mine vă rog să mă scuzați, spuse ea cu o voce nesigură, trebuie să iau un taxi până acasă.

În mod normal, această frază ar fi trebuit să pună capăt discuției, dar englezul, și acest lucru devenea din ce în ce mai evident, ținea să-i afle numele.

– Suntem compatrioți, spuse el zâmbindu-i cu simpatie și întinzându-i mâna. Eu sunt din Bradford, o localitate situată în nodul țării. După accent, ești din sudul Angliei, nu-i așa?

Lisa dădu din cap.

– Dat fiind că prietenul meu nu se prea grăbește să facă prezentările, îmi iau libertatea s-o fac eu însumi. Numele meu este Sam Martin.

Lisa n-avu încotro. Îi întinse mâna cam fără voia ei, nemulțumită de faptul că, începând din acest moment, Yusuf ben Dacra îi va cunoaște numele.

– Lisa Pelham. Încântată de cunoștință.

– Pelham? repetă englezul, fixând-o pe tânără cu privirea mirată. Nu cumva sunteți fiica lui John Pelham?

Ea dădu din cap a aprobare, devenind conștientă de interesul crescând pe care-l manifesta Yusuf ben Dacra față de ea.

– Ba da, îi răspunse ea. Tatăl meu este consilier comercial al guvernului marocan.

– Așa am auzit și eu, spuse englezul pe un ton devenit dintr-o dată mai amical. A avut noroc! Eu l-am cunoscut înainte de ascensiunea lui vertiginoasă.

– Domnul Pelham are o funcție foarte importantă, confirmă Yusuf ben Dacra. Guvernul nostru îl apreciază foarte mult.

Lisa văzu că spre ei venea un ospătar și profită de ocazie ca s-o șteargă de-acolo.

– Trebuie să plec, spuse ea scurt.

Sam Martin îi strânse mâna pentru ultima oară.

– Sper să am curând ocazia de a vă revedea, domnișoară Pelham.

Aruncă o privie malițioasă spre marocan.

– Poate veți participa la petrecerea următoare organizată la șeic, sau Yusuf vrea să vă țină departe de seducătorul lui frate mai mic?

Lisa nu se simțise în viața ei mai stânjenită. Nici măcar nu îndrăzni să se uite la Yusuf ben Dacra.

– Domnule Martin, îi voi spune tatălui meu că v-am cunoscut. La revedere, domnilor.

Le întoarse spatele, după ce observă cu coada ochiului că marocanul se înclinase ușor.

Când ajunse la ușă, îl auzi pe englez izbucnind într-un hohot de râs jovial. Oare ce și-o fi închipuind despre relațiile dintre ea și Yusuf? se întrebă ea cu ciudă.

Lisa știa acum în ce fel să transmită mesajul grupului către fiul adoptiv al șeicului.

Ideea îi venise în timp ce-l asculta pe Yusuf ben Dacra vorbind despre iahtul lui, dar încă nu știa prea bine cum să-și ducă planul la îndeplinire.

În aceeași seară, tânăra luă masa împreună cu Geoffrey. Începu să-i povestească pățania din ziua anterioară, dar în momentul în care intră în scenă Yusuf ben Dacra, prietenul ei avu o reacție foarte violentă.

– De ce naiba nu mi-ai spus și mie nimic? exclamă tânărul pe un ton posesiv, ceea ce o cam enervă pe Lisa.

– Nu am considerat necesar, îi răspunse ea pe un ton voit nepăsător. Am avut un accident ușor și Yusuf ben Dacra m-a dus acasă. Asta e tot.

– Asta e tot! exclamă Geoffrey ridicându-și privirea spre cer. Ar fi trebuit să fii mai atentă cu rabla aia, Lisa. E periculoasă, dacă nu chiar mortală!

– Acum nu mai e nicicum, oftă ea. La sfatul lui Yusuf, m-am dus și l-am consultat pe cel mai bun mecanic din Casablanca. După părerea lui, sărmana mea Lizzie e bună de dat la fiare vechi.

– Cu atât mai bine! Îți puneai viața în pericol conducându-o și stăteam cu grijă ori de câte ori te urcai în ea. Dar, spune-mi, ce legătură are Yusuf ben Dacra cu povestea asta? Te-ai ciocnit cumva cu mașina lui?

– Nu!

Lisa căută îndelung în farfurie o bucătică de carne de pui ca să nu fie nevoită să întâlnească privirea tânărului.

– Habar n-am cum a apărut acolo, continuă ea. Probabil trecea întâmplător prin zonă și a văzut oamenii sărindu-mi în ajutor. În momentul acela zăceam fără cunoștință. Atunci când a venit el, cei doi muncitori s-au dat la o parte și l-au lăsat pe el să preia inițiativa.

– Oh, Lisa, copila mea, ce riscuri ți-ai asumat!

Geoffrey avea în jur de treizeci de ani, iar Lisa era cu șapte ani mai mică decât el, dar nu-i plăcea tonul protector pe care-l adopta mereu în prezența ei și de aceea i-o spuse drept în față:

– Nu-mi asum mai multe riscuri decât restul muritorilor, insistă ea hotărâtă, și află, Geoffrey, că nu sunt deloc „copila” ta! Nu ești suficient de bătrân ca să-mi fii tată și asta îți dă un aer afectat pe care nu pot să-l sufăr!

– Îmi pare rău.

Văzând figura pleoștită a prietenului ei, Lisa regretă imediat că se înfuriase pe el. Îi luă mâna și îi spuse cu blândețe:

– Mie îmi pare rău, Geoffrey. Am fost foarte rea cu tine și nu meriți așa ceva.

Tânărul diplomat nu-i răspunse imediat.

– Ba poate că meritam, recunosc el zâmbind slab, după câteva secunde.

Apoi clătină din cap și schimbă imediat subiectul discuției.

– Presupun că nu te-ai putut folosi de ocazie ca să-i explici ce-l va aștepta în cazul în care ar distruge Zobi.

Lisa se încruntă.

– Puteam oare să procedez altfel? Nu e frumos să accepți ajutorul unui om și pe urmă să încerci să-l indimidezi, nu-i

așa? spuse ea cu ochii în farfurie, de teamă să nu întâlnească privirea tânărului. Oricum, mi-a închis gura chiar înainte de a porni la drum. Dacă aș fi îndrăznit să-i adresez cea mai mică amenințare, ar fi oprit mașina și m-ar fi lăsat în voia soartei. Dat fiind că n-am uitat modul în care m-a expulzat de pe proprietatea tatălui lui în seara anterioară, n-am vrut să-mi asum un asemenea risc. Nu mă simțeam deloc în stare să mă întorc la Casablanca pe jos.

– Doamne sfinte! exclamă Geoffrey. Doar nu l-ai luat în serios!

– Ascultă-mă pe mine, era foarte sincer, îi răspunse Lisa fără nici o ezitare.

– Are într-adevăr faima unui om foarte intransigent, recunoscui Geoffrey, dar nu-l văd făcând un gest atât de grosolan!

– Și cu toate astea, a reușit să mă convingă foarte ușor, insistă Lisa, chiar dacă nu reușea să uite că marocanul îi sărise în ajutor, în loc să-și vadă de drumul lui. Ca să-ți spun drept, nu-l prea înțeleg pe individul ăsta.

– Apropo, observă diplomatul pe un ton indiferent, am aflat niște chestii despre el. Tatăl lui era francez, dar ben Dacra, născut în Maroc, e de naționalitate marocană.

Lisa deveni foarte interesată. Împinse farfuria goală din fața ei și-și încrucișă brațele pe piept.

– N-aș fi crezut niciodată, șopti ea visătoare, amintindu-și ochii catifelati și pielea oacheșă. Este cumva...

Se opri, neștiind cum să formuleze întrebarea. Geoffrey dădu din umeri.

– Nu, nu e nimic dubios la mijloc. De fapt, poartă un nume francez arabizat. Tatăl său se numea în realitate Joseph d'Acra.

Tânărul observă privirea visătoare a prietenei lui și se încruntă ușor.

– Lisa, ce idei îți mai trec prin capul ăla frumos?

– Am găsit o soluție! Știu cum să-l impresionăm și cum să-i transmitem ultimatumul nostru, cu condiția să fim curajoși!

Camaradul ei o privea în continuare cu un aer temător.

– Yusuf are un iaht, știi? Din câte se pare, e un vas superb... Se numește Djenoun.

– Da, știam, spuse tânărul dintr-odată jenat, deoarece nu prea reușea să înțeleagă. Nu văd legătura...

– N-o vezi?, se interesă ea cu inima bătându-i cu putere în piept.

Cu cât se gândea mai mult la stratagema ei, cu atât i se părea mai genială.

– Unde e acostat? continuă ea, prefăcându-se că nu observă figura îngrijorată a camaradului său. În portul Casablanca?

Totuși, Geoffrey nu părea să împărtășească entuziasmul tinerei.

– Da, la Casablanca, dar ce ai de gând să faci, Lisa? De ce te interesează atât de mult iahtul lui?

Lisa izbucni într-un râs nervos, dar ochii îi străluceau de bucurie.

– Pentru că am de gând să mă furîșez la bordul lui. Mă gândesc la treaba asta de ore în șir și sunt convinsă c-o să reușesc.

– Doamne Dumnezeule! exclamă Geoffrey, cu ochii măriți de uimire.

– De ce nu? întrebă Lisa, supărată pe prietenul ei că nu era mai entuziasmat de idee. Îl voi lua prin surprindere înainte să plece și-l voi forța să mă asculte. Îi voi spune atunci ce-l așteaptă dacă insistă să demoleze Zobi... înainte de a ridica ancora ca să înceapă lucrările.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lisa! exclamă Geoffrey, speriat. Nici să nu te gândești! Nu-ți dau voie să te urci pe iahtul aceluia om! În casa șeicului Abahn mai treacă-meargă... acolo era plin de lume! Și dacă n-o să fie decât el la bord sau numai membrii echipajului, care sunt de obicei niște brute? Isuse! Nu, draga mea, nici nu poate fi vorba despre așa ceva... îți interzic!

Lisa se prefăcu că nu observă tonul lui autoritar și privirea înspăimântată a acestuia. Luase deja acea hotărâre și nimic n-o mai putea face să dea înapoi. Stând cu mâinile încrucișate pe piept, tânăra se întreba totuși în sinea ei cum se va putea strecura pe puntea lui Djenoun fără să fie observată.

– Pleacă mâine sau poimâine, rosti ea cu voce tare.

– Nu, Lisa! țipă Geoffrey luând-o de ambele mâini. Ar trebui...

– Tu nu trebuie să faci nimic! îl opri ea repezindu-l. Fii gata, împreună cu membrii grupului să intervii, în cazul în care nu va respecta condițiile noastre... ceea ce nu mă va mira deloc!

– Oh, Lisa!

Tinerei i se făcu milă de camaradul ei, dar hotărârea fusese luată. Era cea mai bună modalitate de a-l aborda pe Yusuf ben Dacra și ea voia să-și încerce norocul. În plus, în adâncul sufletului își dorea să vadă acel iaht celebru.

Îi luă mâinile lui Geoffrey într-ale ei și începu să-i vorbească încet și cu calm, deși inima îi bătea ca o tobă în piept.

– E o joacă de copii, Geoffrey. Mă furișez pe iaht, apoi aștept momentul potrivit ca să ies din ascunzătoare. Îi dezvălui planurile noastre pentru a-l împiedica să demoleze Zobi și apoi cobor pe uscat.

– Lisa, Lisa, când te aud vorbind pare simplu, dar...

– Va fi greu, știu, dar nu imposibil. Îmi voi încerca norocul.

Geoffrey dădu din cap și Lisa văzu în privirea tânărului o sclipire care-i aduse sângele în obraji și care o tulbura fără să înțeleagă de ce.

– Ce mult mi-aș dori să am dreptul de a fi mai ferm cu tine, spuse el strângându-i mâinile mai tare. Ești pe cât de încăpățanată, pe atât de frumoasă, draga mea, și amestecul acesta este cât se poate de periculos.

Se aplecă și-i sărută vârful degetelor.

– Fii prudentă, te implor, îi spuse el.

– Bineînțeles că voi fi!

Lisa zări brusc în ochii camaradului ei ceva care făcu să-i tresară inima într-un mod alarmant. Ținea mult la Geoffrey, dar nu era îndrăgostită de el. Spera că acest sentiment era reciproc. După expresia pe care o surprinsese în ochii lui, simțea că îl putea răni foarte ușor, ceea ce nici nu-i trecea prin cap. Își eliberă mâinile și-i adresă un zâmbet încurajator.

– Nu-ți face griji, Geoffrey! îi spuse ea.

Dar veselie ei nu păcălea pe nimeni și vocea îi tremura.

– În definitiv, ce risc îmi asum? Să mă trezesc doborâtă la pământ? Și ce dacă?

Geoffrey clătina încet din cap. Ochii lui cenușii erau plini de tristete și de îngrijorare.

– De asta îmi e cel mai teamă, spuse el.

Capitolul 3

În general, Lisa stătea bine cu nervii, dar la gândul că va trebui să-l înfrunte din nou pe Yusuf ben Dacra, era de-a dreptul panicată. Găsise foarte ușor iahtul Djenoun și se urcase la bordul lui fără nici o dificultate.

Atunci când sosise în portul Casablanca, la bordul iahtului nu se găsea decât un singur membru al echipajului. Ținu sub observație vasul vreme de câteva zeci de minute ca să se asigure că nu mai era nimeni altcineva și profită de un moment de neatenție al marinarului ca să urce la bord.

Tânăra se furișă în vârful picioarelor, ținându-și respirația și căută un loc potrivit ca să aștepte sosirea individului.

Deschise câteva uși. Cabinele înguste nu erau bune pentru ascunziș, dar un salon mare situat în mijlocul vasului i se păru perfect. Era o încăpere al cărui decor luxos semăna cu un palat din O mie și una de nopți.

Covorul roșu mărginit cu motive florale se asorta cu mobila din lemn închis la culoare. Lumina pătrundea printre arcadele

maure de o delicatețe rafinată. Divane late și fotolii tapițate în culori vii formau un contrast plăcut cu pereții albi. În spatele unui paravan împodobit cu ornamente și al unor palmieri așezați în ghivece uriașe, Lisa descoperi un ungher în care se găseau un birou și un scaun și acesta i se păru locul ideal pentru a se ascunde.

Se hotărî deci să aștepte răbdătoare sosirea stăpânului iahtului.

Tânăra avea trupul încordat. Nervozitatea și emoția o făceau să tremure ușor. Peste câteva minute, își dădu seama că nu era făcută pentru genul acela de aventură. Intrigile nu i se potriveau de nici un fel. Acum era prea târziu să mai dea înapoi, dar dacă ar fi avut posibilitatea, ar fi renunțat la plan și i-ar fi lăsat pe membrii mai îndoctrinați ai grupului să se ocupe de problemă.

Deodată, auzi niște șoapte și apoi râsete însoțite de pași pe coridor. În timp ce își făcea curaj ca să poată da ochii cu noul sosii, se lăsă din nou tăcerea și scoase un oftat lung de ușurare.

Peste cincisprezece sau douăzeci de minute, Lisa auzi o altă voce și inima îi sări din nou din piept. După alte câteva secunde, ușa se deschise și se închise la loc imediat. Cineva traversa salonul cu un mers grăbit și se apropia de paravan. Chiar dacă așteptase acest moment cu nerăbdare, tinerei îi venea să se ridice și s-o ia la fugă.

Era Yusuf ben Dacra. Îl recunoscuse mai devreme după voce și acum mirosul apei lui de colonie scumpe îi gădila nările în mod plăcut. Își simțea picioarele atât de moi, încât chiar dacă însăși viața ei ar fi depins de asta, n-ar fi putut să

facă nici o mișcare. În acel moment își dorea din tot sufletul să-l fi ascultat pe Geoffrey și să fi rămas acasă.

Oare a fost trădată de o mișcare inconștientă a ei sau instinctul de conservare îl avertizase pe Yusuf ben Dacra de existența unui pericol? Fapt este că paravanul fu pliat brusc cu un zgomot sec și o mână o prinse de braț pe tânără care sări atât de repede în picioare, încât ar fi căzut în mod sigur dacă n-ar fi fost sprijinită de un braț puternic.

– Dumnezeule!

Vreme de câteva secunde, Yusuf ben Dacra o privi uimit pe Lisa, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Văzându-l pe marocan îmbrăcat în pantaloni gri și o cămașă albă mulată pe corp, tânăra fu străbătută de un fior puternic.

– Așadar, ai reușit încă o dată să te streкори în casa mea fără să fi fost invitată, domnișoară Pelham! exclamă el cu aroganță.

Tăcu o vreme, și-i dădu drumul victimei pentru a-și aprinde o țigară.

– Chiar n-ai nici un pic de respect pentru viața privată a oamenilor?

Lisa își freca brațul care o durea, supărată că, după părerea individului, nu era decât o pacoste pe capul lui. Acesta o privea cu asprime, pe când majoritatea bărbaților pe care-i cunoștea se purtau foarte frumos cu ea și încercau să-i facă pe plac.

– Voiam numai să vă văd, este foarte important, îi spuse ea, enervată că nu-și putea stăpâni tremurul vocii. Am încercat s-o fac prin toate mijloacele, dar n-am reușit.

– Deci te-ai gândit să pătrunzi în mod clandestin pe vas și să-mi tulburi intimitatea!

– Ați fi acceptat să mă primiți dacă v-aș fi cerut o întâlnire? Îl sfidă ea. M-ați fi refuzat și dumneavoastră știți bine asta! Am încercat deja și în acest mod!

– Ai aflat de prezența mea aici ascultând discuția de la restaurant, spuse marocanul pe un ton de reproș. Spune-mi, domnișoară, ai obiceiul să-i spionezi pe oameni?

Lisa se înroși la față de rușine. Yusuf ben Dacra avea dreptate, dar îi venea greu să accepte disprețul cu care-i vorbea. Încercă imediat să se justifice, fără să știe de ce, neînțelegând prea bine de ce se simțea deodată atât de vinovată.

– Nici nu știți cât de important este ce am să vă spun. Nu mă comport așa de obicei, dar în acest caz... e adevărat, am auzit discuția și am profitat de ocazie, dat fiind că nu exista altă soluție.

Ochii negri ai marocanului o fixau insistent, ca o felină gata să se arunce asupra prăzii.

– Mă întreb, domnișoară, spuse el cu o voce periculos de calmă, dacă tatăl dumitale este la curent cu preocupările pe care le ai. În poziția în care se află...

Se lăasă o tăcere apăsătoare. Lisa își aminti interesul manifestat de Yusuf atunci când aflase cine era tatăl ei și pentru prima oară înțelesese importanța gestului ei. Activitatea ei în cadrul grupului risca să dăuneze imaginii lui John Pelham. Consilierul comercial era foarte apreciat de către guvernul marocan, însă era de-ajuns ca Yusuf ben Dacra să rostească un singur cuvânt și cariera lui putea fi distrusă pentru totdeauna. Fraza neterminată lăsa să se înțeleagă acest lucru extrem de clar.

– Tata nu știe nimic despre preocupările mele, spuse ea cu o asemenea sinceritate, încât era imposibil să nu fie crezută.

Marocanul nu răspunse imediat.

– Sunt nevoit să te cred, spuse el după câteva zeci de secunde. Îl cunosc pe John Pelham; este un gentleman. Un om cinstit și inteligent ca el n-ar aproba un asemenea comportament al fiicei lui, dacă ar fi la curent cu ce se întâmplă.

– Nu știe nici măcar că fac parte din grup, se grăbi să explice Lisa. Probabil că nici n-a auzit despre Balek.

– Balek! repetă Yusuf ben Dacra pe un ton ironic. Deci numai pentru a atrage atenția asupra persoanei dumitale insignifiante ai intrat prin efracție pe proprietatea tatălui meu și apoi la bordul lui Djenoun? Așadar, ții atât de mult să fii în centrul atenției, domnișoară, încât să recurgi la niște mijloace atât de infantile?

– Absolut deloc!

– Absolut deloc! o imită el.

Lisa se înroși toată la față de furie.

– Sunt convins, domnișoară, că n-ai de ce să te porți așa. Ești probabil înconjurată de o ceată de admiratori și-mi vine greu să înțeleg motivele unei asemenea cutezante. De asemenea, nu înțeleg de ce încerci să-mi atragi atenția fără să știi dacă sunt sau nu dispus să țin cont de prezența ta.

Nu numai din cauza furiei îi urcase sângele în obraji și îi bătea inima într-un ritm turbat. Yusuf ben Dacra recunoștea, ca majoritatea bărbaților, că nu era o tânără oarecare, dar, spre deosebire de ceilalți, o lăsa să înțeleagă clar că frumusețea ei nu îl impresiona deloc.

– Vă rog, domnule, trebuie să mă credeți. Mă aflu aici din cu totul alt motiv, unul mult... mult mai important.

Simțea că reușise să stârnească interesul marocanului, dar dat fiind că acesta își cam pierduse răbdarea, trebuia să-i explice foarte rapid motivul prezenței ei pe iaht. În caz contrar, Yusuf nu va avea nici o jenă s-o expedieze pe uscat cu ajutorul membrilor echipajului. În definitiv, se chinuise destul de mult să-l întâlnească pentru ca acum să lase baltă toată acțiunea.

Cu toate astea, un anumit eveniment o făcu să uite pe moment de grup și de avertismentul pe care-l avea de comunicat. Tânăra se uită la marocan câteva secunde, refuzând la început să creadă ceea ce se întâmplă. În timp ce discuta cu Yusuf ben Dacra, membrii echipajului își desfășuraseră activitățile lor obișnuite, neștiind nimic despre existența vreunei pasagere la bord.

– Am pornit! exclamă ea pe un ton acuzator, cuprinsă brusc de panică. Vasul a luat-o din loc! Opriti-l! Spuneți-le să se întoarcă la chei!

Yusuf ben Dacra inspiră adânc fumul țigării.

– Sigur că plecăm, domnișoară. Am dat ordinul de pornire imediat ce am urcat la bord și oamenii mei mi-au urmat instrucțiunile cu sfințenie.

Lisa privi pe fereastră. Djenoun ieșea într-adevăr din portul Casablanca. Simțea sub picioare motoarele trepidând.

Se părea că în cele din urmă căzuse în propria capcană.

– Nu credeam că veți pleca atât de repede!

Probabil că marocanul observase ușorul tremur al vocii ei, deoarece în ochii lui apăru un licăr de satisfacție.

– Nu mă așteptam să te gălesc la bord, domnișoară. Doar nu-ți închipui că aș fi amânat plecarea pentru că dumneata aveai chef să trângănești despre un subiect misterios din care n-am înțeles absolut nimic nici până acum!

Deși părea ciudat, în ciuda derutei pe care o simțea, Lisei nu-i era deloc teamă. Doar reușise să-l întâlnească pe celebrul Yusuf ben Dacra!

– N-are importanță, îi răspunse ea, foarte hotărâtă să tragă toate foloasele posibile din situația creată.

O privire aruncată marocanului o făcu însă să înțeleagă că fusese cam prea optimistă.

– Domnișoară, ești o pasageră clandestină, o informă Yusuf ben Dacra pe un ton serios. Am deci dreptul să te pun și în lanțuri, dacă am chef. Nu fi prea sigură pe tine... aș fi în perfectă legalitate, te rog să mă crezi!

Lisa se uita la el cu o stăpânire de sine de care se simțea foarte departe.

– Vă aflați în drum spre Zobi, nu-i așa?

– Ai auzit acest lucru în timpul discuției de ieri, îi aminti el. Alte detalii n-am de gând să-ți mai dau.

– Pentru că vă este rușine de ceea ce aveți de gând să faceți?

Yusuf ben Dacra își stăpânea cu greu furia.

– Nu mi-e rușine de absolut nimic, o informă el scurt. Îți repet, domnișoară, planurile mele nu te privesc absolut deloc.

– Ba mă privesc, în cazul în care persistați în ideea de a demola Zobi pentru a construi în locul lui acel hotel oribil!

Mânată de entuziasm și recăpătându-și brusc curajul, continuă:

– Ar trebui ca întreaga lume să afle ce aveți de gând să faceți acelui sat! Planurile dumneavoastră sunt de-a dreptul inumane!

Yusuf ben Dacra era foarte liniștit, pe când ea abia reușea să facă față emoției. Aproape că-l ura.

– Am toate motivele să cred că, într-adevăr, știe tot mapamondul, îi răspunse el pe un ton glacial. Dar mă îndoiesc că planul meu a stârnit prin alte părți atâtea discuții. În plus, țin să-ți atrag atenția, domnișoară Pelham, că dacă ai de gând să continui în același stil, s-ar putea ca afacerea asta să se termine prost în ceea ce te privește.

Tânăra tremura ca o frunză, dar nu numai din cauza furiei. Era extrem de palpitant să-și măsoare forțele cu acel individ, chiar dacă acest lucru s-ar fi dovedit în cele din urmă că este periculos.

– Nu mă speriați deloc, domnule, spuse ea. Fac parte dintr-un grup care este preocupat mai mult de binele omenirii decât de averea bogătaşilor. Suntem hotărâți să vă împiedicăm să distrugeți Zobi! În cazul în care veți demola acest sat ca să construiți hotelul de lux, veți putea avea necazuri! Nu vom tolera un asemenea jaf!

– Îndrăznești să mă ameninți?

– Noi îndrăznim să vă amenințăm, domnule, pentru că suntem convinși că luptăm pentru o cauză extrem de importantă!

– Nu sunteți decât o bandă de descreierați! Habar n-aveți despre ce este vorba!

Lisa se înfioră fără să vrea sub privirea lui plină de furie.

– Iar dumneata, domnișoară, continuă el, ești obraznică și exaltată! Nu mai vreau să-ți ascult amenințările isterice! Dacă ar fi după mintea mea, te-aș pune în lanțuri imediat!

– Chiar vă rog s-o faceți! spuse ea, știind că Yusuf ben Dacra n-ar ezita nici o clipă s-o facă în cazul în care ar avea dreptul. Dacă mi se întâmplă ceva...

Se opri în momentul în care văzu în ochii marocanului un dispreț profund.

– Nu voi ajunge până acolo, promise el, dar nici nu mai vreau să fiu deranjat mereu de tinere aiurite care n-au altceva de făcut decât să profereze amenințări jignitoare. Ascultă sfatul meu, domnișoară: pe viitor găsește-ți distracții mai inteligente. Ia-ți un iubit, de exemplu. Poate că el te va ajuta să înțelegi că femeile știu să facă și altceva decât să strige lozinci!

– Cum în...

– Nu-ți place ce-ți spun? o opri el nervos, în timp ce-i studia rotunjimile trupului cu un interes atât de mare, încât Lisa se făcu roșie ca focul la față. Sunt convins că nu-ți va fi greu să-ți găsești un iubit. Totuși, dacă ai venit cu gândul de a te folosi de farmecul dumitale incontestabil ca să mă faci să mă răzgândesc, află că te-ai înșelat! Din moment ce sunt deja prevenit, îți va fi foarte greu să mă convingi!

Lisa era uluită. Nu se așteptase deloc la o asemenea ofensivă din partea marocanului. Probabil că acesta observase deruta ei, deoarece în ochii lui se citea o satisfacție imensă.

– Nici nu m-am gândit la așa ceva! insistă ea cu o voce răgușită. Vă jur!

Yusuf ben Dacra ridică din umeri și se uită la ceas.

– N-am timp de pierdut, domnișoară. Am de rezolvat afaceri mai urgente.

– Atunci, veți da ordin să facem cale-ntoarsă ca să pot coborî?

Până atunci, Lisa fusese convinsă că marocanul va ordona oamenilor lui să se întoarcă la Casablanca, dar când ridică ochii spre el, înțelese că se înșelase și-și simți inima bătându-i mai repede în piept.

– N-am de gând să fac cale-ntoarsă, domnișoară, numai ca să-ți fac dumitale pe plac. Ai hotărât singură să urci la bordul iahtului meu fără să fi fost invitată? Ei bine, vei coborî de pe vas atunci când voi hotărî eu să-ți dau voie.

– Dar nu puteți să mă rețineți aici!

Yusuf ben Dacra ajunsese deja la ușă. Se întoarse încet ca s-o privească pe tânără cu un aer de nepătruns, dar trăsăturile feței lui rămăseseră aspre. Lisa nu mai avea nici o speranță să-l mai convingă să se răzgândească.

– Ba da, pot. Nu împotriva voinței tale, deoarece ai venit aici de bunăvoie și pe furiș. Sunt convins că vei încerca să fugi în același mod, dar nu te sfătuiesc să încerci să te întorci la Casablanca înotând.

– Păi atunci... ce veți face cu mine?

– Dat fiind că te-ai hotărât să mă deranjezi cu prezența dumitale, poate că în cele din urmă îmi vei fi de folos. Din nefericire, bucătarul meu și-a rupt o mână și n-a putut să vină cu noi. Așadar, dacă preferi bucătăria în locul unei lungi călătorii înot până la Casablanca, poți să-l înlocuiești.

Lisa îl fixă pe marocan cu un aer uluit.

– Vă închipuiți că eu o să...

– Am de gând să te pun la treabă, asta e tot, o opri el pe un ton aspru. Mă voi întoarce imediat, ca să-mi spui ce-ai hotărât. Până atunci, am altceva de făcut.

Îi întoarse spatele, ieși și închise ușa în urma lui. Lisa îl urmări cu un aer zăpăcit. Rolurile se inversaseră. Acum își dădu seama că norocul o părăsise. Începu să bată cu furie în pernele brodate ale divanului pe care ședea. Oricât ar fi încercat, n-avea nici o șansă să evadeze de pe iaht atâta timp cât acesta plutea pe mare. În cele din urmă se liniști și se ghemui printre perne.

Oare cât timp petrecu privind cu tristețe marea prin fereastră? Nu știa. La un moment dat, observase că duduital motoarelor suferise o modificare. Și brusc, cu inima bătându-i puternic în piept, se ridică și ciuli urechea. Nu mai auzi nimic. Djenoun stătea pe loc.

Tânăra alergă la ușă și aruncă o privire afară. Scara ducea direct pe punte. Dacă pasarela era legată la mal, poate ar fi avut norocul să se salveze.

Deasupra ei se auzeau pași. Lisa se întoarse și se refugie în salon. Era riscant să stea sus și atunci încercă să găsească o altă soluție. Din câte își amintea, bucătăria era situată la capătul celălalt al coridorului, adică mai aproape de mal. Atunci, deschise încet ușa acesteia și răsuflă ușurată: în bucătărie nu era nimeni.

Îi atrase atenția o fereastră. Se cățără pe o saltea, desfăcu pătratul de geam și-l scoase cu ușurință.

Șansa îi surâdea. Pasarela era la câțiva metri depărtare și nu se zărea nimeni prin preajmă. Ținându-și respirația, se

îndreptă repede spre ea. Apoi, tot ghemuită, o traversă și se trezi la un moment dat pe un chei plin cu coșuri și baloturi de piei care constituiau un ascunziș perfect.

Marinarii erau ocupați cu urcarea unui escavator pe puntea iahtului, având grijă să nu distrugă marginile acestuia. Tânăra profită de ocazie și se strecură printre două rânduri de coșuri. Acest port nu putea fi prea departe de Casablanca. Se hotărî să plece în căutarea unui telefon.

Ieși din ascunzătoare ca să prospecteze împrejurimile. Singurele clădiri existente erau niște depozite și hangare dărăpănate, construite pe niște străduțe înguste. Nu se zărea nici o femeie, ci numai bărbați cu pielea măslinie care o priveau curioși și discutau între ei cu voci răgușite.

Lisa se simți dintr-o dată foarte singură în mijlocul acelor muncitori. Și mai ales foarte vulnerabilă, având în vedere părul ei blond, pielea albă, pantalonii albi mulați pe corp și bluza albastru-deschis destul de transparentă.

Pe măsură ce mergea, își dădea seama că toate clădirile nu adăposeau decât diverse mărfuri. Așadar, nu era un sat sau un orașel, cum crezuse la început, ci un port destinat în mod exclusiv comerțului. Disperată, în cele din urmă își dădu seama că este total pierdută.

Străduța pe care o luase era blocată la capăt de un depozit uriaș din piatră care mirosea puternic a pește stricat și era înconjurat de roiuri mari de muște. Lisei îi veni să leșine. Duse mâna la nas, apoi vru să se întoarcă pe unde venise.

Dar încremeni brusc, cu inima cât un purice. Pe strada pustie, spre ea venea un bărbat. Purta tradiționala djellaba, cu gluga pe cap.

Văzându-l pe acel necunoscut cu mers rapid și sigur, fu cuprinsă de o spaimă nebună și primul ei gând fu acela de a-și lua picioarele la spinare. Văzu un spațiu îngust între două clădiri și pătrunse în interiorul acestuia, fără să știe unde ducea.

Dar necunoscutul o urmărea în continuare. Lisa alerga de-i sfârâiau călcâiele.

Gâfâind disperată, observă că intrase tot într-o fundătură. Se opri, tremurând de frică și cu fruntea plină de sudoare. Acum, individul era foarte aproape. Tânăra se năpusti asupra ușii întredeschise a unui alt depozit ca să-și caute aici un adăpost, dar un maldăr de coșuri n-o lăsă să pătrundă înăuntru.

– Oh, nu! gemu ea cu o voce răgușită.

Pașii se apropiiau. Deodată, în timp ce se întorcea, din cutele djellaba-lei ieși o mână care o prinse de braț.

Lisa începu să se zbată, îngrozită de ochii negri, gura necruțătoare de sub glugă și mâinile lungi și oacheșe care căutau s-o domolească. Încercă să-l lovescă cu pumnii, dar necunoscutul îi dădu drumul la braț, prinzând-o de ambele mâini cu o forță care pe moment pur și simplu o ameți.

– Ajunge! suse el cu o voce blândă și plăcută.

Uluită, Lisa ridică ochii spre Yusuf ben Dacra.

– De ce ești atât de îngrozită? Ce ți s-a întâmplat? o întrebă el.

Lisa dădu încet din cap. La început, se simțise ușurată când îl recunoscuse, dar acum acest sentiment era înlocuit treptat de furie.

– Am crezut că-mi dau duhul de spaimă! îl acuză ea cu voce tremurată. Credeam că sunteți...

Se opri brusc, nedumerită de ochii gânditori ai marocanului. Sub gluga albă, trăsăturile feței lui, de o senzualitate rară, erau și mai tulburătoare în acele împrejurări, își spuse ea întorcându-și repede privirea de la el.

– Ți-e teamă de mine? o întrebă el, aparent încântat.

– Cum aș fi putut să vă recunosc îmbrăcat așa? îi răspunse ea arătând cu degetul spre djellaba. N-ați mai purtat așa ceva înainte.

– Ba da, dar nu în prezența dumitale.

El tăcu și se uită lung la tânără, cu mâinile în șolduri.

– De acum, sper că ești conștientă de pericolul la care se expune o tânără care merge singură într-un asemenea loc, continuă el. Nu vreau să te oblig să te întorci la Djenoun, dar dacă refuzi să mă urmezi, voi fi nevoit să folosesc forța.

Lisa era prinsă la mijloc. Ori rămânea în acel port care-i lăsa puține posibilități de a se întoarce la Casablanca, sau se întorcea la iaht cu Yusuf ben Dacra, ca să devină bucătăreasă. Acolo, măcar ar fi în siguranță. Totuși, refuza să cedeze fără să protesteze.

– Nu mă puteți forța să vin cu dumneavoastră! spuse ea sfidându-l din priviri.

– Chiar crezi că aș putea să te las aici îmbrăcată așa? îi răspunse marocanul. Hai să mergem! îi ordonă el prinzând-o strâns de braț.

Lisa suferise o înfrângere rușinoasă. În timp ce mergea pe drumul de întoarcere la Djenoun, avea impresia că este o evadată care fusese capturată. Toți de pe stradă întorceau capetele după ei.

Ar fi putut să strige după ajutor, dar simțea că era în zadar. Yusuf ben Dacra era cunoscut de acei oameni, pe când ea era

o străină, o femeie europeană. Atunci când trecu peste pasarelă, aproape izbucni în plâns de necaz și stătu cu privirea plecată sub ochii curioși ai membrilor echipajului.

Marocanul îi dădu drumul la braț și-i făcu semn să coboare scara.

– O să vă pară rău! îl avertiză ea, încercând să braveze pentru ultima oară.

Yusuf ben Dacra se încruntă, enervat.

– Iar mă ameninți, domnișoară? Nu mai știi și altceva? N-ai avut niciodată și niște apucături mai feminine?

Intrară în salon. Marocanul o așeză cu forța pe o canapea, apoi, observând că are obraji extrem de roșii și fruntea umedă, îi spuse cu o voce ceva mai blândă:

– Voi cere să ți se aducă ceva rece de băut. Se pare că îți este foarte cald.

– Nu vreau nimic, mulțumesc!

Yusuf nu-i răspunse. Totuși, în ochii lui descoperi un dispreț atât de mare, încât Lisa, încurcată, lăsă privirea în jos.

– Ai niște ieșiri foarte copilărești! E o prostie, domnișoară, să procedezi în felul acesta, dar dacă așa dorești...

Se pregătea să iasă din încăpere când adăugă:

– Vei rămâne în camera asta până când vom pleca din port. După aceea vei putea merge unde vrei pe iaht, cu condiția să nu-i deranjezi pe membrii echipajului.

Deodată, Lisa se simți foarte singură și nefericită. Călcându-și pe mândrie, îl strigă pe marocan în momentul în care acesta trecea pragul ușii.

– Domnule!

El se întoarse spre ea. Era prea bine crescut ca să nu ia în seamă rugămintea ei.

– Vă rog să mă scuzați... aș dori ceva de băut, dacă se poate...

– Ai vreo preferință?

Lisa clătină din cap.

– Nu. Orice, vă mulțumesc.

Marocanul înclină ușor capul.

– Mă voi ocupa imediat de problemă, spuse el închizând ușa în urma lui.

Oare visa? se întreba Lisa. Nu-i va fi ușor să evadeze de pe acest vas, și cu toate astea, nu renunțase încă la idee.

Reușise să transmită mesajul grupului și în această privință nu se putea face mai mult de-atât. Totuși, tânăra simțea nevoia să fugă cât mai repede departe de Yusuf ben Dacra. Trebuia să recunoască adevărul: marocanul era mult prea seducător și nu era prudent să stea prea mult în preajma lui, deoarece individul avea o părere atât de proastă despre ea, încât nu putea spera nimic în această privință.

*

* *

Lisa se simțea mai bine și chiar avea senzația că este înconjurată de o atmosferă răcoroasă.

Totuși, mergea de colo-colo prin salon, nervoasă și ușor ameită, întrebându-se cum se va sfârși aventura aceea. De acum încolo, orice gest îi va fi urmărit îndeaproape. Oare cât timp avea de gând Yusuf ben Dacra s-o țină la bord?

În cazul în care nu s-ar întoarce acasă dimineată, doamna Raymond, menajera, se va alarma și-l va anunța pe Geoffrey. El va bănuși imediat că prietena lui fusese reținută ca

prizonieră la bordul lui Djenoun și-l va anunța pe domnul Pelham. Și Lisa nu dorea în nici un caz ca tatăl ei să afle toată târășenia.

Oricum, un gând o mai liniștea: Yusuf ben Dacra n-ar îndrăzni s-o rețină la bordul vasului pe timpul nopții.

Stătea în genunchi pe canapea și privea pe fereastră la cerul fără nici un nor, când ușa se deschise și intra Yusuf. Nevrând să arate cât era de agitată, Lisa îi spuse cu îndrăzneală:

– Așadar, când mă voi întoarce acasă?

Marocanul se dezbrăcase de djellaba și părea mai puțin impresionant în haine europene.

– Ești amabilă să mă urmezi, domnișoară?

Era mai degrabă un ordin decât o rugămintă. Lisa ridică în mod automat capul și rămase pe loc.

– Unde anume? se interesă ea.

– Pentru început, în cabina care ți-a fost rezervată și apoi la bucătărie, unde îl vei întâlni pe Hassan.

– N-am de gând să fac pe bucătăreasa. Cer să fiu lăsată să cobor pe uscat!

– Ceri? spuse el cu o voce înăbușită.

Se apropie de ea și tânăra se înfioră de spaimă.

– Nu te afli în situația de a-ți permite să ceri ceva, domnișoară. Așadar, uite ce îți propun: ori dai ajutor la bucătărie, ori te încui în cabina dumată. Alege.

– Nu aveți dreptul să..., începu să spună Lisa.

– Dimpotrivă, am tot dreptul să te încui, domnișoară, o informă el cu un calm glacial. Ai urcat în mod clandestin la bordul iahtului meu, m-ai amenințat cu represalii în cazul în

care nu voi respecta obiecțiile voastre în legătură cu un proiect menit să îmbunătățească nivelul de trai al concetățenilor mei. Am dreptul să te tratez ca pe o delincventă și să te predau poliției imediat ce ajungem pe uscat. Nu-mi vorbi de drepturile mele, domnișoară, pentru că le cunosc foarte bine. Autoritățile se vor arăta mult mai puțin îngăduitoare decât mine... îți vei da repede seama de acest lucru dacă vei continua să te porți în felul acesta!

Oare ce se va întâmpla dacă o va da pe mâna poliției? Își imaginează imediat cum va reacționa tatăl ei, cât de jenat se va simți atunci când va afla că fiica lui fusese arestată. Și cu toate astea, nu se putea hotărî să acționeze cu și mai mare atenție.

– De unde știți dacă mă pricep sau nu să găsesc?

– Dacă nu te-ai pricepe, îi răspunse el râzând, n-aș fi mirat din cale-afară, deoarece îți lipsesc mai ales calitățile care sunt atribuite în general femeilor.

Lisa se înroși la față de furie și se ridică de pe scaun. Niciodată până acum un bărbat nu se arătase atât de insensibil la farmecele ei. Pentru ea era o provocare uriașă, dar nu realiză pericolul la care se expunea în acea situație.

– Nu au existat niciodată plângeri în legătură cu feminitatea mea, îl informă ea. Sunteți un începător în domeniul acesta, domnule!

Yusuf o studie din cap până-n picioare, urmărind fiecare curbă a trupului ei zvelt. Văzându-i expresia de pe față, avu senzația că o dezbracă din priviri.

– Dacă mi-ar plăcea părul blond decolorat de soare și obraji rozalii, ai fi pe gustul meu, într-adevăr, observă el cu calm. Dar n-am timp să-ți măgulesc orgoliul, domnișoară. Vrei

să dai o mână de ajutor de bunăvoie sau trebuie să te încui în cabină și apoi să te dau pe mâna poliției, în momentul în care vom arunca ancora?

Era pur și simplu șantajată. Lisa era conștientă de acest lucru, dar nu putea face nimic. Trebuia să se gândească la tatăl ei, chiar dacă era poate prea târziu. Ridică din umeri, cu un aer resemnat.

— O să vă ajut.

Lisa zări în ochii lui o sclipire de satisfacție, ceea ce o făcu să strângă din pumni. Îi venea să sară la el și să-i tragă câteva palme.

— Îți voi arăta mai întâi cabina.

Îi vorbea ca unei invitate, își spuse Lisa emoționată, în timp ce îl urma pe coridorul îngust.

Putu să-i studieze pe îndelete umerii lați și înălțimea de uriaș. Își scosese pantofii și-și pusese niște papuci din piele moale.

La jumătatea coridorului se opri, deschise o ușă și-i făcu semn cu capul, dându-se apoi la o parte pentru a o lăsa să intre înaintea lui.

Lisa pătrunse în cabină și privi în jurul ei. Mobilierul era din lemn deschis la culoare, iar patul era acoperit cu o cuvertură brodată. Încăperea era prevăzută cu aer condiționat.

Se îndrăgosti pe loc de cabina ei. În plus, simțea o emoție pe care nu reușea să și-o explice.

— Ușa se încuie cu cheia?

Pusese întrebarea în mod spontan. Yusuf ben Dacra se încruntă imediat.

— Există, într-adevăr, și o cheie, dar poți să fii sigură că virtutea nu-ți este amenințată, domnișoară. Îți dau cuvântul

meu de onoare că nici unul din oamenii mei nu se va apropia de dumneata, iar eu unul nu am de gând să te bat la cap cu insistențele mele amoroase.

Lisa se făcuse roșie la față.

– Vă cunosc părerea despre mine, domnule, dar aș prefera totuși să pot încuia ușa.

– Cum dorești.

Yusuf ben Dacra îi întoarse spatele. Tocmai ajunsese la ușă, când se răsuci în nou spre ea.

– În cazul în care intenționezi să te încui în cabină cu scopul de a scăpa de corvoada gătitutului, te sfătuiesc să-ți iei gândul de la așa ceva.

Lisa clipi des din gene. Temnicerul ei îi ghicise gândurile.

– Ei bine, aflați că n-am nici un chef să muncesc în blestemata aia de bucătărie! îi răspunse ea pe un ton îmbufnat.

Yusuf se uită la ea timp de câteva secunde fără să spună nimic.

– De acord, dar în cazul ăsta, nu vei primi nimic de mâncare. Gândește-te mai bine înainte de a lua o hotărâre pe care ai putea s-o regreti mai târziu, domnișoară.

– Nu aveți dreptul să mă tratați așa! insistă ea îngrijorată.

– Ba da, domnișoară, spuse el pe un ton hotărât.

Închise ușa în urma lui. Lisa crezu că o va încuia pe dinafară, dar nu auzi cheia răsucindu-se în broască, așa că răsufleă ușurată.

Yusuf ben Dacra era așa cum își închipuise: nemilos și imprevizibil. Oare până unde va putea merge fără să riște să fie pedepsită de el? Individul era nu numai seducător, dar și periculos. Lisa nu reușea să-și înțeleagă propriile reacții.

Când deschise ușa pentru a se duce la bucătărie, lăsă să-i scape un oftat de disperare.

Capitolul 4

Lisa avusese de mai multe ori ocazia de a-și dovedi talentele culinare. Doamna Raymond o inițiasese chiar și în secretele bucătăriei marocane, dar era departe de a fi un expert și se simțea îngrozită la gândul că va trebui să-i hrănească pe toți bărbații aceia înfometați.

Din fericire, pe iaht exista un congelator plin cu carne de pasăre, de oaie și vacă, precum și cu legume de tot felul. Lisa ar fi preferat să prepare clasică friptură cu legume, care ar fi mulțumit pe orice marinar englez. Alese însă o tajine, echivalentul marocan al fripturii înăbușite.

Conform rețetei, era nevoie de pui, legume și mirodenii, dar în ceea ce privește cantitățile și timpul de fierbere nu știa absolut nimic. Trebuia să se bazeze pe instinct. Amintindu-și sfaturile menajerei, puse în oală din toate ingredientele, în cantități mari.

Dacă eforturile ei vor fi încununate de succes, cu atât mai bine! Dar în caz contrar, cum va reacționa Yusuf ben Dacra?

Tânăra nu prea avea mari speranțe să facă o mâncare care să-i placă și era gata s-o greșească în mod intenționat.

Produsul final i se păru în cele din urmă comestibil și-l împărți în două farfurii mari din ceramică. Apoi urcă pe punte ca să respire puțin aer curat, deoarece nu avea poftă de mâncare.

Acolo nu se afla nimeni, în afară de tânărul de la cârmă care-i aruncă pe furis o privire pe furis. Yusuf ben Dacra îi spusese adevărul atunci când îi promisese că nu va fi deranjată de nici unul din oamenii lui. Pe de o parte, în sinea ei era ușor dezamăgită, deoarece de când sosise la bordul iahtului nu vorbise decât cu temnicerul ei. Dacă ar fi putut să schimbe câteva cuvinte cu o altă persoană, poate s-ar fi simțit mai liniștită.

În orice caz, Lisei îi făcea plăcere, ca de obicei, să călătorească pe mare. Cerul era de un albastru intens și vasul lăsa în urma lui un siaj învolburat.

Djenoun era superb. Yusuf nu exagerase atunci când îl lăudase. Yahtul era probabil singurul lucru pe care îl iubea pe lume, se gândi ea cu tristețe.

Tânăra zări în depărtare niște vase care se îndreptau cu siguranță spre Casablanca. Din nefericire, acestea se aflau mult prea departe ca să încerce să le atragă atenția în vreun fel oarecare.

Se duse apoi să se sprijine cu coatele de bastingajul aflat de cealaltă parte a iahtului. Disperată, Lisa nici nu mai îndrăznea să se întrebe cât va mai rămâne la bord. Atunci când ajunse în cabina ei, se aruncă pe pat, furiosă.

Probabil că existau și femei care visau să devină prizonierele lui Yusuf ben Dacra, dar ea era din ce în ce mai îngrijorată. O va lăsa să coboare deseară, încercă ea să se autoconvingă. După aceea își va continua drumul spre Zobi, convins fiind că ei îi mai scăzuse entuziasmul referitor la activitățile grupului.

Deodată, tresări și se ridică din pat. Cineva bătea discret în ușa ei. Crezând că este Yusuf, tânăra simți că parcă îi explodează inima în piept și nu răspunse imediat. Persoana bătu din nou, dar de data asta mai tare. Se duse la ușă să vadă cine este.

Nu era bogatul marocan, ci un tânăr arătos, îmbrăcat într-o haină de bumbac alb, care o privea cu curiozitate.

Chipul nou-venitului se luminează de un zâmbet mulțumit. Ori Yusuf nu-i comunicase interdicția referitoare la prizoniera lui, ori servitorul se hotărâse să nu țină cont de ea.

– Domnișoară, domnul ben Dacra vă roagă să veniți și dumneavoastră, spuse el cu un accent stâlcit.

La început, Lisa se uită la el fără să înțeleagă ce voia să spună. Convocarea aceea era atât de neașteptată, încât încercă imediat să-i găsească motivul ascuns.

– Domnișoară?

Lisa schiță un zâmbet.

– De ce dorește domnul Dacra să mă vadă? se interesă ea. Tânărul păru mirat de întrebarea ei.

– Vă rog, domnișoară, veniți? încercă el s-o convingă. Domnul ben Dacra vă așteaptă.

Era evident că șeful lui îi spusese s-o aducă la el cu orice preț, deoarece părea foarte dornic să se achite de sarcina încredințată.

– Vreau să aflu mai întâi de ce dorește să mă vadă, insistă tânăra, fără să facă nici un pas afară din cabină.

– Pentru ca să luați masa de prânz în sufragerie, domnișoară.

Era evident că servitorul își închipuia că era cam grea de cap.

– Acum veniți?

Lisa era din ce în ce mai jenată. Nu se așteptase să primească o invitație la masă din partea lui. Care să fie motivul acestei convocări?

– Se așteaptă să... dorește să iau masa de prânz împreună cu dumnealui? Despre asta este vorba?

Tânărul dădu din cap, foarte mirat de reticențele ei. Lisa se gândi la început să refuze să stea la masă împreună cu gazda ei tiranică, dar cum stomacul începuse să-i cam ghiorăie de foame, invitația lui Yusuf ben Dacra i se păru chiar tentantă, chiar dacă ar fi fost nevoită să mănânce propria tajine.

– Bine, spuse ea, codindu-se încă. Vin, dar parcă sunt o țigancă în straiele astea, după ce am stat ore în șir în bucătărie.

– Poftim?

Lisa nu mai avea chef să-i dea și alte explicații, așa că scutură din cap și-l urmă pe servitor până la ușa de la capătul coridorului. De ce oare stăpânul locurilor ținea atât de mult s-o invite? se întrebă ea din nou. Ca să se plângă de felul cum gătise... fără nici o îndoială! Atunci când intră în sfârșit în sufragerie, era atât de convinsă de acest lucru, încât se pregătea deja să se apere.

Yusuf stătea în picioare lângă un geam și se întoarse imediat spre ea atunci când intra. Tânăra fu izbită, ca întotdeauna, de magnetismul animalic emanat de trupul acelui bărbat.

Și el se uita la invitata lui, care avea părul ciufulit și cămașa albastră lipită de corp din cauza căldurii și umidității din aer.

– Te rog să intri, domnișoară.

Această frază simplă o enervă cumplit pe Lisa: Yusuf ben Dacra o trata ca pe un oaspete de marcă și nu ca pe o persoană care ar șterge-o cu prima ocazie de pe iaht. Din acest motiv, în loc să-i răspundă, avu grijă să nu se uite la el și începu să studieze încăperea în care se afla.

Era foarte evident că lui Yusuf ben Dacra îi plăcea confortul. Sufrageria era mobilată mai simplu decât marele salon, dar era la fel de frumoasă.

O masă mare foarte lucioasă ocupa aproape toată cabina și la ea se puteau așeza vreo douăsprezece persoane.

În ziua aceea pe ea nu se aflau decât două tacâmuri. Argintăria sclipitoare, fața de masă imaculată și paharele de cristal, dovedeau că marocanul avea gust. Lisa îi mulțumi lui Dumnezeu că nu era nevoită să mănânce cu degetele, ca marocanii, deoarece încă nu reușise să stăpânească acea artă.

Pe podea se afla un covor splendid, tradițional, asemănător cu cel din salon. Pereții erau albi și împodobiți cu garnituri fine făcute din puncte de aur. Lângă fereastră erau agățate două desene frumoase, ceea ce se vedea rar într-o casă marocană, cu atât mai puțin pe un vas.

Lisa recunoscuse imediat personajul înfățișat în primul desen: era șeicul Abahn el Boudri, tatăl adoptiv al lui Yusuf. Al

doilea, dimpotrivă, o intrigă foarte mult: era cu siguranță Joseph d'Acra, tatăl lui adevărat. În acel portret, europeanul avea în jur de treizeci de ani. Forma și trăsăturile feței acestuia aduceau cu cele ale fiului său, doar că era blond.

Fusese așezat un tacâm în capul mesei, iar celălalt în dreapta lui. Lisa se abținu să nu izbucnească în râs când se gândi că tajine-ul ei țărănesc urma să fie servit într-un cadru atât de luxos. Mâncarea gătită de ea nu merita atâta deranj și amfitrionul ei își va da repede seama cum stau lucrurile.

Tânăra se întoarse în cele din urmă cu fața la Yusuf ben Dacra. Acesta o privea în tăcere.

– Sper că mă veți scuza pentru ținuta în care am venit, spuse ea cu o voce răgușită și agresivă. Am muncit câteva ore bune la bucătărie și era foarte cald înăuntru. După câte știți, nu am la mine haine de schimb.

– Putem repara ușor acest lucru, spuse el cu un asemenea calm și siguranță, încât Lisa ridică imediat capul spre el.

– Nu va fi nevoie, dacă...

– Ia loc, domnișoară, o opri el, prefăcându-se că nu-i auzise protestele.

Vreme de câteva secunde, Lisa tremură de furie.

Nu mai putea refuza să ia masa cu el, așa că rămase pe loc, mai îngrijorată decât lăsa să pară.

– Cât timp mai aveți de gând să mă țineți sechestrată? spuse ea, stăpânindu-și cu greu nervozitatea.

Yusuf ben Dacra stătea tot în picioare, cu mâinile sprijinite de spătarul scaunului Lisei. El o privi vreme de câteva secunde în tăcere, după care spuse:

– Vei rămâne aici atâta timp cât voi considera că este necesar, o informă el. Acum, te-aș ruga să ieși loc și să mănânci. Probabil că îți este foame.

Tânăra nu putea să nege acest lucru și cum nu prea avea de ales, se supuse și se așeză la masă. În ciuda statutului de pasager clandestin, era tratată ca o invitată, cu o deosebită curtoazie, observă ea în timp ce marocanul o ajuta să ia loc.

Pe când acesta stătea cu mâinile pe spătar, brațele lui musculoase îi amintiră de ziua în care Yusuf ben Dacra o luase pe sus pentru a o duce la mașina lui. Când îi văzu deschizătura cămășii, care lăsa să i se vadă pieptul bronzat, inima ei începu să-i bată și mai tare. În viața ei nu mai fusese atât de tulburată de vreun bărbat. Răsufală ușurată când el se depărtă în sfârșit de ea, ca să se așeze la masă.

– Sper că îți va plăcea mâncarea, spuse bărbatul din fața ei. Lisa îl privi curioasă.

– Vă referiți la tajine-ul pregătit de mine? se interesă ea. Nu-mi asum răspunderea pentru felul în care a ieșit. N-am mai gătit niciodată așa ceva. L-am făcut după ureche.

Yusuf se uita la ea fără să scoată nici un cuvânt și de aceea tânăra simți că reînvie în mintea ei vechile bănuieli legate de temnicerul ei.

– Sper că ți-a reușit, spuse el. Spre binele echipajului meu și al tău. Dar nu vei fi servită cu tajine. Ali îmi pregătește cu mâinile lui mâncarea. Ali este valetul meu, adăugă el, ca și cum ar mai fi fost nevoie de vreo explicație.

Între timp, servitorul intrase în încăpere.

– Sper că a ales un fel de mâncare care știe că-ți place, spuse marocanul.

Lisa fu ușurată când auzi că Yusuf ben Dacra nu se va atinge de tajine-ul ei, deoarece era sigură că ar fi găsit ceva de criticat. Îi era atât de foame, încât ar fi înfulecat orice ar fi gătit zâmbitorul Ali.

– Sunt convinsă, spuse ea. Am o foame de lup. A trecut mult timp de când am luat micul dejun!

– Fără îndoială te-ai trezit foarte devreme, spuse seducătorul marocan cu o voce politicoasă, ba chiar curtenitoare. Mănâncă pe săturate. Ali pregătește întotdeauna porții mari.

Valetul aduse mâncarea. Era foarte rafinat. Trecea rapid și discret de la ea la stăpânul lui servind puiul rece, salata și zâmbind cu grație de fiecare dată când întâlnea privirea Lisei.

Era foarte evident că tânăra simțea nevoia să fie încurajată puțin. Oare ce știa el despre toată povestea asta? se întrebă ea. Ar ajuta-o dacă ar încerca din nou să fugă de pe iaht? Era sigură că nu, își spuse ea după câteva secunde de gândire, deoarece n-ar îndrăzni să stârnească furia stăpânului său.

Yusuf turna vinul în pahare, un bordeaux slab, plăcut la băut. Cei doi comeseni vorbeau foarte puțin. Atunci când Ali ieși din sfragerie, îi zâmbi și-i făcu cu ochiul tinerei. Lisa se întoarse imediat spre Yusuf ben Dacra ca să vadă dacă nu cumva acesta observase comportamentul valetului său. Dar marocanul nu se uita la Ali, ci la prizoniera lui.

– Nu mă așteptam la asta, îi mărturisi ea.

El se încruntă ușor.

– Nu te așteptai să ți se dea de mâncare? se interesă el. Dacă n-ai fi muncit la bucătărie, domnișoară, n-ai fi primit

nimic, doar așa ne-am înțeles, nu-i așa? Dat fiind că ai fost ascultătoare, mi-am ținut promisiunea.

Lisa îl săgetă cu privirea.

– Și dacă nu m-aș fi supus voinței dumneavoastră?

El nu-i răspunse imediat. Privirea lui rămase de nepătruns.

– Dacă nu te-ai fi supus, aș fi așteptat să văd cât timp rezști fără mâncare. Sunt sigur, totuși, că n-ai fi fost lăsată să mori de foame!

Inima Lisei bătea din ce în ce mai tare, nu de teamă, ci de emoție și agitație.

– Nu asta am vrut să spun. De fapt, nu mă așteptam să am onoarea de a sta la masa căpitanului, îi explică ea cu un ton ușor sarcastic. Credeam că voi fi surghiunită la bucătărie sau la masa echipajului. Acolo ia masa bucatarul dumneavoastră, nu-i așa?

Yusuf mestecă încet o bucățică de pui înainte de a-i răspunde.

– Ești suficient de inteligentă ca să-ți dai seama că nu vă pot trata pe amândoi la fel, spuse el în cele din urmă.

– Desigur. Nu este frumos să-l înfometezi pe Hassan ca să-l faci să vă asculte.

Prefăcându-se că nu-i ia în seamă observația, Yusuf începu s-o studieze atent. Privirea lui se opri asupra gurii ei cu o intensitate și o senzualitate atât de mari, încât fu zguduită de un tremur scurt.

– Dumneata îți cunoști puterea de seducție, domnișoară, și chiar dacă majoritatea marocanilor sunt mai puțin sensibili la farmecul dimitale decât europenii, prefer să te țin departe de membrii echipajului meu. E și spre binele lor, dar și al dimitale.

Pulsul Lisei se accelerează și reușește să înghită cu greutate bucățița ei de pui. Ridică provocatoare ochii spre el.

– Poate veți fi mirat să aflați că niciodată nu m-am gândit să-i seduc pe oamenii dumneavoastră, răspunse ea cu o voce înăbușită de emoție. Păreți a avea o părere foarte proastă despre moralitatea mea, domnule. Dacă prezența mea la bordul iahtului dumneavoastră vă deranjează atât de mult, situația se poate remedia. Lăsați-mă să cobor pe uscat și atunci nu va mai trebui să vă temeți că vă corup marinarii sau că veți fi acuzat de răpire!

– Poftim? spuse el uitându-se la Lisa cu mai multă aroganță decât de obicei. Nici nu poate fi vorba despre așa ceva, domnișoară. Mai ales când se va afla că te-ai urcat de bunăvoie la bordul lui Djenoun.

– Nu și a doua oară!

Ochii lui negri scăpărară de supărare. Era evident totuși că Yusuf ben Dacra nu era impresionat de amenințările ei.

– Nici un bărbat nu te-ar fi lăsat singură la Bouli. Aș fi dat dovadă de o inconștiență crasă. Tatăl dumitale ar fi avut în acest caz toate motivele să mă considere responsabil de ceea ce s-ar fi putut întâmpla!

Când își aminti de tatăl ei, i se făcu brusc dor de el și-și dori să fi fost și el acolo, dar alungă repede din minte acest gând. Putea foarte bine să se descurce și singură, așa îl asigurase atunci când sosise în Maroc, anul trecut. Și acum gândea la fel, chiar și în împrejurările de față.

– În cazul în care nu mă întorc acasă..., începu ea să spună.

– Te-ai dus să petreci câteva zile la o prietenă, completă Yusuf propoziția. În vremurile noastre, se întâmplă destul de

des ca o fată să fie sedusă de un șeic romantic. Ba merg și mai departe și zic: nu te va crede nimeni!

– Nu mă gândeam la dumneavoastră...

Se opri. Yusuf rostise câteva cuvinte în franceză cărora nu le înțelesese sensul, dar observând vocea lui caldă și privirea lunguroasă, Lisa simți cum sângele îi urcă rapid în obraji.

Se uită imediat în altă parte și spuse, încercând să-și stăpânească tremurul vocii.

– Bănuiesc că nu sunteți de acord cu emanciparea femeii!

Yusuf se încruntă și continuă să mănânce.

– Te înșeli, nu sunt misogin, o asigură el cu calm. Totuși, mărturisesc că îmi place mai mult tipul de femeie mai puțin agresivă.

Lisa se uita atent la paharul din fața ei.

– Nu credeți în emancipare, spuse ea, fără să creadă de altfel ce spunea, în ciuda a tot ce știa despre acel om.

Marocanul scutură energic din cap.

– Ba da, cred în emancipare, dar nu sunt de acord cu o inversare totală a rolurilor. Istoria și evoluția au dovedit-o foarte clar: femeile nu au tendința de a juca un rol dominant. De altfel nici nu au nevoie de așa ceva, deoarece dispun de alte mijloace de acțiune. Nu port pică femeilor că vor să se emancipeze, ar fi trebuit să obțină acest lucru de multă vreme, dar nu văd ce-ar avea de câștigat femeia dominându-i pe alții, pierzându-și în felul acesta din feminitate.

Yusuf ben Dacra o privea atât de intens, încât se simțea aproape hipnotizată.

– În ceea ce mă privește, eu sunt mult mai ușor de convins cu vorba bună decât prin amenințări, domnișoară. Ca de altfel toți cei asemenea mie.

Era evident că marocanul făcea aluzie la purtarea prizonierei lui și ea, în timp ce-l asculta, se simțea foarte emoționată, deși nu era în întregime de acord cu teoriile lui.

Duse paharul la buze și, privindu-l provocator pe Yusuf ben Dacra, spuse:

– Ca și majoritatea celor ca dumneavoastră, sunteți convins că bărbații sunt niște ființe superioare prin voință divină, nu-i așa?

Era tipic pentru el să nu încerce nici măcar să nege spusele ei.

– Prefer să răsfăț o femeie decât s-o tratez ca pe un bărbat, spuse el. N-am obiceiul să mă port frumos cu adversarii, oricare ar fi ei. Ai dreptate, domnișoară, într-o relație bărbat-femeie, îmi place să fiu cel care domină. Dacă nu mă înșel, cred că majoritatea femeilor gândesc la fel.

– Înțeleg, spuse Lisa scurt, continuând să se uite atent la pahar.

Văzând-o astfel, un nou-venit ar fi putut să creadă că este blândă și docilă, dar când ridică privirea spre el, în ochii ei strălucea o umbră de provocare:

– Sunteți foarte sigur pe dumneavoastră, domnule. Așa răsfățați dumneavoastră o femeie, silind-o să îndeplinească o sarcină umilitoare pentru care nu are nici un fel de înclinație? Așa răsfățați dumneavoastră o femeie, reținând-o cu forța pe un iaht al cărui echipaj este format exclusiv din bărbați?

– Dă-mi voie să-ți amintesc, domnișoară, că ești unica responsabilă de această stare de lucruri. Te-ai urcat la bordul lui Djenoun fără să fii invitată și m-ai amenințat cu acțiuni

violente. Ai avut mult noroc că ai scăpat atât de ușor până acum. În rest, ți-am dat cuvântul meu că nici unul din oamenii mei nu se va atinge de dumneata.

– Și dumneavoastră? Vă considerați bărbat?

Lisa era exaltată și inima îi bătea puternic în piept, dar își regreta deja impulsivitatea. Nu numai că lipsa ei de politețe era de neiertat, dar distrusese și fragila complicitate care existase între ei vreme de câteva secunde.

Yusuf schiță o grimasă îngrijorătoare. Avea degetele aproape albe atunci când luă paharul de pe masă.

– Dacă mi-ar fi plăcut femeile bărbătoase și agresive, ai fi aflat de multă vreme dacă sunt sau nu bărbat, domnișoară!

Se enervase cumplit. Speriată și considerându-se vinovată de reacția lui violentă, Lisa încercă să-l calmeze.

– Nu... nu voiam să spun că...

El îi reteză imediat discursul.

– Să nu crezi că sunt tâmpit, domnișoară! Știu exact ce ai vrut să spui și sper că victoria ta neînsemnată ți-a măgulit orgoliul!

Lisa era gata să izbucnească în plâns, dar nu înțelegea de ce. În mod normal, ar fi trebuit să fie mulțumită de victoria ei, așa cum remarcase Yusuf, dar de fapt nu era. Dimpotrivă, regreta că se răzbunase într-un mod atât de josnic.

– Vă rog, îndrăzni ea să spună. Nu asta am vrut să spun.

– Dimpotrivă, domnișoară, exact asta ai vrut spui. Reacția dumitale nu mă miră deloc. Ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva.

Își puse cuțitul și furculița în farfuria goală și continuă să vorbească fără să se uite la ea.

– Dacă ai terminat, spuse el pe un ton glacial, îl voi suna pe Ali să ne aducă felul al doilea. Te-aș ruga totuși să nu mai spui nimic, ca să mă pot bucura de restul mesei fără să mai fiu nevoit să mă înfurii.

Nefericită și tremurând din tot trupul, Lisa se ridică de pe scaun atât de repede, încât aproape se împiedică.

– Nu vă mai faceți griji pentru mine. Masa a fost excelentă. Dacă îmi permiteți, aș vrea să mă duc în cabina mea.

Se simțea dintr-odată foarte vulnerabilă, ceea ce pentru ea era un lucru total nou și extrem de îngrijorător. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi aflat aici și Geoffrey, ca s-o mai liniștească puțin!

Distanța până la ușă i se păru atât de mare, încât nu înțelese cum reușise el să i-o ia înainte. Yusuf ben Dacra îi bara drumul, cu spatele sprijinit de panourile mari din lemn.

– Ia loc, te rog, și termină de mâncat, îi spuse el pe un ton hotărât. N-are nici un rost să-ți agravezi situația făcând pe martira. Prietenii dumitale nu-ți vor fi recunoscători.

– Prietenii mei? repetă ea privindu-l câteva secunde fără să priceapă nimic.

Lisa dădu încet din cap. Era incredibil, dar, vreme de câteva clipe, uitase cu desăvârșire de motivul prezenței ei pe iaht.

– Vă înșelați dacă vă închipuiți că îmi dau aere de martiră, spuse ea cu o voce tremurată care ar fi impresionat pe oricine, mai puțin pe marocan. E foarte simplu, nu mi-e foame.

Deodată, Yusuf ben Dacra o prinse de bărbie și o forță să se uite la el. Lisa fu atât de uluită, încât simți că se sufocă și-l privi cu un aer bănuitor. El o fixă câteva secunde, cu îndrăzneala lui obișnuită.

– Nu prea știi să minți. Dacă muncești, trebuie să mănânci. E nevoie să-ți mai amintesc faptul că în seara asta ai de pregătit o altă masă pentru echipaj?

– Oh, dar nu sunt în stare să gătesc.

Vreme de câteva clipe crezu că-l impresionase, dar adversarul ei își reveni rapid.

– Ba ești în stare, după cum ai și dovedit, insistă el. Există un proverb francez care confirmă vorbele mele: „Pofta vine mâncând!”

Lisa tremura din tot trupul. Se simțea total deprimată în fața acelui bărbat și aproape îi dăduseră lacrimile. Yusuf ben Dacra însă n-ar fi fost emoționat de lacrimile ei, ci mai degrabă s-ar fi bucurat, date fiind împrejurările.

– Nu puteți să mă sechestrați pe vasul acesta, spuse ea cu ochii aburiți de plâns. Nu... nu aveți dreptul!

Marocanul o ținea în continuare de bărbie.

– Dar dumneata ce drept ai avut să te streкори pe iahtul meu? Cu ce drept mi-ai violat intimitatea și m-ai amenințat? Vorbești despre drepturi de parcă numai dumneata ar trebui să te bucuri de ele!

Gura Lisei începu să tremure. Ar fi vrut să-l implore să-i dea drumul, dar orgoliul o împiedica. Refuza să-i cadă în genunchi ca să-și recapete libertatea, dar în ochii ei se citea o rugămintă fierbinte.

– Sunteți mai rău și mai insensibil decât mi-aș fi putut închipui, îl acuză ea cu o voce răgușită. Sunteți un monstru de aroganță și egoism! Îmi doresc să nu fi urcat niciodată la bordul acestui iaht blestemat!

Yusuf ben Dacra își miji ochii. O prinse de braț și o trase la pieptul lui tare și musculos.

– Și eu..., șopti el. Dumnezeu, și eu îmi doresc același lucru!

Luată prin surprindere, Lisa nu încercă să-i mai opună rezistență. Marocanul se înclină ușor și-i strivi gura cu buzele, într-un sărut pasionat.

Atacul violent o lăsa pe Lisa sleită de puteri în brațele marocanului. Atunci când el îi dădu drumul încet, îi trebuiră câteva secunde ca să-și recapete răsuflarea. Îl privi uluită.

Marocanul se îndreptă cu un pas grăbit către masă. Dat fiind că stătea cu spatele la ea, nu putea să-i vadă fața, dar când observă că-și trece nervos mâna prin părul negru, își dădu seama că nu era atât de calm pe cât lăsa să se vadă tonul cu care îi vorbea.

– Probabil că nu-ți sunt deloc străine aceste situații. Îmi pare rău, nu voiam să se întâmple așa ceva.

Lisa îl studia, uluită. Yusuf ben Dacra era mai preocupat de faptul că își pierduse stăpânirea de sine, decât pentru că tulburase simțurile prizonierei lui. Timp de câteva clipe, simți că-l urăște pentru că o judecase greșit. Niciodată nu fusese atât de excitată de un sărut, dar marocanul nu observase acest lucru.

Lisa își duse mâna la buzele umflate de forța sărutului.

– Chiar crezi că sunt obișnuită cu asemenea scene? Îl întrebă cu o voce răgușită. Mă consideri acum și o femeie de moravuri ușoare, pe lângă celelalte defecte pe care mi le atribui?

Intrigat de reproșurile ei, Yusuf ben Dacra stătea cu sprâncenele încruntate și se uita la ea cu curiozitate.

– Sunt convins că ai mai fost sărutată și înainte, spuse el cu o voce gravă și răgușită. M-ar mira să fii atât de inocentă!

Lisa nu știa cum să-i spună adevărul. Oare ar fi putut să înțeleagă că mângâierile camarazilor ei după ce ieșiseră în oraș nu se asemănau deloc cu tulburarea adâncă, senzuală, pe care o încercase în urmă cu puțin timp? Nu încercă să-i explice toate astea, deoarece oricum n-ar fi servit la nimic. Puse mâna pe clanță și deschise ușa.

– Chiar dacă ți-aș spune adevărul, tot nu m-ai crede, se mulțumi ea să spună, cu voce tremurată.

Dar când se întoarse să închidă ușa în urma ei, aruncă o ultimă privire spre marocan, care stătea în picioare lângă fereastră. Pulsul i se acceleră când văzu sclipirea din ochii lui.

– Dimpotrivă, dragă domnișoară, îi spuse el cu blândețe în glas.

Lisa simți că îi stă inima în loc văzând că gura lui Yusuf ben Dacra schițează un zâmbet plin de senzualitate.

Capitolul 5

Lisa tocmai se întreba ce să mai gătească pentru membrii echipajului, când Ali intră în bucătărie zâmbind.

Tânăra îi zâmbi și ea, spunându-și că totuși servitorul se găsea acolo la ordinul lui Yusuf.

– Ai venit să te asiguri că-mi văd de treabă? se interesă ea. Înseamnă că mâncarea mea nu a fost pe placul marinarilor de la bordul iahtului Djenoun!

Ali izbucni în râs.

– Tajine-ul a ieșit delicios pentru o...

– Pentru o străină sau pentru o începătoare? termină Lisa propoziția. Dacă oamenii nu sunt mulțumiți, să mă reclame patronului! În definitiv, nu țin prea mult la slujba asta!

– Domnul ben Dacra mi-a cerut să vă ajut, spuse Ali.

După felul cum zâmbea, părea foarte bucuros să execute acel ordin.

– Cu ajutorul sfaturilor mele, în curând veți deveni o bucătăreasă nemaipomenită, domnișoară.

– Nu mi-am propus să rămân aici atât de mult încât să am posibilitatea să practic această meserie, îi răspunse ea întorcându-se spre el. Poți să-i transmiți din partea mea domnului ben Dacra că n-am de gând să urmez un curs de gastronomie, pentru că n-o să rămân o veșnicie pe vas!

Ali fu vizibil nedumerit de vehemența tinerei. Lisa simți că e nedreaptă cu el, descărcându-și nervii atât de violent asupra lui, fără ca tânărul să se fi făcut vinovat de ceva.

– Doriți să vă ajut, domnișoară? se interesă el privind-o ca un câine bătut. Știu să gătesc foarte bine, insistă el.

– Sunt convinsă, aprobă Lisa zâmbind.

– Bunicul meu era francez. Era un bucătar celebru!

– Serios? spuse ea, impresionată în mod plăcut.

Servitorul luă un cuțit și începu să curețe și să taie niște legume.

– Credeam că ești marocan, Ali. Nu știam că ai și sânge francez.

– Știți și despre domnul ben Dacra?

Lisa aprobă cu un semn din cap și-i aruncă o privire scurtă.

– De ce? E secret?

Valetul ridică din umeri.

– Nu, dar nu știe toată lumea acest lucru. După felul cum arată, pare a fi marocan, nu-i așa? Și când mai poartă și djellaba...

– L-am văzut îmbrăcat în djellaba, spuse tânăra și Ali zâmbi cu gura până la urechi, ca și cum vorbele ei îl amuzau foarte tare.

– Ah, da? îi răspunse el. Atunci când domnul ben Dacra v-a adus din nou la bordul iahtului, la Bouli, nu-i așa?

– Râzi tu, râzi, dar mie nu mi s-a părut deloc amuzantă figura aceea!

Valetul deveni imediat serios, dar în ochii lui apăruse o privire șireată.

O bună bucată de vreme munciră în tăcere, apoi Ali schiță din nou un zâmbet irezistibil.

– Deci îmi dați voie să vă învăț să gătiți? o întrebă el.

Lisa se strâmbă ușor.

– Dat fiind că bunicul tău a fost un bucătar celebru, cred că ar trebui să profit de asta!

– Știți, domnișoară, eu am puțin sânge franțuzesc, o picătură de sânge spaniol și mult sânge marocan, dar, la fel ca domnul ben Dacra, am ales să fiu marocan.

– Dimpotrivă, nu semeni deloc cu domnul ben Dacra, spuse ea pe un ton laudativ. Nu-mi plac tiranii autoritari și cruzi ca el și am de gând să scap de prezența lui imediat ce se va ivi ocazia.

– Nu vă place de el? se interesă Ali, vădit intrigat.

– E chiar atât de simpatizat de oameni? Te rog să mă crezi, nu înțeleg de ce!

– Femeile îl iubesc, îi explică Ali cu un aer complice.

– Și el? spuse ea intrând în jocul lui. Le iubește și el pe ele?

– Desigur! aprobă valetul, zâmbind mai tare ca niciodată. Dar domnul ben Dacra este discret. Nu ca domnul Yacub Boudri, fratele dânsului... care are o faimă foarte proastă!

Lisa își aminti ochii catifelati și privirea lunguroasă a tânărului care o ajtuase, forțat de împrejurări, în grădina șecului.

– Așa este! Te referi la fratele lui vitreg, totuși. Nu sunt frați buni!

– Frate vitreg sau nevitreg, ce diferență este între ei? spuse Ali dând din umeri. Fac parte amândoi din aceeași mare familie.

Lisa nu voia să pară prea curioasă, de teamă să nu întrerupă șirul confidențelor servitorului.

– Aparțin într-adevăr aceleiași familii? N-am înțeles prea bine.

– Mai întâi, doamna s-a căsătorit cu inginerul francez și apoi cu șeicul Abahn. Domnișoara Yeineb este fiica lor.

Lisa înțelesese. Era într-adevăr mai simplu a-i considera membrii aceleiași familii.

– Ți place să lucrezi pentru domnul ben Dacra?

– Da, domnișoară, îi răspunse el imediat, cu o sinceritate evidentă. Este un om foarte bun. Toată lumea ține la el. Și în plus, plătește bine.

– Sunt sigură de asta, îi răspunse ea cu convingere.

Într-adevăr, și după părerea lui Geoffrey, acesta era un om de afaceri cinstit.

– Dar de ce spui că domnul este bun, Ali? De ce folosești acest cuvânt care în ziua de astăzi nu mai este la modă?

Servitorul părea uluit. Clătină din cap, ca și când n-ar fi reușit să urmărească raționamentul ei.

– Să ne referim la Zobi, de exemplu, continuă ea. Cum poți să...

– Nu știu nimic în privința asta, domnișoară. Vă rog să mă scuzați.

Așadar, îi pusese în vedere să nu sufle o vorbă despre acest subiect, își spuse Lisa tăind un ardei iute roșu. Lui Ali îi plăcea să-l laude pe stăpânul lui, dar nu voia să discute despre ceea ce o interesa în cel mai înalt grad pe ea.

– Ai fost foarte bine dresat, spuse ea zâmbind cu tristețe. Dar de fapt, ceea ce se întâmplă la Zobi este de notorietate publică. Nu e nimic rău să vorbim despre asta.

– Nu pot, domnișoară. Este imposibil.

– Pentru că te-a amenințat...

– Domnul ben Dacra nu amenință niciodată, domnișoară, o certă Ali cu o mândrie neașteptată, aparent hotărât să nu discute nimic despre Zobi.

– Îmi pare rău, spuse ea zâmbind cu tristețe. N-o să te mai deranjez punându-ți întrebări despre planurile șefului tău referitoare la Zobi.

– Mulțumesc, domnișoară... dar, înțelegeți și dumneavoastră, domnul ben Dacra este stăpânul și șeful meu.

Lisa se întrebă după câteva clipe dacă valetul glumise atunci când o corectase.

– Bineînțeles, Ali. Îmi pare rău că te-am supărat.

Începând din acel moment, se înțelesesă de minune. Trebuia să recunoască faptul că Ali era nu numai un bucătar talentat, dar și un profesor competent. Atunci când mâncarea fu gata, învățase deja destule lucruri și despre gastronomie și despre Ali. Servitorul era simpatic și blând, dar în același timp constată că îi era atât de devotat lui Yusuf ben Dacra, încât niciodată, de exemplu, nu va putea conta pe el ca s-o ajute să fugă de pe vas.

Râdeau amândoi cu poftă când deodată expresia de pe fața lui Ali se schimbă și zâmbetul îi încremeni pe buze. Lisa se întoarce imediat ca să vadă ce se întâmplase. Yusuf, stând în picioare în pragul ușii întredeschise, se uita la ei cu o figură supărată. Rosti câteva cuvinte în arabă și deodată valetul aruncă o privire spre ea și lăsă capul în jos.

Cina era aproape gata, așa că Ali nu mai avea nimic de făcut, dar Lisa era supărată pe temnicerul ei pentru că îl gonise pe servitor ca și cum acesta, făcând-o să râdă, ar fi comis cine știe ce delict grav.

– Nu-l certa pe Ali, spuse Lisa luându-i-o înaintea lui Yusuf. M-a făcut să râd, pur și simplu. Nu e vinovat de nimic, decât poate de faptul că mi-a ridicat moralul!

Yusuf îi făcu un semn cu capul servitorului său. Acesta se îndreptă rapid spre ușă, apoi, pe când se afla la jumătatea drumului, îi făcu cu ochiul fetei. Patronul îl văzu și-i dădu un ordin pe un ton aspru. Valetul rămase o vreme descumpănit și părăsi grăbit încăperea.

– Chiar era necesar să-l repezi în felul ăsta? îl întrebă Lisa, supărată. N-ai de ce să-ți faci griji: și-a pus fermoar la gură imediat ce am pronunțat cuvântul Zobi!

– Sper că așa a făcut, îi răspunse Yusuf cu calm. Nu țin neapărat ca servitorii mei de încredere să trăncănească despre problemele mele pe toate drumurile.

Lisa fusese pusă la punct pe un ton hotărât.

– Tocmai de aceea mi s-a părut că l-ai certat exagerat de mult, protestă ea.

– Nu-l cunoști pe Ali așa cum îl cunosc eu. L-am dojenit pentru că ți-a făcut cu ochiul. E de ajuns un zâmbet încurajator și are tendința să devină foarte... amical.

– Uite pe cine ai trimis să mă învețe să gătesc! Îți mulțumesc!

Yusuf se uită la ea o vreme fără să spună nimic și își trecu o mână prin părul de culoarea abanosului. Același gest îl mai făcuse și la prânz, după ce o sărutase, un gest care exprima un eșec umilitor.

– Mă așteptam să-l ții la distanță. Impresia asta am avut-o atunci când...

Oricât de incredibil ar fi părut, Yusuf ben Dacra se simțea stânjenit. Inima Lisei bătea și mai puternic când își aminti de sărutul lui năvalnic.

Tânăra se întoarse și începu să curețe masa de lucru.

– Sper că nu-l vei mai certa pe Ali, spuse ea cu o voce nesigură. Nu merită așa ceva. În plus, n-am avut nici un motiv să-l pun la punct.

Yusuf nu-i răspunse și când se întoarse din nou spre el, constată că nu mai era acolo. Închisese ușa încet și ea nu auzise nici un zgomot. Oare de ce se simți dintr-o dată atât de dezamăgită că o părăsise!

*

* *

Lisa dormise foarte prost. Se culcase după miezul nopții, dar, datorită agitației, nu reușea să adoarmă. Crezuse până în ultimul moment că Yusuf ben Dacra n-o va reține la bord pe timpul nopții. Când fusese pusă în fața faptului împlinit, simțise pentru prima oară o stare de neliniște profundă, la gândul că era extrem de izolată pe iaht.

La puțină vreme după plecarea lui Yusuf din bucătărie, Ali venise s-o invite la masă din partea stăpânului său. Tânăra refuzase politicos și se mulțumise să mănânce orez cu carne de oaie, ca și echipajul. Probabil că bogatul marocan o considera încăpățânată și ridicolă, pentru că refuzase acel privilegiu, dar Lisa nu voia să riște un alt incident ca cel de la prânz.

Se culcase de câteva minute, când cineva bătu în ușă. Fiind deja sigură că nu va fi eliberată până dimineța, nu se deranjă să deschidă. Se ridicase din pat numai pentru a răsuci cheia în broască.

Se trezi târziu și se uită în jur mirată. Când evenimentele din ziua anterioară îi veniră în minte, fu gata să se pună pe plâns de necaz. Se gândi chiar să izbucnească în lacrimi în fața lui, pentru a-l face să-i fie milă de ea, dar renunță la idee, fiind convinsă că lacrimile nu vor reuși să înmoaie o inimă atât de împietrită.

Lisa se ridică de la masă, se duse în baie, făcu un duș și se simți mai bine. În timp ce-și punea pantalonii, cineva bătu la ușă. Să fie oare tot vizitatorul nocturn? Dacă era Ali ca s-o roage să se ducă să ia micul dejun în sufragerie, va refuza invitația, ca și prima oară, chiar dacă ar fi trebuit să moară de foame. Yusuf ben Dacra era un bărbat mult prea tulburător ca să mai stea la masă cu el. Se mai temea și de repetarea episodului din ajun.

De data asta însă, îi fu imposibil să nu răspundă, deoarece bătaile erau din ce în ce mai intense. Se încheie la pantaloni și, în timp ce se îndrepta spre ușă, strigă:

– Gata, gata, Ali. Vin acum!

Tânăra deschise ușa și, spre marea ei uimire, se trezi în fața lui Yusuf ben Dacra.

– Oh! exclamă ea, prea zăpăcită ca să mai acționeze cu tact. Nu mă așteptam să fii tu.

Acesta se uită la ea câteva clipe, fără să scoată nici un cuvânt.

– Bună dimineata, domnișoară. Ai dormit bine?

– N-am închis nici un ochi, spuse Lisa, fără nici un efort să se arate politicoasă. Ceea ce n-ar trebui să te mire, date fiind evenimentele din ultima vreme.

Yusuf ben Dacra purta o cămașă albă și niște pantaloni de culoare deschisă. Era proaspăt bărbierit și mirosea a apă de colonie. Era într-adevăr un bărbat extrem de seducător și senzual și tinereri îi era din ce în ce mai greu să-l urască, în ciuda purtării lui arogante.

Prefăcându-se că nu-i auzise ultimele cuvinte, aruncă o privire cămășii și pantalonilor șifonați ai prizonierei lui, ca și asupra părului ei ciufulit.

– Pot să intru? se interesă el.

Dat fiind că ea ezita, marocanul se încruntă.

– Mi te-ai plâns ieri că nu ai haine de schimb, continuă el.

– Nu am decât ce se vede pe mine..., datorită bunăvoinței marelui Yusuf ben Dacra!

– Lucrurile stau astfel numai din vina ta, îi aminti el pe un ton aspru. Oricum, treaba asta se poate remedia. Voiam să-ți spun aseară, dar ai refuzat să ieși masa cu mine. Atunci când mi-am adus aminte, era prea târziu, te culcaseși deja. Doar dacă n-ai avut alt motiv să nu-mi răspunzi.

– Nu am obiceiul de a deschide oricui ușa camerei mele în toiul nopții, îi răspunse Lisa sarcastic, știind foarte bine că o auzise totuși răsucind cheia în broască. Mai ales în împrejurările actuale!

– În dimineata asta nu riști nimic, spuse Yusuf, ușor enervat. Îmi dai voie?

Lisa se dădu la o parte și-l lăsă să intre.

– Bineînțeles.

– Sora mea a fost ultima persoană care a ocupat cabina asta, spuse el. Dacă nu mă înșel, Zeineb a lăsat niște haine în dulap. S-ar putea să ți se potrivească.

– Sora ta?

Lisa nu se putuse abține să nu pună acea întrebare.

– Sora mea vitregă, ca să fiu mai exact, domnișoară.

Atunci, Lisa se simți prost că insistase. Yusuf deschise ușa dulapului. Într-o parte erau niște sertare suprapuse, iar în cealaltă umerașe pe care se găseau câteva haine atârinate în dezordine. Majoritatea erau rochii din bumbac foarte simple, dar de cea mai bună calitate.

Apoi, marocanul deschise sertarele. Lisa zări în ele lenjerie intimă aruncată claie peste grămadă.

– Zeineb uită mereu câte ceva, oftă marocanul. Măcar de data asta neglijența ei va fi cuiva de folos.

În timp ce vorbea, o studia pe Lisa cu o privire de cunoscător.

– Probabil că hainele astea îți vor fi prea mari, continuă el. Zeineb e mai înaltă și mai... durdulie. Femeile noastre nu sunt atât de zvelte ca europencele, dar cred că vei găsi ceva care să ți se potrivească.

Lisa se uita la marocan curioasă.

– Cine te-ar auzi, n-ar crede că ești european, spuse ea. Femeile noastre nu sunt atât de zvelte ca europencele... Dar nu curge și sânge francez prin venele tale?

Yusuf păru surprins, apoi clătină încet din cap.

– Ești foarte bine informată, domnișoară. Nu știam. Puțini oameni au aflat despre originile mele franceze.

– Ți-e rușine cu ele?

– Nu, domnișoară, nu mi-e rușine, spuse el încercând să-și stăpânească furia. Mama s-a căsătorit cu un francez, dar l-am cunoscut foarte puțin pe tatăl meu. M-am considerat întotdeauna marocan, ca și ea. M-am născut aici, Marocul este țara mea, deși mi-am făcut toate studiile în Franța.

– Ai folosit mai des franceza decât araba atunci când nu te-ai descurcat în engleză, observă ea.

Lisa ridică ochii spre el și roși când zări o sclipire ciudată în privirea lui.

– Văd că m-ai studiat îndeaproape, domnișoară, spuse el cu o voce gravă, ba chiar emoționată dintr-o dată, care făcu să-i bată inima mai tare tinerei. Învață să-ți cunoști dușmanul... Asta este deviza ta?

– Mă interesează oamenii în general, nu persoana ta în mod special.

– Aha!

Era clar că nu era prea convins de vorbele ei. Nevrând să se implice și mai mult, Lisa adăugă:

– Altceva mă interesează pe mine în mod deosebit. Când îmi vei da voie să mă întorc acasă? Nu ți se pare că toată povestea asta a durat deja prea mult? Nu poți să mă sechestezi mult timp fără să te aștepți la mari necazuri. Chiar nu realizezi că deja a fost remacată absența mea?

– Ba da, spuse el cu o siguranță de sine care o ului. Cu toate astea, sunt conștient și de faptul că atâta timp cât te afli în mâinile mele, prietenii tăi nu își vor pune în practică amenințările. Îmi vei servi drept monedă de schimb, domnișoară.

Lisei nu-i venea să-și creadă urechilor. În sfârșit, înțelegea jocul lui Yusuf ben Dacra. Acesta avea perfectă dreptate: militanții din Balek nu vor declanșa ostilitățile la Zobi atâta vreme cât ea va fi prizonieră la bordul iahtului Djenoun. Totuși, îi scăpa ceva: cu toate că șeicul Abahn era un om foarte influent, fiul lui adoptiv nu putea s-o țină închisă în mod ilegal fără să se expună unor riscuri majore.

– Atunci când va afla tatăl meu, va fi vai de tine! N-o să scapi prea ieftin în cazul în care vei continua să mă ții ostatică!

– Tatăl tău înțelege mai bine situația decât tine, domnișoară, și e convins că nu te paște nici un pericol la bordul lui Djenoun.

Rămasă cu gura căscată, Lisa se uita la temnicerul ei, nevenindu-i să creadă ce auzise.

– L-am contactat prin radio ieri, continuă el. Mi-a dat mână liberă. Pot să te las să cobori pe uscat atunci când voi crede eu de cuviință.

– E absolut ridicol! exclamă Lisa, scandalizată. Nu mai sunt copil, sunt femeie! Nimeni, nici măcar tatăl meu, n-are vreun drept asupra mea. Am douăzeci și doi de ani, în curând fac douăzeci și trei. Sunt responsabilă pentru faptele mele. Nu mai sunt sub tutela tatălui meu!

Ochii lui ca tăciunele rămaseră nepăsători.

– În țara mea, domnișoară, o fată rămâne sub tutela tatălui ei până în ziua în care se căsătorește. În afară de asta, nu știi proverbul: dacă trăiești între lupi, trebuie să înveți să urli? Te-ai purtat cu o lipsă de maturitate nemaîntâlnită și asta mă face să cred că încă mai este nevoie de autoritatea cuiva care să vegheze asupra ta. Totuși, dacă tu consideri că, dată fiind

vârsta pe care o ai, nu trebuie să mai fii tratată ca un copil neascultător, e dreptul tău să ai această opinie. Așadar, vei fi tratată ca o tânără care are nevoie de o lecție serioasă pentru faptul că s-a purtat într-un mod iresponsabil într-o țară străină... care în plus mai e și țara mea. Oricare ar fi alegerea ta, tatăl tău m-a rugat să fiu indulgent cu tine și eu am dat curs dorinței sale.

Inima Lisei bătea atât de tare, încât credea c-o să leșine. Era clar că John Pelham se aliase cu Yusuf ben Dacra, ceea ce n-o mira deloc. Îi venea greu să accepte totuși atitudinea consilierului comercial.

– De ce ar accepta tatăl meu să se încreadă într-un străin? se întrebă ea.

Ochii întunecați ai lui Yusuf exprimară, timp de o fracțiune de secundă, o milă profundă.

– Eu și tatăl meu îl cunoaștem pe John Pelham de mulți ani, nu știai? L-am asigurat că ești în siguranță, iar el m-a crezut pe cuvânt, chiar dacă situația de față nu prea corespunde uzanțelor lumii civilizate.

Ce bine era dacă ar fi fost mai atentă atunci când tatăl ei vorbea despre munca lui! Poate că ar fi învățat cum să se poarte cu acest adversar periculos. Deocamdată, era nevoită să bată în retragere. Într-adevăr, Yusuf îl convinsese pe John Pelham că fiica lui era în siguranță și că o reținea la bordul iahtului ca să se asigure că grupul din care făcea parte nu va comite o faptă nesăbuită.

– Ce i-ai spus? îl întrebă ea.

Acum puțin îi păsa de răspunsul lui, dar căuta să tragă de timp. Simțea nevoia să reflecteze asupra problemei, dar avea ochii aburiți de lacrimi.

– I-am spus așa: că ai pătruns ilegal pe iahtul meu ca să mă ameninți în legătură cu planurile mele de construire a hotelului la Zobi. Pentru a nu fi predată poliției și a mușamaliza afacerea, ai acceptat să rămâi la bord și să gătești pentru echipajul meu.

– Asta e de-a dreptul șantaj! îl acuză Lisa fără nici o ezitare.

– Deloc, domnișoară, îi răspunse Yusuf cu fermitate. Tatăl tău înțelege foarte bine situația delicată în care te-ai afla în cazul în care povestea ar ajunge la urechile presei. Planul pentru Zobi a fost ratificat de guvern, deși este un proiect al unei firme private. Orice încercare de sabotaj ar fi considerată o acțiune care aduce atingere intereselor statului nostru. Și cum în cazul în speță este vorba despre niște cetățeni străini, consecințele ar putea fi extrem de grave pentru ei și pentru familiile lor.

Era convinsă că Yusuf dramatizează situația, dar raționamentul lui părea foarte logic, recunoscuse Lisa în silă.

– Exagerezi! spuse ea, încercând să adopte un ton glumeț. Tatăl meu este extrem de respectat aici. Guvernul nu-l poate face responsabil de faptele mele.

– Indiferent de părerea ta despre evenimentele menționate mai înainte, spuse Yusuf ben Dacra văzând refuzul ei de a accepta realitatea, un lucru este clar: îmi ești mai de folos aici, pe iaht, ca garanție a bunei purtări a prietenilor tăi, decât în libertate, unde poți să faci multe fapte necugetate. Tatălui tău i s-a părut că sunt foarte îngăduitor, date fiind împrejurările. După părerea lui, un pic de penitență nu-ți va prinde rău. Preferă să te știe la bordul lui Djenoun, decât să te porți împreună cu prietenii tăi.

– Ți-ai calculat lovitura în cele mai mici amănunte, nu-i așa? Întrebă ea pe un ton provocator. Guvernul tău n-are nici un interes să construiască un hotel în detrimentul unei mici comunități. Nu cred nici o iotă din pledoaria ta. Chiar dacă mă vei ține în continuare ostatică, grupul meu nu va abandona cauza pentru care militează.

– Nu cred, spuse tranșant marocanul, studiind atent chipul Lisei. Dacă am înțeles bine, există un oarecare tânăr cu numele de Geoffrey Mason..., acela care te aștepta la ușa casei tatălui meu în seara cu pricina, care mi se pare că ține suficient de mult la tine pentru a-i împiedica pe ceilalți să comită o faptă necugetată.

Lisa era enervată la culme de atitudinea tatălui ei, care se dăduse de partea autorităților, adică a familiei șeicului Abahn.

– Cum a putut tata să mă lase în ghearele unui om care mă consideră o simplă ostatică și care mă pune să-i slugăresc pe marinarii lui?

– Exagerezi, îi răspunse Yusuf ben Dacra, netulburat defel. Tatăl tău m-a rugat să am grijă să nu ți se întâmple nimic rău și voi face ce stă în puterile mele să nu regrete faptul că a avut încredere în mine.

– Nu e cam târziu?

Lisa îl văzu pe marocan strângându-și brusc buzele, dar acesta își păstră sângele-rece, așa că pe tânără nu o prea mulțumi rezultatul obținut ca urmare a observației sale acide.

– Geoffrey Mason este cumva iubitul tău?

Ea roși... ceea ce o enervă și mai tare. Cu ce drept îi puneă asemenea întrebări?

– Nu, nu este iubitul meu! negă ea cu hotărâre. Geoffrey nu este decât un foarte bun prieten, atât și nimic mai mult!

– Tatăl tău nu este de aceeași părere, observă Yusuf. Oricum, acum când știi că tatăl tău este la curent cu toată tărășenia, sper că te-ai mai liniștit.

– Ce să-ți spun, halal consolare! Vreau să mă întorc la mine acasă!

Însă rugămintea ei înduioșătoare nu-l impresionează deloc pe Yusuf ben Dacra, care aruncă o privire spre ceas și apoi arată cu degetul spre șifonier:

– Ia orice îți poate fi de folos, după care te vei duce să pregătești prânzul pentru oamenii mei. E deja târziu și lor le place să lucreze cu burta plină.

– Va fi și Ali acolo, să-mi dea o mână de ajutor?

– Nu!

În timp ce el se întorcea să iasă pe ușă, Lisa îi spuse cu o voce plângăreată:

– De ce te porți atât de urât cu mine?

– Nu mi-ai dat de ales, spuse el înainte de a trânti ușa în urma lui.

În hainele împrumutate, Lisa nu prea se simțea în largul ei, deoarece erau cu două numere mai mari decât trebuia și mult prea elegante ca să le folosească la bucătărie.

Își puse o rochie din bumbac de culoarea coralului, cu mâneci scurte, garnisită cu alb la gât și mâneci. O alesese pe aceasta deoarece culoarea ei veselă îi ridica moralul și-i scotea în evidență pielea și părul.

Atunci când o îmbrăcase, parcă era un sac, dar găsisese într-un sertar o eșarfă a lui Beineb Boudri pe care o folosise drept cordon. Răscroiala de la gât era cam mare și-i dezvelea ușor gâtul grațios, dar în privința asta nu putea face nimic. În aceste împrejurări, Yusuf ben Dacra ar face mai bine să se abțină de la comentarii.

După ce servi masa marinarilor, mănca și Lisa de prânz. Nu mai primise nici o invitație de la Yusuf, de când îl refuzase. Apoi, ca de obicei, urcă pe punte să respire puțin aer curat.

Țărmlul i se părea mai aproape ca niciodată, dar nu era prea sigură de asta. Ar fi vrut să afle mai multe amănunte, dar, ca întotdeauna, nu era nimeni acolo, în afară de bătrânul de la cârmă care nu părea mai vorbăreț, decât cel dinaintea lui.

Tânăra considera că nu risca nimic dacă încerca, așa că se îndreptă spre el și-i adresă un zâmbet timid.

– Bonjour! îi spuse ea plină de curaj.

Nu știa nici o boabă de arabă și doar puțină franceză, dar cum mulți marocani cunoșteau franceza, își încercase norocul. Din nefericire însă, individul nu făcea parte din categoria acestora, așa că mormăi un răspuns în arabă. Dezamăgită de încercarea nereușită, continuă, arătând cu degetul spre o așezare de pe țărm:

– Cum se numește locul acela? E un oraș?

Soarele îi lua vederea. Credea că zărește niște case, dar nu reușea să vadă clar dacă era un oraș, un sat sau un port izolat ca Bouli, unde încercase să fugă cu puțin timp mai înainte.

Necunoscutul rosti câteva cuvinte în arabă, din care Lisa nu înțelese decât unul. Atunci când îl auzi, întoarse rapid capul și privi din nou construcțiile din depărtare care străluceau în soarele torid.

Cu inima bătându-i puternic în piept, întinse din nou degetul și repetă insistent:

– Zobi? Este chiar Zobi?

Omul aprobă cu un semn din cap, privind-o curios. Lisa ardea de nerăbdare, căci individul nu știa englezește. Un bărbat de vârsta ei, poate chiar tată de familie, cu siguranță ar fi ajutat-o dacă ar fi reușit să-i aducă la cunoștință situația ei nefericită, dar acest lucru nu era posibil. Tânăra oftă cu un aer resemnat și se sprijini cu coatele de balustradă.

Era fascinant să se vadă ajunsă în sfârșit în locul care, de câteva zile, căpătase o importanță uriașă în viața ei, locul pentru care fusese nevoită să înfrunte o mulțime de pericole. Din depărtare, Zobi nu părea prea mare... Nu zărea decât câțiva palmieri și zona i se păru destul de neospitalieră ca să se preteze construcției unui hotel.

Lisa se uita încă spre țarm, când simți o prezență în spatele ei. Era Ali, care îi zâmbi și mai călduros ca înainte. Tânăra fu foarte mirată de atitudinea lui.

– Domnul ben Dacra dorește...

– Nu mă interesează ce dorește domnul ben Dacra în momentul de față, îl opri ea imediat, refuzând să asculte ultimele directive ale temnicerului ei. Acolo este Zobi, Ali, nu-i așa?

Servitorul dădu din cap în semn de aprobare, dar nu părea prea bucuros de faptul că Lisa nesocotea mesajul de la patronul lui.

– Ne îndreptăm spre Zobi?

– Da, domnișoară.

– Când vom intra în port? În după-amiaza asta? Deseară? Când, Ali? repetă Lisa, înfrigurată.

– Cred că în după-amiaza asta, domnișoară, îi răspunse tânărul, mirat. Dar nu vom arunca ancora chiar la Zobi, mai adăugă el, neputând să reziste tentației de a-și arăta cunoștințele. Djenoun nu poate intra în Zobi, din cauză că în port există un banc de nisip și de aceea trebuie să stăm puțin mai departe.

Lisa făcu semn spre escavatorul uriaș pe care marinarii îl urcaseră la bord la Bouli.

– Și cu mașinăria asta cum se va proseda?

Ali ridică din umeri.

– Vom arunca ancora la circa o sută de metri de Zobi, așa că va putea fi transportată cu ușurință pe țărm.

– Am înțeles.

Tinerei i se părea incorect să-l tragă de limbă pe Ali, dar era singurul membru al echipajului care vorbea englezește. Poate că va accepta s-o și ajute, dacă i-o va cere.

– Aș da mult să cobor pe uscat după ce vom arunca ancora, îndrăzni ea să spună. Pentru asta însă, ar trebui...

Lisa nu termină fraza în mod intenționat, dar observă că Ali era foarte stânjenit. Expresia feței era aceeași, dar ochii, atât de sinceri de obicei, acum îi evitau privirea. Știa oare situația grea în care se afla tânăra? În caz că da, se temea prea tare de stăpânul lui ca să-și asume vreun risc.

Evitând cu grijă privirea Lisei, valetul reveni la problema rămasă nerezolvată.

– Vreau să vă întreb, domnișoară, dacă ați mâncat de prânz. Domnul ben Dacra ține să se asigure că vă hrăniți corespunzător.

– Da, răspunse Lisa cu un gest de enervare. Totuși, sunt mult mai interesată de ceea ce se va întâmpla în momentul în care vom ajunge la Zobi, Ali. Nu poți să-mi spui? zise ea încercându-și din nou norocul.

– Nu, domnișoară.

Lisa îl privi la început mirată, apoi izbucni în râs. Acum se convinsese că toți angajații lui Yusuf erau devotați stăpânului lor.

– Ei bine, măcar acum știu la ce să mă aștept! Nu pot să contez decât pe mine însămi.

– Domnișoară!

Ali părea intrigat, dar Lisa se întrebă dacă era într-adevăr atât de uluit pe cât părea.

– Las-o baltă! îi răspunse ea întorcându-se din nou spre țărm. Ai putea măcar să-l întrebi pe timonier în cât timp vom ajunge acolo?

Ali ridică din umeri cu un aer resemnat. Nu-i va dezvălui nimic fără aprobarea stăpânului său, dar o simpatiza pe fată. Purtarea valetului îi mai ridica puțin moralul.

Îi șopti câteva cuvinte bătrânului în arabă, apoi îi spuse:

– În circa o jumătate de oră.

– Atât de repede? se miră Lisa, nervoasă.

Se gândea la Geoffrey și la ceilalți membri ai grupului, care cu siguranță se aflau la fața locului și, dintr-un motiv nu prea clar, tânăra își dorea să se fi răzgândit. Probabil că tânărul își făcea mari griji pentru ea, deoarece era convinsă că John Pelham nu-i dezvăluise chiar totul. În realitate, acesta nu-l

prea simpatiza pe Geoffrey. Lisa nu înțelegea de ce. Nu reprezenta pentru majoritatea părinților partida ideală?

– Ce se va întâmpla când vom ajunge la Zobi?

– Nu știu, domnișoară.

– De fapt, nu vrei să-mi spui! îi răspunse Lisa, înfuriată.

– Îmi pare rău, domnișoară.

Lisa oftă și se uită la Ali, îngrijorată.

– Nu ai voie să-mi spui nici dacă există vreun telefon sau un oficiu poștal la Zobi?

Încă nu apucase de rostit fraza, că Ali deja scutura din cap.

– Nu există așa ceva, domnișoară. Satul acesta are foarte puțini locuitori.

– Și nu va mai fi nici unul când stăpânul tău îl va devasta! Pot să găsesc vreun mijloc de transport, în afară de Djenoun, pentru a pleca din sat?

– Îmi pare rău, domnișoară, nu am nici un răspuns pentru dumneavoastră în această privință.

Lisa dădu din umeri enervată și se sprijini din nou cu coatele de balustradă. Curând, simți că servitorul nu mai era lângă ea. Se dusese probabil la stăpânul lui pentru a-i raporta că prizoniera lui se interesa nu numai de Zobi, ci și de vreo modalitate de a o șterge. Ei bine, își spuse ea cu satisfacție, n-are decât să-i spună tot! Yusuf trebuie să știe că va încerca să fugă încă o dată.

Cu cât se apropia iahtul mai mult de Zobi, cu atât satul i se părea mai neînsemnat. Oare merita să se facă atâtă vâlvă în jurul aceluia cătun minuscul? se întrebă Lisa. Cum reușeau să supraviețuiască locuitorii acestuia în locul acela atât de arid și de neprietenos? De ce țineau atât de mult să rămână acolo?

Djenoun încetini în fața satului, după care se îndreptă spre punctul de ancorare. Zobi era într-adevăr complet izolat din cauza unui banc enorm de nisip în jurul căruia se formaseră niște vârtejuri de apă extrem de periculoase.

Nimic nu lăsa să se bănuiască prezența lui Geoffrey și a celorlalți membri ai grupului printre colibele joase. În locul acela se zăreau numai câțiva muncitori care se opriseră temporar din lucru ca să admire sosirea iahtului.

Djenoun se pregătea să arunce ancora la mai puțin de o sută de metri de Zobi, într-un mic port natural. De ce oare Yusuf nu alesese acel amplasament ca să-și construiască hotelul, în loc să distrugă satul din apropiere?

Chiar în momentul acela, bogatul marocan apărui pe punte, neobservând prezența ei, fiind total absorbit de manevrele iahtului. Lisa urmărea fascinată operațiunile de ancorare. Yusuf ben Dacra era peste tot în același timp, verificând distanța și adâncimea și dând ordine scurte. În cele din urmă Djenoun rămase nemișcat.

După ce manevrele luară sfârșit, veni la Lisa. La început nu rosti nici un cuvânt, ci o privi îndelung, pufăind din țigară.

— Într-adevăr, rochiile lui Zeineb sunt prea mari pentru tine, spuse el în cele din urmă.

Lisa își duse imediat mâna la răscroiala de la gât, care lăsa să se vadă pielea satinată, bronzată de soare. Deodată, i se păru că eșarfa care-i servea drept cordon îi scoate prea mult în evidență formele grațioase. Dat fiind că privirea lui Yusuf se oprise asupra acestora, tânăra simți deodată cum îi urcă sângele în obraji. Niciodată până atunci admirația unui bărbat nu o jenase atât de mult.

– Mi-a fost imposibil să-i fac ceva decolteului, îi explică ea cu o voce răgușită de emoție. N-am găsit ceva mai închis la gât.

– Îți stă foarte bine cu culoarea asta.

Complimentul neînsemnat o luă pe nepregătite pe tânără. Nu știu ce să răspundă. În timp ce marocanul o studia în continuare, ea simți că inima îi bate nebunește în piept și fu străbătută de un lung fior.

– E totuși destul de ciudat, spuse Yusuf cu vocea lui gravă, seducătoare, că pari atât de fragilă și vulnerabilă doar pentru că porți o rochie prea mare pentru tine.

Lisa schiță un zâmbet timid. Nu-i mai vorbise niciodată pe tonul acesta. Începuse oare să se înduioșeze?

– Mă și simt vulnerabilă în acest moment, îi spuse ea plină de speranță, pentru că nu știu ce ai de gând să faci cu mine sau cât timp intenționezi să mă mai ții la bordul iahtului.

Yusuf își puse mâna fermă și fierbinte pe brațul prizonierei lui și Lisa, la atingerea lui, începu să tremure.

– Deocamdată, aș vrea să cobori în cabina ta, spuse el.

Datorită surprizei și dezmăgirii, Lisa își retrase brusc brațul. De ce oare îi venea dintr-o dată să plângă? Pentru că, vreme de câteva clipe, marocanul o tratase ca pe o femeie și nu ca pe un musafir nepoftit, ca până atunci?

– Nu sunt totuși prizoniera ta! insistă ea cu vocea tremurândă. Sunt convinsă că tatăl meu n-ar accepta așa ceva!

Yusuf o prinse brusc de mână și o împinse spre scară.

– N-am de gând să te încui cu cheia, spuse el. Nu ești prizonieră, într-adevăr, dar te afli sub supraveghere datorită

calității tale de pasageră clandestină și posibilă sabotoare. Dacă îmi dai totuși cuvântul de onoare că nu vei încerca să fugi de la bordul lui Djenoun, nu voi mai pune un om de pază la ușa ta.

– De ce nu pot să rămân pe punte? Ai putea să mă supraveghezi foarte bine și acolo, sus!

– Nu e loc de spectatori pe punte. Avem mult de lucru. Te rog să rămâi aici până vom termina de descărcat, mai adăugă el deschizând ușa cabinei.

– Și după aceea?

– După aceea, domnișoară, sper să fii suficient de potolită ca să accepți să cinezi cu mine.

Marocanul închise ușa, lăsând-o pe Lisa mult prea uluită ca să-i mai poată răspunde.

Se prăbuși pe pat. De ce se simțea oare atât de tulburată la gândul că va lua masa cu misteriosul marocan? În definitiv, nu se putea considera tot prizonieră, deși nu mai era încuiată în cabină?

Capitolul 6

În noaptea aceea, Lisa dormi fără vise. Poate și din cauză că se simțea mai în siguranță acum, când aflase că tatăl ei știa unde se află.

În plus, băuse în timpul mesei câteva pahare dintr-un vin foarte bun, care contribuise foarte mult la temperarea atitudinii ei războinice. Masa decursese în mod armonios și în anumite momente chiar își dorise ca împrejurările să fi fost altele.

Atmosfera plăcută nu schimbase însă nici pe departe părerea tinerei despre el. Când se trezi din somn, era la fel de hotărâtă să evadeze, în ciuda armistițiului stabilit de gazda ei. Îi datora acest lucru lui Geoffrey, care era convinsă că își făcea mari griji pentru ea.

Dat fiind că Lisa avea suficient timp liber până la pregătirea mesei de prânz, își reluă locul favorit de pe punte. Găsise în dulapul lui Zeineb Boudri o tunică în culori vii care îi ajungea până la genunchi și lăsa să se vadă picioarele fine și bronzate. Rochia era largă și avea un decolteu adânc.

Tânăra își îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte și se înalță pe vârful picioarelor ca să poată vedea mai bine țărmul. Mișcarea respectivă făcu să-i alunece de pe umăr tunica și nu și-o mai ridică, bucuroasă să simtă briza răcoroasă pe pielea umedă.

De pe iaht, Lisa nu vedea nici urmă de grup, în afară de muncitorii lui Yusuf, îmbrăcați în djellabale în dungi, care făceau stive de saci cu ciment și cărămizi.

Probabil că Geoffrey și ceilalți membri ai grupului stăteau la distanță, așteptând să afle care era poziția ei exactă la bordul lui Djenoun. Tinerei îi venea să urle de furie că nu putea să intre în legătură cu ei.

– Măine începem demolarea, spuse Yusuf cu o voce calmă.

Lisa se întorse spre el fulgerător, simțind că se înăbușe de emoție.

– Te-am speriat? o întrebă el.

Înainte să-i răspundă, își trecu limba peste buze. Chiar și în plină zi, bărbatul acesta o tulbura peste măsură.

– Din câte înțeleg, nu vei ține seama de amenințările noastre.

Sprîjinindu-se cu coatele de balustradă, Yusuf clătină din cap și întinse mâna ca să-i acopere umărul.

– Nu ți-am mai spus o dată? Tu reprezinți o garanție pentru mine, domnișoară, o garanție foarte eficientă, dat fiind că n-am văzut pe nici unul din prietenii tăi prin preajmă până acum.

– Oh, vor veni, spuse ea imediat. Sunt convinsă că în momentul acesta stabilesc planul de bătaie, dar vor veni, să n-ai nici o grijă! Și nu-ți face iluzii nici în legătură cu mine! Voi încerca să evaderez, prin orice mijloc!

În ochii marocanului apăru o sclipire ironică.

– N-ai decât să râzi! exclamă ea indignată. Nimic nu ne va putea sta în cale!

– Te asigur că nu văd nimic de râs în asta, domnișoară, îi spuse el pe un ton aspru. Nu m-aș fi aflat în situația asta ridicolă dacă tu și nătărăii ăia de amici ai tăi v-ați fi văzut de treburile voastre! Nu râd, domnișoară, sunt furios pentru că m-ai făcut să pierd timp și ai abuzat foarte mult de răbdarea mea! Ești foarte frumoasă, observă el simplu, cu o voce care o făcu pe Lisa să vibreze din creștet până-n tălpi. Dar femeile frumoase ar trebui să se mulțumească să rămână frumoase și nu să se arunce cu trup și suflet într-o aventură menită să apere niște cauze pierdute, făcând abstracție de orice altceva. Atunci când procedează așa, scumpa mea domnișoară, ele pot deveni foarte enervante... ceea ce, din nefericire, este și cazul tău acum...

Lisa se înroși la față, dar se strădui să-și păstreze calmul.

– Dacă ți se pare că sunt atât de enervantă, de ce nu mă lași să cobor pe uscat?

Yusuf ben Dacra avea darul s-o scoată din sărite și acest lucru o făcea să turbeze de furie. Îmediat ce-i făcea un compliment, se grăbea să adauge un comentariu jignitor, care anihila efectul produs anterior.

– N-are rost să mai discutăm iar despre acest subiect, spuse el aprinzându-și o țigară. Îmi permiți să-ți sugerez că ar fi mai bine să te întorci la cratițele tale? Până acum n-am primit nici o reclamație în legătură cu felul cum gătești. Înseamnă că ai măcar o calitate feminină... din moment ce ești o bucătăreasă destul de bună.

– Mulțumesc, îi răspunse ea pe un ton sarcastic.

De fapt, comentariile acide ale marocanului o jigneau cumplit. Acum regreta amar nic faptul că cearta scurtă dintre ei degenerase într-un război pe față.

– Dacă aș fi mai ascultătoare și mai... supusă, spuse ea cu tristețe, n-aș avea nici o șansă în fața unui... tiran ca tine.

Lisa era gata să izbucnească în lacrimi..., lacrimi de furie, evident, dar și de regret. Vocea ei era răgușită și tremurătoare, dar prefera să-l înfrunte decât să se supună și să coboare la bucătărie.

– Ai putea să mă lași măcar o oră pe uscat! continuă ea.

Yusuf clătină din cap.

– Îmi pare rău, domnișoară. Nu te vei duce acolo atâta vreme cât prietenii tăi vor reprezenta un pericol pentru proiectul meu.

– Dar nu este posibil așa ceva! exclamă ea stăpânindu-și cu greu lacrimile. Ar putea să treacă luni bune, sau chiar ani până se va termina o asemenea construcție!

– Oare entuziasmul prietenilor tăi va dura până atunci? Mă cam îndoiesc, îi răspunse el eliminând un nor de fum pe nas. Oricum ar sta lucrurile, te voi ține la bord atâta timp cât va fi necesar. Poate că în acest timp vei învăța să te preocupi și de alte lucruri și să renunți la cele pe care nu le înțelegi deloc.

– Mă preocupă Zobi și planurile tale referitoare la sat! insistă Lisa cu o voce tremurândă.

– Nu știi nimic despre Zobi și nici despre locuitorii lui, altfel nu te-ai fi aruncat cu capul înainte într-o aventură atât de absurdă! Și acum, du-te imediat la bucătărie! E un ordin. E

târziu și oamenii mei sunt obișnuiți să mănânce la ore fixe. Am reputația unui patron bun și n-am de gând să mi-o pierd din cauza ta.

– Dacă îți închipui..., începu ea să spună.

Dar el plecase deja. Furioasă, Lisa îl urmări cu privirea. Era clar că n-avea încotro. Trebuia să-l asculte.

*

* *

Peste două zile, Lisa stătea cu coatele sprijinite de balustradă, mai nefericită ca niciodată, când Yusuf ben Dacra se apropie de ea. Pulsul i se accelera, dar nu rosti nici un cuvânt.

– Cunoști Tiznit-ul? se interesă el fără nici o introducere.

Lisa întoarse repede capul spre el. O nuanță din vocea marocanului îi dădea noi speranțe.

– Am auzit vorbindu-se despre el. De ce?

Ochii temnicerului ei priveau în depărtare, dincolo de sat.

– E la câțiva kilometri de aici, spuse el.

Inima Lisei începu să bată cu putere sporită în piept.

– Ți-ar plăcea să faci o plimbare cu mașina până la Tiznit? o întrebă el.

– Oh, da! exclamă ea cu ochii strălucind de bucurie. Acum?

– În curând.

– Ținuta asta nu se prea potrivește pentru drum, spuse ea după ce aruncase o privire rochiei viu colorate.

Yusuf se uită la ea cu un aer cunoscător.

– Rochia îți vine de minune, îi răspunse el cu o voce calmă, aranjându-i din nou breteaua pe umăr.

Lisa fu cuprinsă de un tremur incontrolabil în momentul în care simți mâna marocanului pe pielea ei arsă de soare.

– Dar, date fiind împrejurările, poate că ar fi mai bine să-ți pui hainele cu care ai venit aici. Nu trebuie să te grăbești prea tare.

– Cine mă va conduce? se interesă Lisa cu voce nesigură. Tu?

La gândul că va urca în mașină alături de el, tânăra simțea o senzație ciudată în zona stomacului. Nu mai intenționa să fugă, ci ardea de nerăbdare să admire oaza despre a cărei frumusețe auzise adesea vorbindu-se.

– Asta ți-ar tăia cheful de a merge acolo? o provoacă el pe un ton malițios.

– Nu, spuse Lisa scuturând din cap. Mi-ar plăcea să merg la Tiznit, indiferent cine m-ar duce acolo.

– Ah! Te gândești că este romantică o oază situată în mijlocul deșertului, nu-i așa? spuse misteriosul marocan cu ochii plini de amuzament. Tiznit se află la marginea Saharei. Este într-adevăr o oază, dar cred că nu arată nici pe departe așa cum ți-o închipui.

Lisa se uita tot timpul spre Zobi, de teamă să nu întâlnească privirea tulburătoare a lui Yusuf ben Dacra.

– Deșertul exercită o fascinație uriașă asupra oamenilor care n-au fost niciodată prin locurile astea, insistă ea. Poate din cauză că în Europa nu avem nimic de acest gen.

– Deșertul îi fascinează și pe cei care îl cunosc foarte bine, adăugă Yusuf.

În timp ce trăgea cu coada ochiului la el, Lisa își spuse că temnicerul ei semăna mai mult cu mama lui marocană, decât cu tatăl francez.

– Cunoști bine deșertul? se interesă ea.

– Foarte bine. Mama este originară din tribul R'Guibat. Câțiva membri ai familiei sale duc și în prezent o viață de nomazi. Pe vremea când bunicii mei trăiau și veneau la Goulimine, îi vizitam destul de des.

– Tribul R'Guibat? repetă Lisa curioasă, numele părându-i-se cunoscut.

– Oamenii Albaștri, îi explică el. Probabil că ai auzit de ei.

– Da, desigur, spuse ea gândindu-se în sinea ei că Yusuf era foarte diferit atunci când aborda și alte subiecte în afară de afaceri sau defectele prizonierei lui. Ce păcat că nu mergem la Goulimine!

Marocanul trase pentru ultima dată din țigară, după care o aruncă în apă.

– După ce îmi voi termina treburile la Tiznit, am putea să dăm o fugă și până la Goulimine, dacă vrei. Ți-ar plăcea?

– Oh, da, da! exclamă ea cu inima bătându-i ca o tobă în piept, de parcă ar fi alergat câțiva kilometri. Ai ceva probleme de rezolvat la Tiznit?

– Da, dar nu va dura mult.

De ce oare o lua cu el la Tiznit și Goulimine? Care era motivul real al plimbării lor cu mașina? Ar fi putut s-o lase la bordul iahtului în timp ce el își vedea de treburi, dar risca în

felul acesta să-i ofere ocazia de a scăpa de sub supravegherea membrilor echipajului. Dimpotrivă, luând-o cu el, era sigur că nu va evada. Așa era logic și Yusuf era logica întruchipată, dar, fără să vrea, își dori ca marocanul să n-o ia cu el numai din acest motiv.

– Și dacă aș fi refuzat să te însoțesc? se interesă ea cu o voce slabă.

– Mi-ar fi părut foarte rău, spuse el simplu.

Lisa închise ochii pentru câteva clipe, simțindu-se dintr-o dată foarte ușurată.

Și pentru prima oară de când îl cunoștea, îi zâmbi cu sinceritate.

– În cazul ăsta, ar fi mai bine să mă duc să mă schimb.

*
* *

Yusuf avea dreptate. Tiznit nu era așa cum și-l imaginase ea, dar Lisa nu era deloc dezamăgită. De departe, priveliștea semăna cu un decor de teatru. Era un oraș fortificat plin de palmieri, înconjurat de contraforturi și turnulețe.

Yusuf își rezolvă problemele foarte repede și o găsi pe tânără admirând una din cele șase porți monumentale care dădeau spre fortificații. Făcuse câteva cumpărături, pentru că avea în mână câteva pachete.

Urcară în Land Rover ca să meargă la Goulimine.

– Sper că nu te deranjează faptul că trebuie să ne ducem la Goulimine, spuse el după ce demară.

Marocanul se uită la Lisa cu o privire impenetrabilă.

– Nu m-aș fi oferit să te duc acolo dacă n-aș fi avut chef s-o fac, spuse el.

Lisa începea să-l cunoască. Acum era convinsă că spunea adevărul.

Drumul era mai lung decât își închipuise Lisa, dar dat fiind că plecaseră de pe iaht devreme și nu pierduseră prea mult timp la Tiznit, dacă nu se întâmpla nici un eveniment neprevăzut, s-ar fi putut întoarce la bordul lui Djenoun pe înserat.

Trecură prin defileul Tizi Mighert, apoi printr-o pădure de copaci țepoși în care pășteau niște capre. În cele din urmă, ultimele dealuri golăse ale lanțului muntos Anti-Atlas dispărură și se treziră în fața unei câmpii nesfârșite. Lisa lua primul contact cu deșertul.

Niciodată nu mai văzuse o întindere atât de mare de nisip. Oftă ușurată în momentul în care apăru la orizont un pâlc de palmieri.

– Aceea este o oază? se interesă ea.

– Da, dar nu este Goulimine. Mai avem cincisprezece kilometri până acolo.

– E atât de departe?

Yusuf schiță un zâmbet.

– O să vezi că nu va dura mult. Care este prima ta impresie despre deșert?

Lisa ezita. Nu voia să se pronunțe prea repede.

– Este... impresionant, mărturisi ea.

– Și încă n-ai văzut nimic. Adevărata Sahară începe dincolo de Goulimine.

– Acolo unde trăiește și acum familia mamei tale.

Yusuf dădu din cap, fără să spună nimic.

Intrară, în sfârșit, în Goulimine. Dincolo de zidurile groase se înălțau case din pământ roșu. Orașul era mai mare decât crezuse Lisa la prima vedere.

Două hoteluri și câteva restaurante stăteau la dispoziția clientelei europene, dar Goulimine era înainte de toate locul în care cei din familia R'Guibat veneau în fiecare duminică să-și vândă produsele în târg.

Lisa auzise vorbindu-se despre Oamenii Albaștri. De patru sute de ani, adică de când un negustor englez le vânduse niște bumbac de culoare indigo, membrii tribului purtau aceleași veșminte și aceleași turbane vopsite într-un albastru ciudat, care le colora chiar și pielea. Acest fenomen îi deosebea de toate celelalte triburi din deșert.

Din păcate, nu era zi de târg și tânăra nu putu să asiste la venirea nomazilor din Sahara.

Însă erau multe de văzut. Obiecte de artizanat tipic marocane..., căldărari, marochineri, orfevrieri care munceau în micile lor dughene din pământ roșu...

Lisa era fascinată, dar un obiect îi atrase atenția în mod deosebit. Nu putea să-și mai ia ochii de la el. Era o brățară grea din argint, de felul acelor purtate de femei în deșert. Avea o formă primitivă, dar frumusețea ei îi tăia răsuflarea.

– Îți place?

Ea ridică privirea spre Yusuf, care arăta spre brățară. Tânăra făcu semn că da, dându-și seama imediat de consecințele gestului ei.

– Nu știu de ce, recunosc ea râzând emoționată. Îmi plac la nebunie obiectele de acest gen. Primitive, lucrate grosolan, dar extrem de frumoase.

Explicația îi plăcu lui Yusuf, deduse Lisa când văzu că marocanul zâmbește, dar când începu să vorbească în arabă cu negustorul, înțelese brusc motivul întrebării lui. Scutură din cap și dădu să-l oprească, dar fu zadarnic. Pe de o parte, nu era ușor să-l întrerupi pe Yusuf ben Dacra și pe de alta, el începuse deja să se târguiască, așa cu era obiceiul locului.

Cei doi bărbați discutau aprins, făcând gesturi largi, pe tema brățării. Lisa încercă să intervină, înainte să fie prea târziu, dar Yusuf o reduse la tăcere cu un gest al mâinii. Târguiala continuă.

În cele din urmă se înțelesesă asupra unui preț. Yusuf își scoase portofelul și-i întinse negustorului numărul de dirhami cerut. Tânăra era îngrijorată. N-avea destui bani ca să-i achite costul bijuteriei și nu știa dacă trebuia să primească acel cadou.

– Nu pot să-l accept, șopti ea.

Artizanul se uita la cei doi cu curiozitate, intrigat de bărbatul atât de înalt și oacheș care o însoțea pe fata slăbuță și blondă.

– Nu este...

– Vrei alta? îi răspunse Yusuf.

– N-aveam de gând să cumpăr ceva anume.

Yusuf îi luă mâna și-i prinse brățara la încheietură cu un gest blând.

– Nu l-ai cumpărat.

Neștiind ce să mai spună din cauza surprizei pe care i-o făcuse, Lisa se uita la bijuteria grea, în timp ce misteriosul marocan o studia cu interes.

– Nu poți..., nu te pot lăsa să-mi cumperi un asemenea cadou, insistă ea, încercând să-și ascundă plăcerea pe care o simțea la atingerea acesteia. Este foarte frumoasă, îmi place foarte mult, dar n-am acceptat niciodată un cadou de la vreun bărbat... Ți se pare lipsit de logică ce-ți spun, nu-i așa?

– De data asta sper că vei face o excepție. Ar fi păcat să te privezi de un obiect care îți place atât de mult numai pentru a respecta niște principii de modă veche.

Lisa ridică ochii spre el, cu buzele întredeschise, gata să-i amintească faptul că el însuși era de modă veche, dar fu cucerită de sclipirea din privirea lui. În loc să-i răspundă, începu să studieze brățara. După formă și greutate, semăna cu o cătușă. Nu s-ar mai despărți de ea pentru nimic în lume.

– E foarte frumoasă, spuse ea. Îți mulțumesc.

*

* *

Atunci când ajunseră la iaht se înserase deja. În timp ce Land Roverul parcurgea ultimii metri care îi despărțea de vas, Lisa rememora evenimentele zilei.

Fără să înțeleagă de ce, avea impresia că în cele câteva ore petrecute împreună viața îi fusese dată peste cap. Nu schimbaseră nici un cuvânt jignitor, marocanul se arătase a fi

un ghid perfect și îi oferise chiar și o brățară în dar, însă toate astea nu erau de-ajuns pentru a-și explica de ce se simțea atât de satisfăcută.

Luna era aproape plină și se reflecta pe suprafața apei în lungi unduiri argintii. Atmosfera era atât de idilică și de romantică, având palmierii din Zobi în prim-plan, încât Lisa uită pentru câteva clipe de colibele dărăpănate ale acestuia pe care le apăsese cu atâta înverșunare.

Tânăra oftă ușor, dar probabil că Yusuf o auzise, deoarece întoarse capul spre ea și o privi înainte să apese frâna.

— Îți pare rău că te-ai întors pe iaht? o întreabă el întinzându-i mâna pentru a o ajuta să coboare.

Lisa îl așteaptă pe chei, în timp ce el lua cele câteva pachete de la Tiznit de pe bancheta din spate a mașinii.

— Da, recunosc ea mergând alături de el. În definitiv, sunt tot prizoniera ta, chiar dacă vreme de câteva ore am reușit să uit acest lucru.

— Nu te-am amenințat că îți voi pune cătușe la mâini? îi spuse Yusuf atingându-i brățara de argint.

Lisa izbucni într-un râs vesel.

Pasarela era aruncată la țărnm, dar nu era nimeni pe puntea iahtului. Deodată, din întuneric se ivi Ali.

Se înclină ușor în fața Lisei, apoi începu să discute cu patronul lui. Poate că servitorul dorea s-o împiedice pe fată să înțeleagă ceva vorbind în arabă, dar ea, în ciuda relatării inteligibile și a accentului pronunțat al lui Ali, recunosc numele lui Geoffrey.

Se întoarse spre Yusuf. De ce oare devenise brusc atât de nervoasă la gândul că Geoffrey sau membrii grupului putuseră

să sosească în lipsa lor? Puse cu timiditate mâna pe brațul marocanului. Acesta se întoarse repede spre ea, încruntat, întrebându-se probabil câtă încredere poate avea în ea. După ziua plăcută petrecută împreună, trezirea la realitate era foarte dură, își spuse Lisa cu tristețe.

– Geoffrey este aici? se interesă ea pe un ton atât de puțin entuziast, încât Yusuf o privi într-un mod ciudat. Mi s-a părut că îl aud pe Ali spunând...

– A venit, într-adevăr, îi răspunse el scurt. A sosit la puțin timp după plecarea noastră. Era singur și a cerut să te vadă.

Ascultându-l pe marocan, ai fi zis că acesta avea toate drepturile să se opună cuiva care avea ceva de cerut tinerei.

– E exact cum am bănuir, continuă el mulțumit. Prezența ta la bordul iahtului îmi servește drept garanție.

– Așadar, ceilalți nu au venit la Zobi? se interesă ea, simțindu-se oarecum trădată. Într-adevăr, își dorise pe undeva ca ceilalți membri ai grupului să nu-l fi însoțit pe Geoffrey.

– Nu i-a văzut nimeni. Prietenul... tău probabil se află aici pentru că este implicat sentimental în afacerea asta. Doar dacă n-a venit ca cercetaș. Cu puțin noroc, poate că i-a convins să renunțe.

Lisa însă era și mai îngrijorată.

– Nu cred. Soarta satului Zobi îi preocupă în cel mai înalt grad. Prezența mea pe iaht nu-i va împiedica să acționeze.

Tânăra se întoarse spre Zobi, unde fusese aprins un foc mare, în jurul căruia muncitorii mâncau liniștiți. Acum își dorea ca nimic să nu tulbure pacea acelui sătuc. Intrase în acest joc cu idei preconcepute, abia acum își dădea seama.

Situația risca să se înrăutățească. Se apropie cu teamă de Yusuf, ca pentru a găsi la el o alinare.

– Nu... nu-mi place ideea unei bătălii pentru satul ăsta, îndrăzni ea să spună.

Bogatul marocan o privi o vreme fără să spună nimic.

– Nu cred că se va ajunge până acolo. Prietenii tăi sunt suficient de inteligenți ca să înțeleagă că nu pot avea câștig de cauză în fața muncitorilor din Zobi și a echipajului de pe Djenoun.

Lisa înțelese atunci de ce era puntea pustie.

– I-ai trimis pe toți la Zobi, în cazul în care grupul va da atacul?

– Vor ataca oare? o întrebă el cu blândețe.

– Habar n-am, spuse Lisa după ce ezită câteva secunde. Nu știu nimic, îți jur! exclamă ea văzând că marocanul se încrunță.

– Mi-ai spune dacă ai ști? o întrebă el pe același ton convingător.

– Nu știu, mărturisi ea.

– În seara asta nu vor face nimic, o liniști Yusuf zâmbind. Oricum, oamenii mei sunt acolo și stau la pândă. Putem să luăm cina pe punte, sub clar de lună, fără să ne temem că vom fi deranjați. Sau nu vrei să mănânci împreună cu mine, Lisa? adăugă el cu o voce răgușită.

Inima ei bătea din ce în ce mai tare. Simți că leșină de emoție. Ca să se mai liniștească, aruncă o privire spre cămașa și pantalonii pe care-i purtase toată după-amiaza. Ar fi vrut să-și pună o rochie de seară ca să ia cina cu Yusuf, dar nu văzuse nici una în dulapul surorii lui.

– Nu voi refuza, spuse cu o voce ușor tremurată. Ar fi un mod foarte plăcut de a sfârși o zi încântătoare.

Yusuf îi aruncă o privire de nepătruns și-i făcu semn s-o ia înainte pe scară.

– Cu ce ai de gând să te îmbraci? o întrebă el atunci când ajunseră în fața ușii cabinei fetei.

Ea se întoarse spre el, dar înainte să apuce să-i răspundă, el îi întinse un pachet.

– Până acum ai purtat hainele lui Zeineb. Poți s-o faci și în continuare.

– Ce este aici?

– Haide, ia-l, insistă el. Din fiecare călătorie îi aduc surorii mele câte un suvenir. De data asta i-am cumpărat un caftan de la Tiznit. Chiar dacă este prea mare, la genul ăsta de îmbrăcăminte n-are nici o importanță.

– Oh, dar nu pot accepta un cadou destinat surorii tale, protestă Lisa. N-aș putea nici măcar să-l împrumut.

– Îl vei îmbrăca, insistă Yusuf. Zeineb n-are neapărată nevoie de încă un caftan, pe când ție îți trebuie ceva ca să-ți mai ridici moralul. De altfel, chiar ea, dacă ar fi aici, ți l-ar oferi. Îmi faci plăcerea de a-l primi? șopti el insistent.

– Sper că ai dreptate, spuse ea cu mâinile tremurând de emoție. Mulțumesc, Yusuf, mai adăugă ea deschizând ușa de la cabina ei.

Îi spusese pe nume... în mod automat, fără să-și dea seama.

– Pentru puțin, draga mea, spuse el cu blândețe în glas.

După care luă mâna Lisei, o duse la gură și-și apăsă buzele pe ea cu tandrețe.

De multă vreme Lisa nu se mai simțise atât de frumoasă. Caftanul din brocart roșu cu fir de argint dădea o strălucire deosebită tenului său.

După ce se pieptănase cu grijă, se duse degrabă să se admire pentru ultima dată în oglindă înainte de a urca pe punte pentru a se întâlni cu Yusuf. Caftanul îi venea foarte bine. Lungimea era perfectă, își spuse ea zărindu-și vârful sandalelor pe sub veșmântul larg. Dar deodată se încruntă.

Zeineb Boudri era cu mult mai solidă decât ea. Așa îi spusese fratele acesteia și se vedea și după rochiile din dulap. De ce oare Yusuf, care se părea că se pricepe la moda feminină, alesese pentru sora lui un caftan prea scurt și potrivit dimensiunilor ei?

Tânăra zâmbi când își văzu imaginea reflectată în oglindă. Ochii îi străluceau de satisfacție. Își întoarse ușor brațara și atingerea acesteia o făcu să-și aducă aminte de mângâierea blândă a degetelor lui Yusuf atunci când i-o prinsese pe mână.

Să-i spună lui Yusuf că-i descoperise șiretlicul referitor la caftan? Nu, nu încă. Era încântată... Îmbrăcată în rochia lungă din brocart roșu cu fir de argint, i se părea că nu fusese niciodată mai strălucitoare... și la gândul că va lua cina sub clar de lună împreună cu bărbatul care i-l dăruise, se simțea tulburată până în adâncul sufletului.

Capitolul 7

Atunci când sosi Lisa, Yusuf era deja pe punte. Ghicindu-i prezența, se răsuci spre ea și aruncă țigara în mare. Îl văzuse făcând adesea acel gest și simți din nou o stranie senzație de intimitate.

Și marocanul se îmbrăcase extrem de îngrijit pentru acea împrejurare. Înalt, zvelt, viril, cu alte cuvinte, era un bărbat impresionant, dar în seara aceea acest lucru era și mai evident.

Peste o cămașă crem și o cravată maro îmbrăcase un costum alb – probabil același ca în seara în care se întâlniseră pentru prima dată – care îi făcea chipul măsliniu și mai întunecat.

În timp ce se apropia de el cu picioarele tremurând, o dezbrăca din priviri. Deși era foarte emoționată, reuși totuși să schițeze un zâmbet.

– Ce noapte magnifică! spuse ea sprijinindu-se cu coatele de balustradă ca să admire valurile oceanului scăldate într-o lumină argintie.

Yusuf nu-i răspunse, dar îi zâmbi cu tandrețe, dezvelindu-și dinții strălucitori.

Între timp, apăru Ali. Bogatul marocan îi oferi brațul Lisei și o conduse la masa pe care se aflau două tacâmuri.

Fuseseră pregătite felurile de mâncare care să se potrivească acelui decor romantic. Lisa avea impresia că plutea pe un nor, că era izolată împreună cu Yusuf de restul universului.

Ali îi servea, ca întotdeauna, în mod discret, umplându-le paharele cu un vin alb ușor. Atunci când dispăru, după ce pusese cafetiera pe masă, lăsă în urma lui o senzație ciudată de așteptare.

Prea nervoasă ca să suporte liniștea care-i înconjura, Lisa duse paharul la gură, fără însă să-și înmoaie buzele în el. Evitând cu grijă ochii catifelati care o priveau insistent, ea spuse:

– Mă simt cu totul altfel în rochia asta. Este atât de... de exotică.

– Îți vine foarte bine.

Lisa nu se putu împiedica să observe pe un ton șiret:

– Este exact măsura mea.

Izbucni în râs și sorbi o înghițitură de vin.

Nu era prea ușor să-l tulburi pe Yusuf care, stând cu paharul într-o mână și cu țigara în cealaltă, părea extrem de sigur pe el.

– Îmi place ca femeile mele să fie frumoase, spuse el.

Când auzi această frază, Lisa simți că-i cade cerul pe cap. Nu spuse nimic. Situația era prea provocatoare. Fu străbătută de un lung fior atunci când sorbi o altă înghițitură de vin, ca

să nu fie nevoită să întâlnească privirea marocanului. Deodată, un zgomot înfundat și îndepărtat îi reaminti că satul nu era decât la câțiva metri depărtare. Prinse paharul cu ambele mâini, tremurând din tot trupul. Îi era imposibil să uite de Zobi, chiar dacă își dorea din tot sufletul s-o poată face.

– Sper că nu se va întâmpla nimic grav acolo, spuse ea cu emoție în glas.

Yusuf o studie visător, apoi strivi țigara în scrumieră. Înghiți apoi puțin vin, ca și cum ar fi vrut să tragă de timp pentru a-și putea pregăti răspunsul.

– Tu nu știi nimic despre Zobi, nu-i așa, Lisa?

Ea clătină din cap. Din nefericire, iată că problemele sătucului Zobi riscau să-i strice o seară de neuitat.

– Mi-ai mai spus asta, îi aminti ea. Ca să-ți spun sincer, nu știu mare lucru, decât că satul va fi ras de pe suprafața pământului ca să facă loc unui hotel de lux. Așa este?

Aproape își dorea să se fi înșelat, chiar dacă asta ar fi făcut ca protestele grupului să devină inutile. Lui Yusuf îi trebuia câteva zeci de secunde înainte să-i răspundă.

– În esență, acesta este adevărul, recunosc el. Zobi va fi distrus în întregime și pe locul lui va fi construit un hotel.

Lisa ridică ochii spre el și-l privi mirată.

– Păi, atunci...?

– Totuși, nu este un gest atât de... barbar, cum spui tu.

– Să demolezi niște case ca să le înlocuiești cu un hotel?

Oh, Yusuf, nu cred că vorbești serios!

– Ba da.

Lisa nu știa ce să mai zică. Ar fi vrut foarte mult să-l creadă, chiar dacă asta ar fi însemnat să nu mai fie de partea grupului.

– Spune-mi unde am... unde am greșit noi? îl întrebă ea.

Apropierea marocanului stârnea simțurile tinerei. Cu ochii plecați și tremurând, așteptă răspunsul lui.

– Dacă am înțeles bine, voi contestați faptul că eu am de gând să demolez satul ca să înalț aici un hotel.

– Cunoști deja poziția noastră.

Yusuf trase adânc din țigară înainte să continue.

– Într-adevăr, ai fost mai mult decât categorică, spuse el zâmbind cu tristețe. Opoziția ta m-a mirat încă de la început, îi mărturisi el. În cele din urmă, am tras concluzia că nu știai deloc care este situația. În ultimii ani, satul se îndreaptă cu fiecare zi care trece spre ruină. Pământul din jurul lui este arid, astfel că nu reușește nici măcar să asigure hrana pentru toată populația.

Lisa se uita la el ușor jenată. Inima îi bătea atât de tare, încât simțea că se sufocă de emoție.

– N-am știut cum stau lucrurile în realitate. De unde să fi aflat?

– Nu era prea greu, dacă ai fi dorit să-mi cunoști planurile în întregime.

– Dar... ce o să se întâmple cu sătenii? Chiar dacă sunt săraci și trăiesc la limita mizeriei, Zobi este totuși satul lor. După ce le-ai demolat casele, n-au mai rămas cu nimic.

– Ești sigură?

Gândurile Lisei pluteau într-o ceață atât de deasă, încât îi venea greu să judece clar. Oare bogatul marocan să nu fi fost la urma urmei un monstru, așa cum crezuse ea? Se simți dintr-o dată ușurată, chiar dacă asta însemna că grupul se înșelase. Ea clătină din cap fără să spună nimic și-l lăsă pe Yusuf să-și continue povestirea.

– Tatăl meu are niște terenuri în interiorul zonei, în apropiere de Zobi. Pământul acela este mai fertil. Locuitorii își vor pierde satul lor strămoșesc de pe malul mării, dar se vor alege cu un altul, mult mai rodnic. E un schimb destul de echitabil. Noi avem nevoie de acest amplasament pe malul oceanului și sătenii de un pământ mai fertil. Trocul a stat multă vreme la baza economiei țării mele, Lisa. Nu e nimic nou pentru noi.

Lisa era uluită. Rămase mult timp tăcută, încercând să-și pună ordine în idei.

– Așadar... nici un sătean n-a fost alungat cu forța pentru a permite construcția hotelului tău?

Yusuf clătină din cap și își aprinse o nouă țigară.

– Nu.

Lisa își puse mâinile pe masă, ca să nu se vadă că-i tremură. Yusuf întinse brațul și puse o mână peste cele ale ei.

Lisa voia să-i spună cât de rău îi părea pentru toate cele întâmplate, dar mângâierea marocanului o tulbură atât de tare, încât rămase tăcută.

Apoi schiță un zâmbet stângaci, ezitant, care îi împlânzi privirea.

– Acum îmi dau seama că nu te cunosc aproape deloc, spuse ea cu timiditate. Spune-mi, cine ești tu, Yusuf?

Oare se supăraseră pentru că îi pusese o asemenea întrebare? Cu siguranță nu, pentru că el continua să-i zâmbească tandru.

– Mai întâi, vorbește-mi tu despre tine, insistă el. Ești singură la părinți, nu-i așa?

Lisa dădu din cap în mod afirmativ.

– Probabil din cauza asta sunt și răsfățată, spuse ea pe un ton provocator care nu suscită însă nici o reacție marocanului.

Îi povesti apoi despre copilăria ei. Yusuf o asculta cu interes.

– Mama a murit în urmă cu câțiva ani, încheie ea. Am locuit împreună cu o mătușă până anul trecut, apoi am plecat din Anglia ca să vin la tatăl meu, la Casablanca. Urmarea o cunoști.

– Ai vreun logodnic? Poate pe Geoffrey Mason? se interesă el fără să se uite la ea, dar strângând-o ceva mai tare de mână.

– Nu e logodnicul meu. Ne-am cunoscut cu ocazia unei ședințe a grupului și el...

– Și el s-a îndrăgostit de tine. Nu mă mir deloc, mai adăugă el ducând mâna Lisei la buze.

Inima tinerei bătea atât de tare, încât îi venea greu să-și audă propria voce.

– Nu știu dacă mă iubește, dar eu nu sunt îndrăgostită de el. Țin la el... ca la un prieten... atât, și nimic mai mult.

Lisa îl privi în ochi pe Yusuf fără să clipească. Ținea să-l convingă cu orice preț.

– Am vorbit destul despre mine. Acum este rândul tău.

– Chiar ții neapărat?

Lisa dădu afirmativ din cap.

– Șeicul Abahn este... tatăl tău adoptiv, nu-i așa?

Era gata să spună „tată vitreg“, dar se opri la timp. Nu voia să-i dezvăluie faptul că Ali îi vorbise despre familia lui.

– Tată vitreg, confirmă Yusuf. Tatăl meu adevărat era din Poitiers... era inginer constructor, ca și mine, dar l-am cunoscut foarte puțin. Se numea Joseph d'Acra. Deci numele meu actual este unul francez arabizat. Mama este o verișoară

îndepărtată a tată... a șicului Abahn. El a fost al doilea soț al ei. Și el era văduv. Au împreună o fiică, pe sora mea Zeineb, care are aproximativ vârsta ta. Dar bănuiesc că deja știi toate astea. Ai toate datele astea în dosar!

— N-am nici un dosar, mărturisi Lisa, amintindu-și cât de puține lucruri știa despre el atunci când se aruncase în acea aventură. Am... auzit doar vorbindu-se despre... planurile tale. Nu... nu știam nimic despre tine.

— Și acum?

— Cred că am început să te înțeleg mai bine.

— Să sperăm că este spre binele relațiilor noastre ulterioare...

Lisa se înfioră când auzi ultima lui frază și ca să nu se lase intimidată, schimbă rapid subiectul discuției.

— Când l-ai întâlnit pe tatăl meu prima oară?

— În urmă cu câțiva ani, dar tatăl meu, șicul, îl cunoaște mai bine ca mine.

Lisa schiță o grimasă.

— Dacă nu i-aș fi interzis tatei să vorbească despre problemele de serviciu acasă, aș fi aflat mai multe despre tine și ce...

— Și ce căpcăun sunt, nu-i așa? îi sugeră Yusuf pe un ton blând.

— N-am spus asta! negă ea energic. Nu căpcăun, nu... n-am spus așa ceva!

Marocanul se ridică brusc de la masă și, luând-o de mână pe Lisa, o conduse la balustradă, de care se sprijini cu coatele fără să spună multă vreme nici un cuvânt, admirând lumea și marea. Apoi se întoarse spre ea, duse mâna tinerei la buze și-i sărută palma îndelung.

– Micuța mea, atât de supărată din cauză că îți formaseși o impresie greșită despre mine. Atât de vulnerabilă... atât... de fermecătoare, nu-i așa, Lisa?

– Yusuf...

Nu știa cum să formuleze fraza. Ar fi vrut să se scuze pentru că se înșelase în privința lui, să-l asigure că îi va opri pe membrii grupului să facă un gest ireparabil. Și în timp ce rămăsese nemișcată, căutându-și cuvintele, Yusuf se aplecă spre ea și o sărută pe ceafă, lângă ureche.

Lisa încerca să-și păstreze calmul, dar marocanul o tulbura îngrozitor de tare. Ridică ochii spre el și, cu o mână sovăitoare, îi atinse cămașa, simțind prin mătasea subțire căldura trupului său viril și bătaile inimii.

Yusuf îi luă din nou mâna în a lui și își lipi buzele fierbinți de palma ei.

Lisa era străbătută de emoții noi care o făceau să tremure de voluptate.

– Lisa? șopti el la urechea ei. Vrei să faci ceva pentru mine?

Ea dădu din cap imediat, fără să șovăie nici o clipă.

– Ceva ce tu dorești să faci? continuă el.

Ea repetă gestul, fiind gata de orice pentru acel bărbat.

– Dă-mi voie să... du-te în cabina ta.

Ea simți că se sufocă. Uluită și dezamăgită, șopti:

– Vrei.. vrei să plec?

Yusuf se aplecă spre ea și-i sărută îndelung căușul palmei.

– Nu vreau să faci asta, Lisa, dar n-am încotro. I-am promis tatălui tău că vei fi în siguranță la bordul iahtului meu. Vrei să-mi încalc cuvântul dat?

– Yusuf...

– Mi-am dat cuvântul, insistă el.

Era evident că vorbea în pofida dorinței lui. Îi luă mâinile într-ale sale și o împinse ușor, privind-o cu pasiune.

– Noapte bună, Lisa, șopti el. Ajută-mă, te rog, să-mi respect promisiunea.

Lisa îi înțelegea atitudinea, dar nu voia să plece. Își retrase mâinile, le puse pe umerii lați ai marocanului și, înălțându-se pe vârfuri, îl sărută tandru pe buze.

– Lisa!

O prinse de mâini, dar ea, ca să-l ajute să-și respecte jurământul, se feri rapid. Când ajunse pe scara yahtului, se întoarse spre el și-i zâmbi.

– Noapte bună.

Era sigură că nu se va lua după ea, deoarece Yusuf ben Dacra era un om de onoare, dar îi plăcea să-și închipuie că era tentat s-o facă. În timp ce cobora scara, zâmbea în continuare. Cine ar fi crezut, atunci când se strecurase ilegal la bordul lui Djenoun că...

– Lisa!

Ea tresări. Oare auzise într-adevăr pe cineva strigând-o? Vocea părea că venise din colțul format de peretele bucătăriei cu cel al sufrageriei. Cu siguranță nu era Yusuf, iar Ali nu și-ar fi permis niciodată să-i spună pe numele mic.

– Cine este? se interesă ea în șoptă.

Din întuneric își făcu apariția o siluetă.

– Geoffrey! exclamă ea.

– Ssst!

Lisa aproape izbucni în râs, văzând că situația respectivă semăna foarte mult cu o scenă dintr-o melodramă ieftină.

Tânărul era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Era de-a dreptul sinistru și chipul lui nu-i păruse niciodată atât de încruntat.

– Am venit să te iau de aici, îi șopti el. Vino, draga mea, acum, până nu apare cineva.

– Nu, Geoffrey... e imposibil!

El se încruntă și mai tare, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Cu câteva zile mai înainte, Lisa l-ar fi întâmpinat cu brațele deschise, bucuroasă că poate, în sfârșit, să evadeze, dar acum, dacă ar fi fugit împreună cu Geoffrey, Yusuf n-ar fi înțeles motivul pentru care o făcea.

– E imposibil? Cum adică?, o întrebă el cu o voce răgușită, prinzând-o de mână.

Ce încordat era! Își spuse ea. Își asumase un mare risc venind după ea. Nu va înțelege niciodată de ce refuza să-l urmeze dacă nu-i va spune totul despre felul cum se înșelaseră în privința lui Yusuf și planurile lui referitoare la Zobi.

– Geoffrey, n-am avut dreptate atunci când l-am vorbit de rău pe Yusuf, îi spuse ea repede.

Dorea atât de mult să-l convingă, încât nu observă că tânărul clipește des din ochi în momentul în care ea îi spusese pe nume marocanului, cu atâta familiaritate.

– Ne-am înșelat..., continuă ea.

– Ce Dumnezeu ți-a băgat în cap individul ăsta?

– Adevărul! șopti ea cu vocea emoționată. Zobi nu va fi devastat, Geoffrey. Niciodată n-a intenționat să facă acest lucru!

– Și tu chiar crezi balivernele lui?, continuă el pe un ton glacial.

– Îl cred, Geoffrey. Nu este omul pe care... pe care îl credeam noi. Nu-i lasă la voia întâmplării pe sătenii din Zobi, ci, dimpotrivă, el... și tatăl lui fac tot posibilul ca să-i ajute.

– Doamne sfinte!

Lisa nu văzuse niciodată în ochii lui o asemenea expresie și dintr-o dată i se făcu frică.

– A venit vremea să te întorci acasă!, îi spuse el cu asprime în glas. Nu știi ce povești ți-a înșirat tipul ăsta, dar mi se pare că ai luat-o razna rău de tot. Vino cu mine, Lisa, înainte de a fi prea târziu.

– Nu, nu, nu pot!

Geoffrey nu făcu nici o mișcare, dar o ținea în continuare strâns de mână.

– N-am prea mult timp de pierdut, îi răspunse el cu o voce lipsită de orice emoție. Să mergem!

Tânărul o trase după el atât de violent, încât o duse până la pasarelă înainte ca ea să mai apuce să-i opună rezistență!

Când se trezi la realitate, Lisa începu să se zbată din toate puterile.

– Nu, Geoffrey, stai puțin!

– De ce? șopti el cu o voce răgușită. Te-ai lăsat amăgită, Lisa, și cu cât vei pleca mai repede de aici, cu atât va fi mai bine.

O prinse și mai strâns de braț pe tânăra care se zbătea cu și mai mare înverșunare. Atunci când în sfârșit Geoffrey își slăbi strânsoarea, simți cum brățara de argint îi alunecă de pe mână și dispare în întuneric. Câteva secunde mai târziu, un zgomot ușor îi făcu să înțeleagă că bijuteria căzuse în mare.

– Oh! Brățara! Geoffrey, mi-am pierdut brățara! strigă ea disperată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lisa, taci din gură, dacă nu vrei să punem tot echipajul pe urmele noastre!

Cu coatele sprijinite de balustradă și ochii în lacrimi, fata încerca să-și descopere bijuteria în apa întunecată care se izbea ușor de coastele iahtului. Ajuns la capătul răbdării, Geoffrey încercă s-o prindă de braț, dar ea se feri la timp și o luă la fugă spre cârmă.

– Ai înnebunit?

Nu îndrăzneă să vorbească mai tare, dar Lisa observă că prietenul ei era extrem de furios. De fapt, își spusese ea, avea toate motivele să fie. Venise acolo s-o elibereze și ea refuza să meargă cu el. Poate că era îndrăgostit de ea, așa cum spusese Yusuf... Oricum ar fi stat lucrurile, Lisa era hotărâtă să nu plece de pe iaht cu Geoffrey înainte de sta de vorbă cu Yusuf.

– Geoffrey, spune-le că n-are rost să se mai opună demolării satului Zobi. Dimpotrivă, locuitorii au fost...

– Prea târziu!, o opri el cu o voce aspră. Ei sunt deja acolo, Lisa, și peste puțin timp vor deșerta sacii de ciment.

Tânăra se uită la el cu o expresie răătăcită în ochi. Era mai puțin îngrijorată de activitățile grupului decât de ceea ce va spune Yusuf despre toată povestea asta. Marocanul va fi convins că ea avusese un rol în desfășurarea evenimentelor.

– Membrii echipajului sunt toți acolo, șopti ea. În sat nu sunt decât muncitori, Geoffrey. Yusuf i-a trimis la țarm și pe marinarii de pe Djenoun. Îi așteaptă... Oh, fă ceva, înainte să fie prea târziu!

– E deja prea târziu, îi răspunse tânărul. Ți-am mai spus o dată: membrii grupului s-au pus pe treabă. Nu-i va vedea nimeni pentru că sacii de ciment sunt la capătul celălalt al satului, ascunși după copaci.

– Oh, nu! exclamă ea, cu lacrimi în ochi. Yusuf va crede că...

– Să-l ia naiba pe Yusuf ăsta! izbucni Geoffrey pe un ton aspru. S-o ștergem cât mai repede de aici!

Tânărul se apropie de ea ca s-o prindă din nou de mână, dar Lisa se depărtă brusc de el și, datorită rapidității mișcării, se lovi de un obiect tare și simți să se sufocă de durere. Se izbise de un uriaș clopot din bronz, atârnat lângă timonă. Din cauza loviturii, clopotul se mișcă și scoase un dangăt lugubru în întuneric.

Geoffrey înjură și apoi strigă:

– Au să vină după noi! Grăbește-te!

O prinse de braț. Prea amețită ca să-i mai poată opune rezistență, Lisa se lăsă târâtă pe pasarelă. Începură să alerge ca niște evadați, cât îi țineau picioarele, până la mașina pe care tânărul o parcase la capătul golfulețului.

În mod normal, Geoffrey n-ar fi reușit niciodată să se apropie de iaht fără să fie observat, dar Yusuf îi expediasse pe toți marinarii la Zobi și Ali fusese probabil prea ocupat ca să mai ia seama la ce se petrece în jurul lui.

Tânărul o împinse pe Lisa în mașină, trânti portiera, apoi ocoli mașina și se așeză la volan.

Zgomotul motorului sparse tăcerea care îi înconjura. Geoffrey apăsă pe accelerator și mașina se urni din loc în direcția șoselei chiar în momentul în care Yusuf și Ali dădură buzna pe puntea iahtului.

Cu sufletul întristat, Lisa plângea în tăcere. Geoffrey nu zicea nimic. Se concentra asupra drumului. Deodată, frână brusc și se uită prin geamul din spate.

Întoarse și Lisa capul și se șterse la ochi ca să vadă mai bine. Se zăreau niște lumini care se deplasau între Zobi și iaht.

– Blestematul ăla de clopot! șopti Geoffrey, după care izbucni în râs. Marinarii se îndreaptă spre Djenoun. Își închipuie că patronul lor are probleme și aleargă în ajutorul lui.

– Nu va crede niciodată că nu știam de prezența voastră aici, spuse ea cu o voce pierdută.

Tânărul se încruntă nerăbdător și demară din nou.

– Și are asta vreo importanță?

Lisa își pipăia nervoasă încheietura mâinii.

– Are, îi răspunse ea hohotind de plâns.

Dar Geoffrey n-o auzi.

Capitolul 8

Lisei îi era foarte clar că doamna Raymond își făcea griji pentru ea. Într-adevăr, de când se întorsese, nu avea poftă de mâncare și menajera o privea neliniștită ori de câte ori mâncarea se întorcea aproape neatinsă la bucatărie.

Lisa nu ieșise deloc din casă. Își petrecea timpul citind toată ziua sau plictisindu-se de moarte. Evenimentele pe care le trăise la bordul lui Djenoun îi tulburaseră cu adevărat existența.

Când se gândea că în urmă cu două zile se scălda în fericire și acum era atât de nefericită! Tânăra vorbea foarte rar și nu mai zâmbea aproape deloc. Și toate astea aveau loc din cauza unui bărbat care nu va mai dori niciodată s-o vadă.

Lisa îi telefonase tatălui ei ca să-l anunțe că venise și se folosisese de această ocazie ca să-i povestească episodul referitor la „salvarea” ei. Lui John Pelham nu-i prea plăcuse modul în care o ștersese englezește de la așa-zisul ei răpitor din moment ce el nu reacționase în nici un fel atunci când Yusuf ben Dacra îi reținuse cu forța fiica pe iaht!

Împărțirea manifestelor, afirmase consilierul comercial, era nu numai un gest infantil, dar și lipsit de politețe față de țara care îi găzduia în acel moment. Cât despre sutele de saci de ciment care fuseseră mai întâi deșertați și după aceea acoperiți cu apă, John Pelham nu găsea cuvinte pentru a-și exprima disprețul. În plus, o certase pe fiica lui la telefon pentru că se înhăiașe cu asemenea golani.

Evident, Lisa nu se așteptase să primească felicitări de la tatăl ei, dar atitudinea aspră a consilierului comercial o jignise. Acesta refuzase și să ia legătura cu Yusuf ben Dacra ca să-i explice cum stau lucrurile. După părerea lui, fiica sa se vârâse de bunăvoie în afacerea aceea periculoasă, așa că era de datoria ei să facă ceva pentru a ieși cu fața curată din toată povestea asta. Totuși, dacă l-ar întâlni pe Yusuf, și-ar cere scuze pentru că a adus pe lume un copil atât de iresponsabil.

După ce închisese telefonul, Lisa își dori să nu fi auzit niciodată de Balek. Își imagina furia lui Yusuf când văzuse acele acte de vandalism absolut nejustificate... și stuporea lui crezând-o complicea lui Geoffrey.

Tânăra rememorează evenimentele din noaptea aceea. Ar fi putut foarte bine să continue să se zbată ca să nu trebuiască să fugă cu Geoffrey, dar fiind amețită de dangătul asurzitor al clopotului și impresionată de faptul că el îi spusese că militanții grupului începuseră deja înfăptuirea dezastrului, își pierduse total controlul.

Totuși, Lisa nu arunca toată răspunderea în spatele tânărului. La început, ea însăși se implicase în deplină cunoștință de cauză în acea aventură, dar atunci când Geoffrey trecuse pe la ea, tânăra refuzase să-l primească, deși, mai

devreme sau mai târziu, ar fi fost obligată să stea de vorbă cu el, deoarece tânărul diplomat nu avea obiceiul de a se descuraja prea ușor.

Deocamdată puțin îi păsa de faptul că poate nu-l va mai revedea niciodată pe Geoffrey, dar la gândul că l-ar putea pierde pe Yusuf, izbucnise în lacrimi ca un copil.

Mai avusese mulți admiratori, dar nici unul n-o tulburase ca bărbatul acela tiranic pe care îl urmărise cu încăpățănare ca să-i aducă la cunoștință amenințările grupului.

Yusuf ben Dacra era foarte diferit de tinerii pe care îi cunoscuse până atunci. Mai matur, mai rafinat, arogant și tandru în același timp... Niciodată nu-l va putea uita. Nu trebuia decât să închidă ochii ca să se și vadă pe puntea lui Djenoun, luând masa cu el și ascultându-i confidențele...

Încă îi mai simțea mângâierea degetelor pe pielea goală atunci când îi potrivise brățara din argint la mână. Pierduse bijuteria numai din vina lui Geoffrey. Aproape îl ura pentru ce făcuse, chiar dacă nu intenționase să-i facă vreun rău. În dulap se afla caftanul roșu, singura amintire din cele mai frumoase zile din viața ei.

Deodată, ușa salonului se deschise și intra doamna Raymond.

— A venit domnul Mason, domnișoară. Doriți să-l primiți?

Poate că era o șansă de a reveni la viața liniștită de altădată, își spuse ea în gând. Tocmai se întreba dacă va accepta să-l primească pe prietenul ei, când tânărul își făcu brusc apariția în spatele menajerei. Lisa nu mai avea încotro. Dădu din cap în sens afirmativ și doamna Raymond se dădu la o parte ca să-l lase să treacă.

– Lisa!

De ce se simți dintr-o dată atât de enervată când îl auzi rostindu-i numele cu „z“ în loc de „s“? Yusuf îl pronunța atât de frumos!...

Geoffrey traversă încăperea cu pași mari, afișând un aer îndrăzneț, fără îndoială pentru a-și ascunde nervozitatea. Atunci, Lisa își aduse aminte cu câtă bucurie îl întâmpina altădată. El se așeză lângă ea, pe canapeaua plină de pușori de pernă, și-i luă mâinile într-ale lui, dar tânăra și le retrase imediat.

– Am trecut pe aici ieri, spuse el.

– Știu. Mi-a spus doamna Raymond.

– Și n-ai vrut să mă primești!

Lisa îi evită privirea. Își netezea cutele fustei cu mișcări înfrigurate.

– Nu... nu aveam chef să văd pe nimeni, Geoffrey.

– Nici măcar pe mine? Sper că nu ești bolnavă.

Tânărul părea cu adevărat îngrijorat de starea sănătății ei și Lisa ar fi dorit să-și arate recunoștința în loc să se simtă enervată de prezența lui.

– Nu, nu sunt bolnavă! Sunt numai...

Făcu un gest de neputință cu mâna, nesimțindu-se în stare să exprime sentimentele ciudate care o năpădeau. Geoffrey încercă din nou să-i ia mâinile, dar ea se depărtă de el.

– Ești dezamăgită de ceea ce am făcut la Zobi? se interesă el cu bândete, observând figura supărată a prietenei lui. Ce importanță mai are acum? În definitiv, te-ai dus de bunăvoie să-l ataci pe Yusuf ben Dacra pe propriul lui teren! Ce s-a întâmplat la bordul iahtului? De când te-ai întors, parcă nu mai ești aceeași.

Lisa îl privi în tăcere. Nu voia să-i povestească evenimentele care avuseseră loc înainte de așa-zisa acțiune de „salvare“. În plus, Geoffrey nu credea ce-i povestise Yusuf referitor la Zobi, ceea ce o înfuria la culme. De ce oare acest tânăr nu voia să recunoască faptul că nu aveau nici un motiv de contestație?

– Chiar n-ai înțeles nimic? îl întrebă ea cu un aer obosit. Șeicul Abahn îi mută pe băștinași într-un sat nou, pe un pământ nou, mult mai rodnic decât cel de la Zobi. Vor trăi mai bine decât înainte și nu au nici o obiecție la ideea de mutare. Solul din Zobi este arid, nu este bun pentru agricultură. Pentru construcții, asta n-are nici o importanță. Dacă te-ai gândi mai bine, ai înțelege. În plus, ai fi putut descoperi aceste lucruri la fel de ușor ca și planurile lui Yusuf referitoare la Zobi.

Fără să-și dea seama, Lisa îl citase pe bogatul marocan aproape cuvânt cu cuvânt. Totuși, Geoffrey încă nu voia să creadă, se citea acest lucru pe fața lui.

– Pari foarte convinsă, spuse el după câțeva vreme.

Lisa se încruntă ușor.

– N-ai decât să verifici! îl provocă ea. De ce n-o faci? Nu tu ești cel care a auzit primul despre proiect? Ar trebui să fii în stare să afli și celelalte detalii prin aceleași mijloace!

Lisa simțea că este răutăcioasă, dar n-avea încotro. Îi era milă de el. Geoffrey își riscase la început cariera pentru o cauză dreaptă și acum afla că acea cauză era una lipsită de valoare. Adevărul era greu de acceptat și pe fața lui se citea o mare amărăciune.

– Bine că măcar există cineva care este pe deplin convinsă, spuse el după o lungă tăcere.

– Da, eu sunt! În cele câteva zile petrecute la bordul lui Djenoun am învățat să-l cunosc pe Yusuf ben Dacra, îi răspunse ea cu o voce tremurândă. Sunt convinsă că mi-a spus adevărul în legătură cu Zobi.

Geoffrey o privi gânditor, întrebându-se în sinea lui în ce măsură îl cunoscuse Lisa pe răpitorul ei. Apoi dădu din umeri cu un aer jenat.

– Și acum ce urmează? o întrebă el.

Era evident că tânărul se gândea la repercusiunile faptelor de vandalism ale grupului din Balek asupra viitorului său.

El nu participase în mod direct la acțiune, ca și Lisa de altfel, dar grupul era o entitate care va fi judecată ca atare. Cei doi tineri vor fi considerați la fel de vinovați ca și cei care vandalizaseră satul și cariera lui Geoffrey va avea de suportat consecințele.

– Cine știe? îi răspunse Lisa, râzând nervos. Totul depinde de Yusuf. Însă, după felul cum stau lucrurile, cred că ar fi zadarnic să pledez în favoarea voastră. N-aș avea nici o șansă. Dacă va fi necesar, voi încerca totuși s-o fac și pe asta.

Își aminti de mâinile blânde ale lui Yusuf, de buzele lui fierbinți și fu străbătută de un lung fior de voluptate.

– Trebuie să recunosc că este... este..., continuă ea cu o voce răgușită de emoție.

Se opri și clătină din cap. Geoffrey o studia cu o privire ciudată.

– Te-ai lăsat impresionată de el, observă el cu răutate. Sper că n-o să încerci să-l mai revezi.

Ea ezită înainte să-i răspundă.

– Nu cred c-o să mai am ocazia, spuse ea simplu. Dar dacă se va ivi vreun prilej, te rog să mă crezi că voi profita de el, pentru că vreau să-l revăd.

– Oh, Lisa!

Tânăra se prefăcu că nu vede privirea încărcată de reproșuri a prietenului ei. Clătină din cap, străduindu-se să-și păstreze stăpânirea de sine.

– Poate că voi avea noroc în privința asta... nu sunt sigur dar... cunosc pe cineva... mă rog, am cunoscut o persoană care ar putea să mă ajute...

Yacub Boudri, desigur! De ce nu se gândise mai devreme? Cu cât se gândea mai mult la fermecătorul frate vitreg al lui Yusuf, cu atât era mai optimistă. În cazul în care acesta ar fi refuzat să colaboreze cu ea, se va afla din nou în punctul din care plecase, dar nu pierdea nimic dacă încerca.

– Da, mă va ajuta, sunt sigură de asta, rosti ea dusă pe gânduri, fără să-i spună altceva lui Geoffrey. Îmi voi încerca norocul.

– Lisa...

– Te rog, Geoffrey, fii drăguț și pleacă acum, îl opri ea.

Avea nevoie de foarte mult curaj și argumentele tânărului nu făceau altceva decât s-o demoralizeze.

– Dacă aș reuși să-l întâlnesc pe Yusuf ca să-i explic..., continuă ea.

Geoffrey nu era prea încântat de vorbele ei. Nu ținea deloc ca Lisa să se revadă cu Yusuf ben Dacra, dar tânăra părea foarte hotărâtă. Aștepta cu nerăbdare să plece camaradul ei ca să se poată gândi în liniște la modalitatea cea mai potrivită prin care ar fi putut să-și atingă scopul.

– Nu-ți face griji, îl sfătui ea pe Geoffrey ridicându-se în picioare. Știu ce trebuie să fac. Ți promit că nu mă voi mai arunca în gura lupului, ca prima oară!

– Sper că așa va fi! spuse tânărul cu un aer amenințător.

În timp ce-l conducea la ușă, își încrucișă două degete. Nu putea să-și permită luxul de a greși a doua oară față de Yusuf.

*

* *

A doua zi de dimineață, Lisa se hotărâse. Îi telefonă lui Yacub Boudri ca să-l roage s-o ajute și-și dădu seama, spre marea ei surpriză, că acesta era mult mai ușor de contactat decât Yusuf. Îi căutase numărul în cartea de telefon și, cu o mână tremurândă, formase numărul și ceruse să vorbească, dacă era posibil, cu domnul Yacub Boudri.

De fiecare dată când încercase mai înainte să dea de Yusuf ca să-i aducă la cunoștință avertismentul grupului Balek, fusese întrebată întotdeauna despre motivul pentru care sunase și dacă avea fixată vreo întâlnire cu el. Cu fratele lui mai mic însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Îi răspunse o voce care o întrebă cine este. Lisa ezită.

– Spuneți-i... spuneți-i că sunt tânăra pe care a întâlnit-o în grădină.

– Asta e tot?

După tonul întrebării, Lisa bănuî că vorbea cu unul din frații Boudri.

– Va... va înțelege el despre ce este vorba, îi răspunse ea emoționată, dorindu-și din tot sufletul ca Yacub Boudri să-și

mai aducă aminte de ea. Am rugămintea să fiți amabil să-l anunțați. Sunt sigură că va accepta să stea de vorbă cu mine.

– Oh, sunt convins de asta! o aprobă imediat vocea. Rămâneți pe fir, mă duc să-l caut.

Lisa îi mulțumi în șoaptă. Cu siguranță, nu era prima femeie care îi telefona lui Yacub Boudri, își spuse ea. Și asta probabil că îi amuza nespus pe frații lui însurați.

Miza foarte mult pe colaborarea cu tânărul Yacub. De fapt, nu tot el îl convinsese pe Yusuf să vină în grădină s-o cunoască în prima seară?

Câteva clipe mai târziu, spre marea ei ușurare, tânărul veni la telefon.

– Îmi amintesc de tine, îi spuse el după ce schimbă câteva cuvinte de introducere. Ești englezoaică, ești foarte frumoasă și în plus, foarte misterioasă, nu-i așa? Nu vrei să-mi spui cum te numești?

– Prefer să n-o fac, spuse ea cu o voce emoționată. Dați-mi voie să vă vorbesc mai întâi, domnule.

– Cum dorești, dar dacă vrei să te ajut în vreo problemă, ca prima oară când ne-am întâlnit, te rog să-mi spui Yacub; insist. În ce fel îți pot fi de folos, stimată domnișoară? Sper că n-o să-mi ceri din nou să te ajut să-l vezi pe fratele meu. Ar fi o palmă pentru orgoliul meu și nu am obiceiul să mă las întrecut de Yusuf.

Într-adevăr, era clar că nu avea acest obicei. Cât despre orgoliu, putea să fie liniștit, nu era deloc în pericol!

– Ba da, vreau să-l văd pe Yusuf, îi explică ea cu o voce nesigură, dar el refuză să stea de vorbă cu mine...

– Ah! Trebuia să-mi închipui! spuse Yacub, încântat că fusese atât de perspicace. Ești domnișoara...

– Te rog, spuse Lisa repede. Nu vreau să fii auzit de cineva, să se știe că vorbești cu mine.

– Lisa Pelham, așa este? șopti Yacub.

Tânăra aprobă în șoaptă.

– Ai... ai auzit vorbindu-se despre Zobi?

Cu siguranță auzise, își spuse ea. Yacub Boudri nu era nici pe departe un idiot. Realizase acest lucru atunci când făcuseră cunoștință, dar dat fiind că era un seducător înrăit, era luat drept un ușuratic. Atunci când începu din nou să vorbească, părea mai serios decât înainte.

– Vrei să-l vezi pe fratele meu? Date fiind împrejurările, sper că-ți dai seama că nu va fi deloc ușor. Mă înțelegi, domnișoară...

– Știu, îi răspunse ea cu o voce atât de tristă, încât ar fi înduioșat și pietrele. Este încă la Zobi și dacă mă duc eu acolo, el nu...

– Nu, nu, stimată domnișoară Pelham. Fratele meu nu mai este la Zobi. S-a întors ieri cu mașina la Casablanca. Djenoun mergea prea încet, după părerea lui, deși îl aud pentru prima oară spunând așa ceva.

– Nu... nu știam, șopti ea. Știi cumva... mă rog, de ce s-a întors atât de repede?

Încălcase deja regulile bunei-cuviințe și tânăra se corectă imediat.

– Îmi pare rău că ți-am pus această întrebare.

– Nu știu de ce, stimată domnișoară, spuse el cu blândețe.

Nu mai adăugă nimic, nu propuse nici o altă soluție, dar măcar nu-i închisese telefonul. Încurajată, Lisa continuă:

– Este foarte important să mă văd cu Yusuf... cu fratele tău, insistă ea cu o voce emoționată.

– Mi-ai ai spus asta odată, îi aminti el.

Oare tânărul se lăsase înduioșat? se întrebă Lisa observând o schimbare în tonul vocii lui.

– Așa este, dar este extrem de important pentru mai mulți oameni, inclusiv pentru tatăl meu.

– John Pelham?

Așadar, auzise despre tatăl ei și își dădu brusc seama că în cazul în care Yusuf ar fi luat măsuri împotriva grupului, era în joc poziția de consilier comercial a acestuia.

– E o situație delicată, într-adevăr. Dacă dorești să stai de vorbă cu fratele meu despre acest subiect, voi încerca să pun la cale o întâlnire. Îl respect foarte mult pe John Pelham și nu-mi place să văd o fată frumoasă plângând. Voi face tot ce depinde de mine ca să te ajut.

– Oh, mulțumesc, mulțumesc de mii de ori! exclamă Lisa cu lacrimi în ochi.

– Știi cafeneaua La Place de pe strada Hassan? se interesă el.

– Da, o știu, șopti ea.

Nu era tocmai adevărat, dar va face tot posibilul s-o găsească, dacă în felul acesta va reuși să se întâlnească repede cu Yusuf.

– Să fii acolo la ora unu și jumătate, continuă tânărul. Voi face în așa fel încât să vină și Yusuf cu mine, dar nu promit nimic. Fratele meu nu mai e același om de la o vreme și ceva mă face să cred că acest lucru ți se datorează ție, stimată domnișoară.

Lisa simți că o lasă puterile, dar nu voia să se dea încă bătută.

– Mă acuză de ceva anume?

– A vorbit foarte puțin despre evenimentele de la Zobi, spuse Yacub pe un ton serios, dar nu l-am auzit niciodată pe fratele meu blestemând atât de tare nestatornicia femeilor de când s-a întors de acolo. Dat fiind că erai singura femeie de la bordul iahtului și ai mai și fugit în niște împrejurări destul de dramatice, sunt tentat să cred că tu ești femeia împotriva căreia tună și fulgeră încontinuu.

– Îmi pare rău.

Lisa era gata să izbucnească în lacrimi.

– Ce-ar fi să-i spui asta atunci când vă veți întâlni, domnișoară? îi sugera Yacub. Cafeneaua este un loc liniștit și discret... ideal pentru o întâlnire. Mă înțelegi?

– Oh, da, te înțeleg perfect. Voi fi acolo, promise Lisa, ușurată și bucuroasă. Nu știu cum să-ți mulțumesc. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru că m-ai ajutat, deși nu mă cunoști încă.

– Poate că pe viitor vom putea corecta acest neajuns, îi propuse el zâmbind. Ne vedem deci la ora unu și jumătate. La revedere, Lisa!

*

* *

Lisa găsi cafeneaua destul de ușor, dar ezită câteva clipe înainte să intre. Niciodată în viața ei nu se simțise atât de emoționată. La gândul că-l va vedea pe Yusuf, o apuca amețea. Încercase de două ori să intre, dar spaima o determinase să dea înapoi.

În cele din urmă își luă inima în dinți, amintindu-și că probabil Yacub Boudri avusese mult de furcă să-l convingă pe fratele lui să vină cu el.

Îi zări imediat ce intră în cafenea. Yusuf stătea în fața fratelui său, la o măsuță rotundă, dar cu spatele la ea. Lisa traversă încăperea, cu picioarele tremurânde.

Cu meniul în mână, Yacub vorbea cu însuflețire, dar Yusuf nu prea îl asculta. Tânăra se găsea acum foarte aproape de masa lor. Cuprinsă brusc de panică, ar fi luat-o din loc imediat dacă Yacub, cu un zâmbet liniștitor pe buze, nu s-ar fi ridicat repede ca s-o salute.

Probabil din politete, la fel procedă și Yusuf. Inima ei începu să bată nebunește când simți atât de aproape prezența seducătorului inginer.

– Ah! făcu Yacub Boudri, simulând foarte bine surpriza. Îmi amintesc... ești fata fermecătoare care s-a ascuns într-o seară în grădina tatălui meu, nu-i așa? Cum aș fi putut să te uit?

Se aplecă și sărută mâna Lisei.

– Îți amintești de mine, stimată domnișoară? continuă el.

– Da, desigur, sunteți domnul Boudri... domnul Yacub Boudri.

– Îl cunoști pe fratele meu?

Apoi tânărul o invită să ia loc la masa lor.

– În seara aceea nu știam că ești fiica lui John Pelham.

Lisa dădu din cap, dar nu se așeză pe scaun.

– Te rog să iei loc, domnișoară, spuse Yacub, și dă-mi voie să te invit la masă.

Tânăra nu mai putea da înapoi. Acceptă invitația și se așază la masă sub privirile bănuitoare și aspre ale lui Yusuf.

Ezită înainte să ia meniul pe care i-l întindea Yacub. Toată atenția îi era concentrată asupra întunecatului marocan. Stătea atât de aproape de ea, încât, dacă ar fi întins brațul, l-ar fi atins. Însă acesta, spre deosebire de fratele său, nu se așezase pe scaun. Stătea tot în picioare, cu mâinile sprijinite de spătarul acestuia. Îi spuse lui Yacub, cu o voce aspră, dar calmă:

– Am acceptat să iau masa cu tine deoarece știu că nu-ți place să mănânci singur. Acum, când văd că ai pe cineva care să-ți țină de urât, mă întorc la treaba pe care am întrerupt-o pentru tine, Yacub.

– Oh, dar poți să rămâi și tu cu noi, insistă tânărul.

În cazul în care Yacub credea că-l va convinge, se înșela amarnic, își spuse Lisa. Acum îl cunoștea destul de bine pe Yusuf ben Dacra ca să știe că acesta nu va ceda.

Tânăra era mai nefericită ca niciodată, dar ca să nu i se vadă tristețea de pe față, lăsa ochii în jos.

Yusuf făcu o mișcare să plece și, fără să vrea, atinse ușor umărul Lisei care, emoționată de acel contact fugitiv, simți accelerându-i-se ritmul bătăilor inimii. Totuși, era convinsă că pentru frumosul marocan, munca nu era decât un pretext. Refuza invitația fratelui său numai pentru că nu voia să ia masa împreună cu ea.

– Yusuf, îndrăzni ea, fără să ridice ochii spre el și încercând să găsească acele cuvinte de natură să-l convingă. Te rog să mă crezi că eu... că n-am vrut să plec împreună cu Geoffrey...

– Vrei să mă faci să cred o asemenea minciună, din moment ce ai fugit cu el imediat ce a sosit? o opri el brusc. Și ai bătut din clopot ca să-ți anunți prietenii că ai scăpat din ghearele mele și că puteau să se apuce de treabă? Cine a avut ideea asta strălucită? Tu sau... prietenul tău?

– Nici el, nici eu! negă Lisa cu o voce înăbușită. Nu știam că Geoffrey era acolo și clopotul l-am lovit din greșeală. N-a fost un semnal!

– Dangățul lui a declanșat totuși actele de vandalism. În plus, nu cred că te-ai zbatut prea mult în brațele salvatorului tău, din moment ce te găseai deja în mașina lui atunci când am sosit eu pe punte.

– Am încercat totuși să mă opun din toate forțele!

– De ce? o întrebă Yusuf fără milă. Știi de la tatăl tău că îl frecventezi pe tânărul ăsta de multă vreme. În plus, m-ai avertizat de mai multe ori că el sau altcineva din grup va veni să te elibereze! De ce negi că este iubitul tău? Mă iei drept naiv, numai pentru că am binevoit să fiu... amabil cu tine?

Acum, Yusuf strângea puternic cu degetele spătarul scaunului său. Lisa fu străbătută de un lung fior.

– Poate că ai un motiv întemeiat să mă consideri naiv, dar nu-l vei mai avea, domnișoară. Niciodată! Îți promit!

Yacub nu înțelegea nimic, dar, impresionat de virulența fratelui său, încercă să-l domolească.

– Te rog, Yusuf, sunt convins că ești nedrept cu domnișoara Pelham. Ești furios și...

– Și am toate motivele să fiu! Domnișoara Pelham știe despre ce este vorba! îl opri fratele lui pe un ton aspru.

– Ascultă și ce are de spus domnișoara Pelham, îndrăzni tânărul a doua oară.

– Oh, te rog, exclamă Lisa, simțind că se sufocă de emoție.

Îi trebuiră câteva secunde până să-și revină și să vorbească din nou.

– E inutil, domnule. Yusuf... fratele dumitale a luat o hotărâre și sunt sigură că nu și-o va schimba din cauza mea!

Yusuf continua să strângă cu putere spătarul scaunului.

– Am o grămadă de treabă care mă așteaptă, îi spuse acesta fratelui său. Sper că mă vei scuza, Yacub. În plus, cred că domnișoara Pelham se va simți mai bine dacă vă voi lăsa singuri.

– Deci, ești hotărât? se interesă Yacub, care nici el nu avea obceiul să piardă.

– Scuză-mă! Domnișoară...

Se înclină cu o politețe glacială și se îndepărtă cu pași mari.

Yacub se întoarse spre Lisa.

– Nu știu ce să spun, zise el dezamăgit de lipsa de bunăvoință a fratelui său mai mare. Nu credeam că se va comporta în halul ăsta. Pur și simplu atitudinea lui mă uluiește..

Lisa încercă imediat să justifice purtarea lui Yusuf.

– Înțeleg de ce este furios. Aș fi... aș fi dorit totuși să-l pot convinge că sunt nevinovată.

– Deci nu știai ce făceau ceilalți?

Lisa clătină din cap în timp ce Yacub o privea cu atenție. Apoi, își puse ușurel coatele pe masă și-i spuse zâmbind:

– În cazul acesta, trebuie să-l convingi.

Cu ochii aburiți de lacrimi, Lisa așeză meniul în fața ei fără să-l fi citit. Nu era în stare să mănânce nimic.

– Nu mă va asculta, șopti ea cu o voce răgușită. Îl cunosc... odată ce a luat o hotărâre, nimeni nu-l poate face să și-o schimbe.

– Tu doar crezi că îl cunoști, îi răspunse Yacub Boudri luând mâna tinerei, ducând-o la buze și privind-o în același timp cu ochii lui galeși. Tu nu-l cunoști atât de bine ca mine. Voi face în așa fel încât să vă întâlniți din nou și de data asta te va asculta. Da, da, te asigur că poți să-l forțezi să te asculte, insistă el ca și când ea ar fi avut de gând să-l contrazică.

Sărută îndelung mâna tinerei, zâmbindu-i liniștitor.

– Nu sunt un jucător, dar aş face pariu pe mulți bani că îl poți convinge pe fratele meu Yusuf să facă orice, sau aproape orice.

Lisa îi adresă un zâmbet jalnic, dar nu-i răspunse.

În adâncul sufletului, își dorea ca Yacub să aibă dreptate. Yusuf credea că îl mințise și gândul acesta nu-l putea suporta.

Capitolul 9

Lisa nu mai avea nici o veste de la Yacub Boudri din ziua în care își dăduseră întâlnire la cafenea, adică de trei zile. Îi promisese tinerei că va pune la cale o întâlnire cu Yusuf, dar se îndoia foarte tare că eforturile lui vor fi încununate de succes.

Nu-l mai văzuse nici pe Geoffrey și când doamna Raymond o anunță că acesta venise în vizită, dădu din umeri resemnată și făcu eforturi să-și ascundă supărarea, neștiind că zâmbetul crispat și ochii ei înroșiți nu puteau păcăli pe nimeni.

– Bună ziua, Lisa, spuse el când intră în salon.

Făcu un gest pentru a-i lua mâna, dar se răzgândi și se duse să se așeze într-un fotoliu, în loc să ia loc pe divanul oriental, lângă prietena lui, așa cum făcuse întotdeauna.

– Te... te simți mai bine? îndrăzni el s-o întrebe.

– Da, mulțumesc de întrebare.

– N-am mai trecut pe aici pentru că... am avut impresia ultima oară că îmi porți pică din cauză că te-am smuls din mâinile lui ben Dacra.

– Nu era nevoie să fiu eliberată, îi explică ea pe un ton rece. Tatăl meu știa unde mă aflui. El cunoaște familia șeicului de multă vreme. În plus, nu eram cu adevărat prizonieră la bordul vasului!

– Așa este! spuse el amintindu-și zâmbetul tinerei îmbrăcate în superbul caftan. Aveai aerul că te distrezi foarte bine! Mi-am dat seama de asta după aceea, spuse el cu tristețe. Îmi pare rău pentru brățară, adăugă el cu o voce lipsită de orice emoție. Din câte am înțeles, ți-ai foarte mult la ea, deși n-o mai văzusem până atunci.

– Mi-a cumpărat-o Yusuf de la Goulimine.

– De la Gou... Ai fost la...

– Da.

– Ce prost am putut să fiu!

– Oh, nu, Geoffrey, nu spune așa ceva! Ți-ai asumat un mare risc venind după mine. Totuși, dacă mi-ai fi oferit răgazul de a-ți spune adevărul în legătură cu Zobi, acum nu aș fi atât de nefericită.

– Ce prost am fost! insistă Geoffrey cu tristețe. Și acum ce vei face, Lisa? Persoana aceea... care trebuia să te ajute...

Lisa se ridică în picioare și începu să se plimbe de colo-colo prin cameră.

– Întâlnirea a fost un eșec total. Yusuf a refuzat să mă asculte. Acea persoană a promis că va aranja o altă întâlnire, dar am pierdut orice speranță în privința asta. Oh! De ce este atât de încăpățânat? exclamă ea supărată. De ce nu mă crede atunci când încerc să-i spun că nu știam nimic despre atacul asupra satului?

– Este foarte important pentru tine acest lucru, nu-i așa? se interesă tânărul după o vreme. El este convins că erai la curent cu activitatea grupului și asta e important pentru tine...

– Da, recunosc eu ea. Nu încerc să mă ascund după deget.
– De asta îmi era cel mai teamă, spuse Geoffrey cu ochii plini de durere.

– Oh, Geoffrey..., exclamă ea cu buzele tremurânde.

– Știai ce sentimente am pentru tine, continuă el cu o voce extrem de calmă. Poate că ar fi fost mai bine să-ți vorbesc despre toate astea mai devreme, dar credeam că ai înțelege fără vorbe ce simțeam. N-am făcut-o din cauza reținerilor specifice britanicilor, adăugă el zâmbind melancolic. Am neglijat atracția pe care o exercită bărbații de genul lui Yusuf ben Dacra asupra femeilor.

Lisa avea deja lacrimi în ochi. Pierduse de două ori: Yusuf nu va ceda niciodată insistențelor ei și își stricase și relațiile de prietenie cu Geoffrey.

– Vrei să plec? se interesă el.

– Ar fi mai bine, spuse tânăra cu tristețe. Cred că..., începu ea să spună ștergându-se la ochi. Îmi pare rău, Geoffrey, nu pot să spun că... sunt insensibilă la... Nu voiam să te îndrăgostești de mine, termină ea simțind un nod în gât. Asta doare, doare foarte tare... știu foarte bine asta.

– Oh, Lisa, Lisa! spuse Geoffrey strângând-o cu înfrigurare la piept. Dacă... dacă blestematul tău de șeic este în stare să reziste farmecului tău, înseamnă că nu este demn de strămoșii lui francezi. Dacă te respinge, e clar că nu este un adevărat bărbat!

Se aplecă și o sărută ușor pe buze.

– Cât despre mine, eu nu voi reuși să te uit niciodată! Adio, dragostea mea!

O sărută pentru ultima oară, îi întoarse spatele și se făcu nevăzut.

*

* *

Lisa răsfoia un ziar atunci când fu chemată la telefon. Era Yacub, mai fermecător ca niciodată și de o veselie de bun augur.

– Tatăl meu dă o petrecere în seara asta, dragă Lisa, spuse tânărul în șoaptă. Sper că vii și tu.

– Yacub, nu pot... în sfârșit, este imposibil. Nu pot să mai vin acolo. Nu voi fi lăsată să intru!

– Dar ai mai fost aici, îi aminti el râzând.

– Vrei să spui că... ar trebui să intru prin... Oh, nu! Nu mai îndrăznesc să fac așa ceva!

– Nici măcar ca să-l revezi pe Yusuf? o provocă Yacub, știind că tânăra nu va putea rezista tentației.

Dar Lisa căzuse pe gânduri. Dorea într-adevăr foarte tare să meargă acolo, dar risca să fie alungată din nou de către Yusuf de pe proprietatea șicului Abahn.

– Lisa?! Mai ești pe fir?

– Ești sigur, Yacub, că ar trebui să vin acolo? Ultima dată pur și simplu m-a aruncat în stradă.

– Da, dar pe vremea aceea nu petrecuse câteva zile... și nopți împreună cu tine la bordul lui Djenoun, frumoaso! îi răspunse tânărul râzând. Deci te vei prezenta la poarta grădinii, care voi avea eu grijă să nu fie încuiată. Apoi vei aștepta în grădină, ca și în prima seară. Îți promit că va veni și Yusuf. Ai încredere în mine?

– Da, bineînțeles.

Nu putea rata șansa de a-l revedea, deoarece nu știa dacă se va mai ivi și o altă ocazie.

– Voi fi acolo, adăugă ea. Yacub... îți mulțumesc din inimă.

*

* *

Lisa își puse caftanul roșu dăruit de Yusuf. Îmi va purta noroc, își spuse ea. În timp ce se privea în oglindă, își aminti seara de neuitat în care îl îmbrăcase pentru prima oară. Apoi coborî scara în grabă. Era așteptată de un taxi.

Șoferul o luă pe același drum pe care îl parcursese împreună cu Geoffrey, apoi intră pe străduța îngustă și slab luminată, mărginită de ziduri groase, pe care se găsea fastuoasa reședință a șicului Abahn.

Lisa îi făcu semn șoferului să oprească în fața uneia din porți. Șoferul se întoarse spre ea și o privi mirat. Într-un soi de arabă amestecată cu franceză, acesta încercă s-o convingă că era foarte periculos să se afle singură, în toiul nopții, într-un loc atât de pustiu. Lisa îi zâmbi cu un aer hotărât și coborî din mașină. Așteptă mai întâi să dispară taxiul după colțul străzii, apoi deschise poarta.

Lungul culoar întunecat și glacial mirosea a umezeală... ca și prima oară. Tânăra fu cuprinsă de un tremur nervos.

Intră în sfârșit în grădină și inspiră adânc, încercând în felul acesta să-și calmeze bătaile dezordonate ale inimii.

În cazul în care Yusuf va refuza să-i asculte explicațiile, va părăsi Casablanca pentru totdeauna, își propuse ea. Tatăl ei va fi uluit, dar cu siguranță Geoffrey va înțelege de ce pleacă. De ce nu se îndrăgostise de acel tânăr? Oare Yusuf ben Dacra nu era decât un vis frumos, un vis irealizabil?

Auzea zgomot de voci venind dinspre casă. Totul semăna atât de mult cu atmosfera din prima seară, încât avu brusc impresia că re trăiește aceeași situație și chiar se întreabă dacă nu cumva își imaginase aventurile de la bordul lui Djenoun.

Lisa se apropie de havuz. Clipocitul jetului de apă o mai liniști puțin și se aplecă să-și răcorească mâinile, încercând în

același timp să pună puțină ordine în haosul senzațiilor ei confuze... deoarece își dorea, dar se și temea de venirea lui Yusuf.

În apa havuzului se oglindea o imensă plantă mediteraneană, foșnindu-și frunzele alungite în lumina argintie a lunii. Tânăra se surprinse gândindu-se la ultima cină luată sub clar de lună, la degetele puternice ale lui Yusuf mângâindu-i pielea, la buzele lui fierbinți lipite de ceafa ei atunci când o implorase să plece, ca să-și poată respecta cuvântul dat.

Deodată, tresări. O siluetă întunecată se reflecta acum în apa havuzului... silueta unui bărbat al cărui chip măsliniu cu trăsături hotărâte părea sculptat în lemn de tec.

Lisa se întoarse spre el și se ținu strâns de marginea havuzului, tremurând din tot trupul. Clătină încet din cap.

– Yusuf, șopti ea pe un ton rugător.

– Am fost convins să mă întâlnesc cu tine împotriva voinței mele, spuse el pe un ton aspru.

– Îți... îți mulțumesc că ai venit, șopti ea.

Oare ce se alesese de femeia liberă care nu se temuse să se urce ilegal la bordul lui Djenoun, ca să-i transmită un ultimatum proprietarului acestuia? își spuse ea.

Yusuf avea un aer nervos, dar scoase o țigară din buzunar. Flacăra brichetei luminează pentru scurtă vreme ochii catifelăți, gura senzuală a marocanului și Lisa simți că leșină de emoție.

– Ești amabil să mă ascuți, Yusuf?

El se așează brusc pe marginea havuzului și o studie atent pe tânără preț de câteva secunde.

– Am promis să te ascult. După părerea fratelui meu, m-am purtat urât cu tine și de aceea ar trebui să mă arăt mai îngăduitor. Am terminat citatul, adăugă el imediat.

Lisa nu-și putea dezlipi privirea de pe mâinile lui Yusuf, care știau să mângâie atât de tandru.

– Sper că nu ești supărat pe Yacub pentru că mi-a dat o mână de ajutor.

– Adică să te lase să intri pe porțița din grădină, așa cum ai făcut prima oară.

– Nu e în întregime adevărat, îl corectă tânăra. Data trecută Yacub nu avusese nici o contribuție.

Yusuf o privea pironit locului. Părea calm, șezând pe marginea havuzului, dar cele câteva cute de pe frunte dovedeau cât este de încordat.

– Spune-mi de ce mă aflu aici, în seara asta.

Părea atât de convins de vinovăția tinerei, încât ochii ei se umplură brusc de lacrimi.

– Oh, Yusuf, nu mă judeca atât de aspru! îl rugă ea în șoaptă. Nu știam ce urma să se întâmple. Crezi cumva că aș fi putut să te mint cu atâta... nerușinare?

Trăsăturile frumosului marocan erau tot amenințătoare, dar în vocea lui se simțea o ușoară cedare.

– Sper că nu, spuse el.

– N-aș fi fost în stare de așa ceva, insistă ea. Nu te-am mințit, Yusuf. Nu știam că membrii grupului erau acolo. Geoffrey este cel care m-a informat. Prima mea intenție a fost de a alerga la tine ca să te pun în gardă. L-am rugat pe Geoffrey să-i oprească, am încercat să-l fac să înțeleagă, dar el nu avea în cap decât ideea de a mă ajuta să fug de pe Djenoun, fără să știe dacă eu voiam sau nu s-o fac.

– Și te-ai dus cu el.

– Nu aveam de ales! Eram supărată că tocmai îmi căzuse brățara în mare și-l învinovăteam pe Geoffrey. Apoi mi-a spus despre prezența militanților grupului Balek la Zobi și când am

vrut să vin la tine să te anunț, m-a prins de mână, încercând să mă ia cu el. M-am zbătut și, încercând să scap de el, am lovit clopotul. Mi-a fost îngrozitor de frică atunci când i-am auzit dangățul și, până să mă dezmeticesc, eram împinsă spre pasarelă și aruncată în mașină. Era atât de furios, încât nu se putea sta de vorbă cu el.

– Era gelos, spuse Yusuf privind fix vârful incandescent al țigării.

– Da, dar eu nu bănuiam nimic.

– Este îndrăgostit de tine? se interesă el fără să se uite la ea.

– Da, mi-a spus după aceea.

– Deci, a fost vorba despre gelozie, spuse Yusuf ridicându-se și aruncând chiștocul țigării în bazin. Avea vreun motiv să fie, Lisa? o întreabă el cu duioșie în glas.

Lisa nu-i răspunse imediat. Tremura din tot trupul.

– Nu știu, șopti Lisa.

– De ce ai venit aici, Lisa?

Tânăra încercă să își pună un pic de ordine în gândurile confuze. Se afla aici pentru a pleda cauza tatălui său, a lui Geoffrey și a celorlalți, asta nu trebuia să uite.

– Voiam să-ți cer... voiam să te rog să... să nu depui plângere împotriva membrilor grupului, începu ea cu vocea tremurândă. Tatăl meu va fi acela care va suporta consecințele. N-aș vrea să recurgi la răzbunare, deoarece în felul acesta ar avea de suferit mulți oameni. Nu numai cei care au acționat într-o manieră nesăbuită, dar și tatăl meu și familiile acestora.

– Deci ai venit să le iei apărarea?

– Da, spuse Lisa fără nici o ezitare.

Marocanul rămase nemișcat câteva minute, fără să scoată nici un cuvânt.

– De data asta... numai de data asta, spuse el.

Lisa oftă ușurată. Se înalță pe vârfurile picioarelor, prinse capul lui Yusuf cu ambele mâini și îl sărută pe obraz.

– Îți mulțumesc, șopti ea emoționată. Îți mulțumesc, Yusuf!

Atunci, tenebrosul marocan o trase încet spre el cu o mișcare de o senzualitate atât de mare, încât ea se înfioră din creștet până-n tălpi.

– Acesta este singurul motiv pentru care te afli aici? îi șopti el lipind-o cu patimă de trupul lui viril.

– Nu, șopti ea fericită, deoarece Yusuf îi atinsese obrazul cu buzele lui fierbinți. Doream... doream să te văd din nou..., să te ating, să...

Marocanul se aplecă asupra ei, căutându-i gura și sărutând-o apoi cu tandrețe. Deodată, fu cuprins de o dorință nebună și o sărută cu o asemenea forță, încât ea simți că se înăbușă.

Apoi o privi, ținând-o în continuare în brațele lui musculoase, și-i spuse:

– Credeam că ți-ai bătut joc de mine, dar se pare că m-am înșelat.

O sărută din nou pe buze, cu și mai multă voluptate.

– Dacă ai ști cât de mult îmi doream să mă fi înșelat! Din cauza asta am venit aici în seara asta și nu pentru că mi-a cerut Yacub s-o fac. Voiam să te aud spunând că nu m-ai mințit!

– Te iubesc, Yusuf! spuse Lisa cu o voce răgușită de emoție. Dacă aș fi putut să particip la ceea ce se punea la cale la Zobi, aș fi făcut-o fără nici o ezitare.

Tânăra privi în jos. Observându-i pieptul măsliniu, fu cuprinsă de un nou fior senzual. Își încolăci brațele de gâtul marocanului.

– Vreau să te cred, îi spuse el cu o duioșie infinită, îndepărtându-i cu buzele de pe obraz o șuviță de păr blond. Jură-mi că nu-ți vei mai ascunde niciodată gândurile de mine, jură-mi că nu-mi vei mai da ocazia să mă îndoiesc de tine. Poți să faci asta?

– Pot, șopti ea mângâindu-i părul de pe ceafă.

– Te iubesc! Dacă ai ști cât m-am chinuit în ultimele zile!

Cu ochii strălucind de bucurie, Lisa îl privi îndelung, apoi își lipi capul de pieptul lui musculos.

– Oh, Yusuf, dragostea mea!

Se aplecă asupra ei și-i deschise buzele cu lăcomie. Lipită de trupul lui, Lisa descoperea cu extaz plăceri de o voluptate necunoscută până atunci.

– Vrei să fii soția mea? îi șopti el la ureche. Oare tatăl tău va fi de acord?

Lisa ridică privirea spre el și spuse cu un aer revoltat:

– N-am nevoie de aprobarea lui ca să te iau de bărbat. Te iubesc și sunt o femeie liberă.

Yusuf o lipi și mai tare de trupul lui.

– Acum nu mai ești, dragostea mea, rosti el, după care o sărută cu atâta patimă, încât Lisei nici măcar nu-i trecu prin cap să-l contrazică.

Sfârșit